

Pogum Revije SRP 2002

Rajko Shushtarshich

JANEZOVO RAZODETJE

Janezovo razodetje, Rajko Shushtarshich, 1986

Janezovo razodetje, Rajko Shushtarshich, 1. izd., Ljubljana, december 1986,
Raziskovalno poročilo o treh vrednotah za IS Univerze v Ljubljani; in v samozaložbi, (Op. avt.)

Janezovo razodetje
ali
O treh vrednotah:

resnici,
svobodi,
ljubezni,

in njihovem transcendiranju

Rajko Šuštaršič

Ljubljana
december
1986

vsebina:	stran
1 Janezovo razodetje	7
2 Zgodba o Pilatu	120
3 Spremna beseda	142

Iz vsebine Janezovega razodetja le kot mogoča orientacija: kaj vsebina razodetja lahko je.

Vse njegovo razodetje je prežeto z vsebino:

O Bogu,
o ljubezni,
o svobodi poti njegove,
o resnici. Lahko bi rekli, da je to vse vsebina razodetja.

Na nekoliko konkretnjšem nivoju simbolike razodetja po poglavjih pa bi lahko govorili o tej vsebini:

	7
1 O Besedi – o človeku – kaj je človek – kje je njegov dom? – glas vpijočega v puščavi	16
2 ognjeni krst gorečnosti – svetišče treh dnevov njih	19
3 če prerodiš se v vodi očiščenja – sin, rojen iz Duha – je večno življenje v tebi? – edinorojeni sin Božji – let duše – krst z Duhom	23
4 zanj ni sovražnih rodov, narodov – o čudežu, ko bi videl človek človeka – krvava žetev – oni trgujejo z Bogom	28
5 vrata do človeka, so zaprta? – o trajanju sočasnem, času praznem – On je iskal človeka vztrajno – o slavi ljudi – duhu črke, zakonu že mrtvem	33
6 o hrani duhovni – življenju sveta – krik – o žrtvi Njegovi – o neumrljivem v vas	39
7 o samoti njegovi – o sovraštvu sveta – o pravični sodbi – zakon množice, drhali	44
8 nemoč drhali – o pričevanju, iz sebe – sužnji tega sveta – On je sam sebi resnično resničen – duh resnice osvobaja – iz očeta želje rojeni – čas je bližina Bogu	50
9 človek s poslanstvom – da bi mi videli – ko človek noče videti, ko videl bi lahko	53
10 vrata – dela, ki pričajo – notranji glas govori: Bogovi ste	58
11 bolezen kot sporočilo – o sočutju – o trpljenju živih – mrtvih ni – krst zemlje groba – prerokba	58

12	znamenja slovesa – o zgledu Njegovem – beseda slovesa – glas vpijočega v puščavi	63
13	milost preizkušnje Njemu – zadnja večerja Njegova s tega sveta – slovo, vojvoda tega sveta izide iz Njega – ni ista izdaja vsakogar v vsakem – izdaja je umiranje, z njo v vsakem nekaj umre	68
14	opogumi jih – poslanca v njih jim izprosi – Sebe razodene – mir svoj jim daje	75
15	ostanite v meni – besede so moje v vas – hlapci – imenoval sem vas prijatelje – izvolil sem vas – ko vas svet sovraži – pričujte o delih – korak, ki loči nas – vaša dela niso majhna	80
16	izobčijo vas iz shodnic svojih – slovo duha sinu – o Duhu resnice, resnici višji – o sodbi – žalost premeni v radost, v rojstvu je žalost – o govoru v prilikah, alegorijah – o njih dvomu – On ni sam	83
17	molitev Njegova – (tujci v svetu, z duhom zaznamovani)	86
18	rajski vrt – izpolnitev – Juda je moral v vrt – temni pohod – vratarica – mraz, sivina v duši Simona Petra – On je govoril svetu jasno, čisto in javno – dialog Njega s Pilatom – Pilatova rabsodba, prva – sodba duhovnov višjih – sodba drhali	89
19	Muke Pilatove, njegov dvom, strah njegov – nemoč Pilatova – izdaja Judov – Golgota, Mrtvaška glava, večna pot v večnost izrek sodbe na Gabati – dvojni križ, močan simbol – On poravnal je dolg svoj človeka sinu – trupla na Golgoti: okras grozi človeštva – grob nov, rana zemlje	95
20	mir na vrtu – grob gleda – dva učenca stopita v grob – nista se več bala smrti – Jezus se razodene Magdalen: hrepenenje je pot – po smrti stopil je sredo njih in razodene se jim – drugič stori to čez osem dni, je Tomaž tipal Boga? – čuti varajo	102
21	šibka je bila vera njih, razodene se Jezus njim pri morju Tiberijskem – zadnja jed: o Njih, o lovu – tri vprašanja Simonu Petru – Petrov sum v ljubezen – Janezovo razodetje sebe – Janezova oporoka	108

- 1.1 V začetku je bila Beseda,
in Beseda je bila pri Bogu,
in Bog je bila Beseda.
- 2 Ta je bila v začetku pri Bogu.
- V začetku je bilo vse,
in vse je bilo v vsem,
in vse je bilo samo Vse.
Vse je bilo v začetku samo v Sebi.
- V začetku je bil Absolutum,
in ves Um je bil v njem,
In Umu je bila to beseda:
za vse in nič.
Vse in Nič je bilo v začetku v Njem.
- V začetku je bil Bog,
in Bog ni bil le beseda,
ker je bila beseda še vsa v Njem.
- 3 Vse je po njej postalo,
in Nič ni brez nje postalo;
kar je postalo.
- 4 V njej je bilo življenje,
in življenje je bilo luč ljudem.
- 5 In luč sveti v temi,
in tema se je ni polastila.
- Sedaj luč sveti v temi,
in tema se je nje polastila.
In Nič pravi: luč je zaradi teme,
in tema se je polastila luči,
in tej temi se pravi: novi človek.
- In pravi on:
na začetku je bil Nič,
in da je On prva beseda,
da ta je bila v začetku,
v Niču.

- 1.6 Nastopil je človek,
7 prišel je na pričevanje,
da priča za Luč,
da bi verovali po njem.
- 8 On ni bil Luč,
on prišel je, da priča za Luč.
- 9 Luč razsvetljuje vsakega človeka,
tako je pričeval Janez,
je že prihajala na svet,
a svet je ni spoznal.
- 10 Svet je postal po njej,
a svet je ni spoznal,
spoznal je ni človek.
- 11 V svoj dom je prišel,
a svojci ga niso sprejeli vase;
v sebi ga niso spoznali.
- 12 Ti pa, ki so ga sprejeli,
so spoznali;
da oni so to, kar so iskali,
Iskra božanska, otroci Boga;
sprejeli so ime njegovo;
- 13 ti, ki se ne vidijo:
rojene iz krvi in mesa,
po volji duha moči;
ti vidijo, da so le:
utrinek bežen,
njega iskra,
ideje Boga.
- 14 In Beseda je postala simbol iz mesa,
in je bivala med nami,
dokler nismo videli slavo njeno,
polno milosti resnice po Njem,
ki poslal ga je Oče.

- 1.15 In Bog je postal le beseda, simbol;
 polnimo jo s pomeni praznine,
 vseeno je, katera beseda je to,
 pomen njen:
 ostaja
 isti.
- In beseda je postala posoda,
 posoda je prazna,
 prazni smo mi;
 globoko v praspominu, pričevanje ostane.
- Janez pričuje zanj, klice, govori;
 zaman.
- 18 Boga ni nikoli nihče videl,
 edinorojeni Sin ga je oznanil,
 On je v naročju milosti Njega;
 ga je On videl?
- 17 Beseda je zopet postala polna po Njem,
 polna milosti in resnice;
 po Mojzesu je bila dana postava,
 postala je zakon;
- milost njegove ljubezni je postala resnična,
 po njem, po Jezusu Kristusu.
- 16 In od polnosti Besede njegove,
 smo mi vsi sprejeli,
 nje milost za milost,
 ljubezen za ljubezen.

- 1.19 V Betanijo onkraj Jordana,
kjer je Janez krščeval in pričeval,
so poslali Judje iz Jeruzalema duhovne in levite,
naj vprašajo ga:
Kdo si ti?
- 20 On: Jaz nisem Kristus.
- 21 Judje:
Kaj si ti? Si prorok ti?
On: Nisem.
Judje:
Zakaj si prišel? Si prišel, da bi prorokoval?
On: Ne. Nisem zato prišel.
Judje:
Kako si prišel? Si prišel, kot je Elija odšel?
On: Nisem. Nisem tako prišel.
- 22 Reko mu torej Judje:
Povej, kdo si, kaj praviš sam o sebi,
da damo odgovor tem, ki so nas poslali.
- 23 On: Jaz sem, ki sem; a vi niste.
Jaz sem »glas vpijočega v puščavi:
Poravnajte pot Gospodov« v sebi,
kakor napovedal vam je Izaija prorok.
- 24 Judje farizeji; mu očitajo tako:
- 25 Krščuješ, pričuješ, prorokuješ;
a nisi Kristus, ne Elija, ne prorok.
- 26 On: Jaz krščujem z vodo,
moj jaz krščuje z vodo;
sredi vas, pa je ta, ki ga vi ne poznate,
- 27 On, ki gre za menoj,
sem jaz le senca njegova,
On krščuje z Duhom svetim.

1.28 To se je zgodilo v Betaniji,
onkraj Jordana,
reke očiščenja,
kjer je Janez pričeval sebi:
Na vprašanje njih jasno: Kdo si? Nisem odgovoril.
Rekel sem: Jaz nisem Kristus, in kako se mi je mudilo,
zakaj sem moral reči tako?
Saj ne bi razumeli, če bi jim rekel resnico,
vendar razlog to ni, da bi jo utajil.
Gaj me niso vprašali; kdo jaz nisem?
In kdo sploh tako vprašuje?
Vedel sem, kaj so hoteli vprašati,
vprašanja so oni postavljali pravilno,
pravilneje bi ne mogli.
In potem sem še rekel:
Sredi med vami stoji,
sredi vas je,
ki ga vi ne poznate.
Če to sem lahko rekel,
in če so to razumeli,
bi lahko povedal resnico,
resnica je bila poslanstvo moje.
Njega nisem utajil, a v sebi sem ga utajil,
in to ni bila resnica, resnica je vsa,
ali pa ni resnica.
Jaz krščujem z vodo;
voda je tako mehka in čista,
ona valovi drugače kot misel,
ona očisti za pot,
na kateri vidi duhovno oko:
svoje oko, kot oko tujca, ki ne vidi.
On pa Je krstil z vodo živo življenja,
studencem, ki teče v večno življenje,
in z ognjem,
in z zemljo,
in z vetrom; in z etrom.

On je bil tu daleč pred menoj,
in je oznanil pot,
in resnico,
in milost ljubezni, ki prejeli smo jo vsi po njem.

In On je oznanil:
če veruješ po Bogu v sebi,
si ga videl?
si videl iskro njegovo v sebi?
Če veruješ po drugem,
ga je videl on?
In ti mu veruješ,
ti je tako lažje verjeti?
Boš tako kdaj videl sam?
Čemu se čудиš, človek,
le čudežem?
Kako lepi so čudeži, če jih vidi, v sebi,
po sebi si čudež.
Če Boga nihče ni videl,
a vseeno veruješ, je čudež.
Odkod tvoja vera,
če ni prepričanost tebe, prepričevanje sebe,
je nekaj več;
je slutnja v tebi?
Kaj ni bistvo vere čudež,
če sam veruješ sebi,
v sebi,
globoko iz sebe,
iz vednosti svoje,
vednosti praspomina?
A mišljenje je čudno,
samo po sebi je čudež,
je umiranje vednosti,
in zgodba je le njen okvir,
okvir senc,
simbolni prikaz nje je.

In jaz sem le senca Njega.

Tako je pričeval Janez resnico o sebi, prvi dan;
in vedel je, da se bodo sestali Avatarji na gori.
Težko je pričati resnico o Janezu,
a učenec, ki ga je Jezus ljubil, jo je vendarle pričal.

- 1.28 To se je zgodilo v Betaniji, onkraj Jordana,
reke očiščenja, kjer je Janez krščeval.
- 29 Drugi dan je čakal Njega, in ko ga je ugledal,
da gre k njemu, je vzkliknil:
O glej, Jagnje Božje, ki gre, da prevzame grehe tega
sveta! Pri,el si, da mi odvzameš greh moj, sveta.
- 31 Prišel si, ti, ki sem te utajil, jaz te nisem priznal.
In rekel sem, da prihajaš za menoj, da ti prihajaš drugi.
To rekel sem jaz, ki sem pri,el pričevat resnico,
očiščevati jo, jo z vodo izmiti, da se ona razodene
čista Izraelu; sem zato prišel, da bi jo zatajil?
- 32 In pričeval je Janez učencema svojima:
Videl sen Duha njegovega,
da prihaja, ko golob z neba,
- 33 a jaz ga nisem poznal,
nisem ga hotel poznati.
On pa, ki je mene poslal,
mi rekel je:
To tvoje je poslanstvo:
Na komur boš videl, da njegov Duh je ožarjen z Njim,
on ves je z Duhom prežet; ta krstil bo z duhom svetlim,
posvečal bo s svetim; ta je; On je.
- 34 To videl sem; in pričujem, da je On Gin Boga;
in On me je krstil z duhom svojim,
in jaz sem njega posvetil v resnico mojo.
- 35 Tretji dan je bil Janez poslednjič z učencema svojima,
ko ugledal je Njega.
- 36 Pogledal ga je, pogled njegov bil je proseč in otožen,
govoril je, a učenca tega nista še slišala. On pa, je šel mimo.
Slišala sta le, kako jima je rekel:
Glejta, On je Jagnje Božje, On vama bo pastiroval.
Ta dan se je Janez odrekel dveh učencev svojih, ki bila
sta mu najbolj ljuba. Žaloval je Janez za njima,
in žaloval je Janez, ker On je šel, mimo njega.

- 1.37 Eden od učencev pa je slišal vse, in pričal je:
Stali smo ob slovesu Janez Krstnik in midva,
učenca njemu ljuba; midva sva slišala vse,
in trgalo nama je srce, in odšla sva,
za Njim.
- 38 Ugledal ju je, preden se je obrnil;
videl ju je,
videl je njiju senco,
videl je v njuno srce;
vprašal ju je:
Kaj iščeta?
Onadva odgovorita oba:
Dom tvoj, kjer stanuješ, iščeva.
- 39 On: Pridita in poglejta.
Prišla sta in videla, dom njegov, v naročju Boga,
in tisti dan sta bila pri Njem, potem sta pozabila.
Bilo je okoli desete ure tistega dne. In tako je bilo
z vsemi učenci njegovimi, razen z enim; vedno je tako,
da je z enim drugače.
- 40 Drugi od učencev, ki sta šla za Njim, ko sta videla to,
o čemer je pričeval Janez, je bil Andrej, brat Simona
Petra.
- 41 Ko odšla sta učenca za njim, je žalost v njiju prešla
v radost pričevanja, da našla sta Mesija, kajti onadva
sta iskala učitelja največjega, Mesijo sta iskala že,
ko tega še nista vedela. Vendar eden od njiju: Janeza,
učitelja svojega, do tega dne, ni tako zlahka pozabil,
kot drugi, ki hitel je k svojemu bratu, da sporoči mu
vse in pa to, da našli so Mesija. Njega pripelje k
- 42 Jezusu. Ko ga Jezus pogleda, mu reče:
Trd si kot Skalnik, Simon sin Jonov, ime ti bo Kefa,
kar je po naše Peter.
- 43 Ko je hotel Jezus že oditi v Galilejo, najde še Filipa
44 iz Betsaide; in reče mu: Pojdi za menoj! Tudi Filip je
šel ne da bi se obotavljal, tudi Filip ni mislil na
Janeza, svojega učitelja do tega dne.
- 45 In tako so Janeza zapuščali njemu zvesti učenci, ker
oni so hoteli učitelja največjega, a tako je to moralo
biti. A malo se je le zataknilo pri Natanaelu.

Ko Filip najde Natanaela in mu pove: Našli smo ga, Njega, ki o njem je pisal Mojzes, o njem so govorili preroki; Jezus je iz Nazareta.

1.46 Natanael pa: More iz Nazareta priti kaj dobrega?

Filip: Pridi, poglej!

47 Ko je Natanael prihajal k Njemu, ga je Jezus videl, in vanj je videl, in pozdravil ga je tako:

Glej, prvi Izraelec, v katerem ni zvijače, izdaje tihe, zagnanosti stremuške.

48 Natanael: Odkod me poznaš, mar vidiš vame?

Jezus hudomušno: Ko si bil pod smokvo, sem te videl; potem pa resneje: bilo je to, preden te je Filip poklical.

49 Natanael: O, Rabi, ti si Sin Božji, ti si kralj Izraelov.

50 Jezus: Ker sem ti dejal, da sem te videl pod smokvo,

51 veruješ, in ko boš videl nebo odprto, in angele Božje, ki se dvigajo in padajo, do sina človekovega, kaj boš takrat rekel?

Resnično, resnično, dvakrat resnično vam pravim: glejte z duhom svojim, z očmi duha, z duhovnimi očmi, in videli boste.

In tako je bilo z videnjem vseh učencev Njegovih, za hip so videli, potem so pozabili, še sebi niso mogli verjeti, da videli so. Hoteli so pa videti čudežev veliko, čudeže neverjetne; da bi verjeli.

Z enim pa ni bilo tako,

vedno je tako, da je z enim drugače.

In mnogo čudežev je storil, da bi videli,

a omenil bo učenec, ki ga je On ljubil,

samo nekatere.

- 2.1 Malo njih je vedelo, da Jezus ni bil popoln, on težil je k temu; in ne malo nestrpen je bil, ker njegova ura še ni prišla.
Malo njih je vedelo, da je on krstil tudi z ognjem. Shodov in ženitnin še posebej ni maral.
Tudi Marija, mati Jezusosova, je okusila tak krst njegov, a mati kot mati, kaj bi mu ona lahko zamerila; in kaj bi ona lahko videla na njem, če ne to, kar je hotela, sinu popolnega, ki vse mu je mogoče.
Na ženitnini v Kani Galilejski je Jezus mater svojo osorno zavrnil, ko mu je rekla: Vina nimajo.
Kaj imaš z menoj, Žena? To ji je rekel Jezus, nič takega, če bi bile besede le besede; a te besede so bile polne srda in jeze na mater svojo; osvestil se je tega in ji željo izpolnil.
- 11 Ta začetek čudežev je storil Jezus v Kani Galilejski; in je razodel slavo svojo; in verovali so vanj učenci njegovi.
On pa, ni bil zadovoljen, bil je to zanj začetek slab, ki potegnil bo plaz za seboj, a tako je to moralo biti, njegova ura se ni prišla.
- 10 Vsak človek daje najprej dobro vino, in ko se napijejo, tedaj da tisto, ki je slabše: a ti si prihranil dobro vino do sedaj. Tako je karal starešina ženina, ki ni vedel za čudež Jezusov, pa je nehote govoril resnico; resnico o njih, ki cenili so čudeže take, najbolj.
Morda pa starešina le ni govoril po sebi sam?
- 13 Velika noč Judov je bila blizu; in samo takrat se je Jezus lahko napolnil v Jeruzalem. Naveličan je bil čudežev lačnih, tožilo se mu je po domu; tako mrk, zlovoljen in neučakano nestrpen je torej stopil v Jeruzalem. Hotel je že oditi, ker ni bila še prava noč ta; prava Velika noč Judov bo še prišla.
- 14 A bil je že tu; in v templju najde prodajalce volov, in ovac, in golobov; pa menjalce sedeče pri mizah svojih.
- 15 Zavihtel je bič, iz pramenov jeze spleten,

- in vrvic srda;
in zavel je veter sovraštva,
razbesnel se v vihar;
bil je tako močan,
da je prevračal njih mize,
raztresel denar,
ovce in vole,
in prodajalce njih,
je odneslo iz templja.
- 2.16 Le prodajalci golobov,
so odnesli jo bolje,
njim rekel je:
odnesite te ptice,
ne delajte kupčije iz njih,
ki glasniki so hiše Očeta mojega,
On ne trguje,
ne trgujte vi z Njim.
- 17 Spominjajo se učenci njegovi,
da je v pismu pisano:
Gorečnost za hišo tvojo me razjeda.
- 18 Strah je hromosti sel,
in komaj so mogli Judje izdavit,
iz grla suhega, iz sebe:
Čemu delaš to?
- 19 Jezus: Podrite to.
V treh dneh vam postavim svetišče, nadstropij treh.
- 20 Judje pa so si že malo opomogli, dejali so:
Šestinštirideset let so zidali to svetišče,
najboljši mojstri sveta,
in ti ga postaviš v treh dneh?
- 21 A On je govoril gluhim,
pričevanja njemu ni bilo treba,
- 25 On sam je videl, kaj je v človeku po sebi,
o svetišču telesa v,
o njih trojstvu v enem,
da sedaj bi jim to pravil;
ne, sedaj tega ni mogel.

2.24 On poznal jih je vse,
videl, do kod vidijo,
kaj jim lahko zaupa On,
kaj sedaj naj njim govori;
ne sedaj jim ne bo govoril,
ko bo njih sedaj v njih, bodo videli.

- 3.1 Nekoliko več je povedal Nikodemu, ki bil je
Judov poglavar;
bil pa je on človek med farizeji.
- 2 Vendar bal se je dneva, luči njegove,
in upal je priti k Njemu le ponoči.
Nikodem se mu zaupa:
Rabi! vem,
vem, da si od Boga prišel,
da si Avatar Njegov;
ker nihče ne more delati znamenj,
ki delaš jih ti,
če Bog ni z Njim.
- 3 Jezus: Resnično, resnično ti pravim:
Če se na novo ne rodiš, ne vidiš,
kraljestva Božjega.
- 4 Nikodem: Kako naj se jaz na novo rodim,
ko star sem?
Ali morem še enkrat v telo matere svoje?
Ali morem to sedaj, se drugič roditi?
- 5 Jezus: Resnično, resnično ti pravim,
če se ne prerodiš v vodi očiščenja,
in Duhu svojem, ne prideš do kraljestva Božjega.
- 6 kar se je rodilo iz Duha, je duh;
po tem šele prideš v kraljestvo Božje.
- 7 Ne čudi se, da sem ti rekel:
Treba se ti je na novo roditi.
- 8 Veter veje,
kjer hoče,
in glas njegov slišiš,
pa ne ve, od kod prihaja,
in komu govori;
z vsakim je tako,
ki je rojen iz Duha.
- 9 Nikodem: Kako se more to zgoditi?
- 10 Jezus: Ti tega ne veš,
pa si učenik Izraelov?

- 3.11 Resnično, resnično ti pravim:
Kar veno, to govorimo,
ono govori v nas;
kar smo že videli, pričamo,
a pričevanje naše se ne sprejme samo,
ti sam ga moraš videti in sprejeti v sebi.
- 12 Če ti pravim zemske stvari, in ne vidiš;
in če vidiš jih, ne veruješ svojim notranjim očem,
kako bo, verjel,
če ti pravim nebeške?
- 13 Nihče ni stopil na nebo,
ki bil ni na nebu;
sin človekov je na nebu,
a tega on ne vidi.
- 14 Če je Mojzes lahko povišal kačo v puščavi,
kako bi ne mogel biti povišan sin človekov,
on tu je,
da raste.
- 15 On je tu, da se ne pogubi,
kdor veruje Vanj;
on je tu, da bi videl rast, večno življenje.
- 16 Bog ljubi svet;
Sinu svojega, Iskro sebe, edinorojeno v Njem,
je dal človeku, da se ne izgubi,
da se ne pogubi kdorkoli veruje vanj.
Kdorkoli veruje, tej iskri v sebi,
večnemu v sebi veruje,
temu, kar on najbolj je,
večnemu življenju v Njem.
- 17 Bog namreč ni poslal Sinu svojega na svet,
da bi svetu sodil,
poslal ga je, da bi svet bil lepši, boljši po njem,
da veliča On svet po sebi.
- 18 Kdor veruje vanj v sebi,
ta ne bo sodil, sojen ne bo;
kdor ne veruje svetlemu v sebi,
veruje temi, slabosti sebe,
ta se je že obsodil,

ker ni veroval v edinorojenega Sinu Božjega,
v božansko luč Sebe, ni veroval.

- 3.19 Sodba pa je taka:
Luč je prišla na svet,
ljudje pa so bolj ljubili temo;
njih dela so bila hudobna, hudo temna.
- 20 Kdor dela zlo, sovraži luč;
sovraži luč svoje poti,
ne hodi k svetlobi,
da ne videl bi del svojih,
v luči dne, takih, kot so,
ker nihče ne more, ne videti jih,
če le sebe sam osvetli.
- 21 Kdor dela za resnico, on dela podnevi javno;
da razjasni se ona,
da razodene se v luči, svetlobi;
da razodenejo se dela njegova, storjena,
ker on ve, da so v Bogu že storjena.
Kot je Bog ločil svojo temo,
od svetlobe sebe;
tako bom jaz ločil, izločil zlo iz sebe,
da bi vi videli:
kaj vam je ločiti,
in kaj pot je,
kako radosten je let duše osvobodene;
in kaj je pad njen, z nujo otežene?
- 23 Ko je Janez opravljal poslanstvo svoje,
povsod tam, kjer je bilo veliko vode,
in očiščene, izmite z njo resnice;
se mu je drugič križala pot z Njim,
v Enonu blizu Salima.
Ljudje so bili žejni, resnice,
trumoma so prihajali, se dali posvetiti.
- 22 Tudi Jezus je prišel in učenci njegovi
v Judejo, prebival je tu, in krstil
z Duhom; po duhu učencev svojih,
ker duha je bilo v ljudeh teh veliko,
in žeje duhovne veliko.

- 3.24 Kmalu bo Janez vržen v ječo,
a sedaj bil je še tu.
- 25 Nastal je prepir med učenci Janezovimi
in nekim Judom, o očiščevanju, že drugi.
- 26 Učenci gredo k Janezu in tožijo tako:
Rabi, ta, ki je bil s teboj onkraj Jordana,
velike vode očiščenja; glej, vsi gredo zdaj k njemu,
a ti si pričal zanj.
- 27 Samo opomnil jih je Janez na pričevanje svoje,
in dodal še:
- 30 On mora rasti, jaz pa se manjšati.
Njemu Bog ne daje Duha na mero;
Njega Bog ljubi, vse mu je dal v roke:
vodo, zemljo, ogenj, veter in eter,
v Duhu ima on vse, in večno življenje vidi;
in Njemu nevernim bo vzel vse.
Ne bodo videli življenja večnega,
ogelj jih žge in večna žeja po njem;
naj ostane v njih večno jeza Boga?
- 31 Kdor prihaja od zgoraj, ta je nad vsemi.
Kdor je iz zemlje, prizemljen je,
in govori zemske reči;
le kdor je prišel iz neba, ta je nad vsemi.
- 32 On priča, kar je videl in slišal, le to priča;
pa njegovega pričevanja nihče ne sprejema.
- 33 Le kdor je resnično sprejel pričevanje Njegovo,
je potrdil resničnost Boga v sebi.
- 34 Kajti ta, ki ima poslanstvo božansko Boga,
govori besede Božje, njega Duh je božanski.
- 35 Oče ljubi Sina in vse mu je dal v roke,
ker njega Bog ljubi, ker njemu je Bog vse.
- 36 Le kdor veruje v Sina Boga,
vidi večno življenje, večno ljubezen;
Kdor ne veruje Sinu Boga,
veruje v večno trpljenje sebe, v večno jezo Boga v sebi.
Naj ostane, ta, večno na njem?

In ko se je to zgodilo, je Jezus odšel iz Judeje.

- 4.1 In ko se je to zgodilo, je Jezus odšel iz Judeje,
3 odšel je zopet v Galilejo, čakalo ga je poslanstvo
njegovo.
Da On ni več Jud,
da zanj ni več sovražnih rodov, narodov,
to jim pokazati je Jezus moral, kot čudež,
če videli ga bodo?
- 4 Moral je torej iti skozi Samarijo.
5 Prišel je do samarijskega mesta Sihar,
6 k studencu, ki ga je dal Jakob Jožefu,
sinu svojemu.
Truden od poti svoje, sede k studencu.
- 7 Našla sta se sama z ženo iz Samarije,
ki je prišla zajeti vodo iz studenca Jakobovega.
8 Prosi jo Jezus, naj mu da piti, te vode.
9 Samarijanka: Kako prosiš ti, ki si Jud,
mene, ki sem žena samarijanska;
naj ti dam piti?
- 10 On: Daj mi piti,
kdor pozna dar Božji, ne odreče prošnje žejnemu,
kdo mu bo dal živo vodo življenja,
kdo ve za studenec, ki teče v živo življenje?
- 11 Ona: Imaš ti, to vodo?
12 Si mar večji od očeta Jakoba,
ki zgradil je ta vodnjak,
in iz njega pil,
in sinovi njegovih,
in živina njegova?
Naj dam ti, to vodo, Judu?
- 13 On: Kdor to vodo pije, bo žejen zopet.
14 Ta pa, ki pije vodo, ki mu dam jo,
ne bo žejen nikdar več,
odžejja se za vse svoje življenje,
in v njem bo studenec, vode,
ki teče v večno življenje.
- 15 Ona: Gospod, daj mi te vode,
da ne bom žejna in ne bom hodila semkaj zajemat.

- 4.16 In natočil ji je Jezus čašo resnice,
o življenju njenem, brez ljubezni,
nje poti trdi, skozi življenje njeno.
- 19 Tedaj vidi ona, da je On prerok,
in pove mu, kar jo muči:
- 20 Očetje naši so na tej gori molili,
vi Judje pa pravite, da je v Jeruzalemu kraj,
kjer se mora moliti.
- 21 On: Žena, verjemi mi,
da prihaja čas,
ko ne boste molili Boga,
ne na tej gori,
ne v Jeruzalemu.
- 22 Vi molite, česar ne veste;
mi molimo, kar vemo po sebi, po Njem molimo,
moli tudi ti tako.
Ali vidiš sedaj,
da resnica, ki veliča,
lahko pride tudi od Judov.
- 23 Prihaja čas, in ta čas, v nekaterih že je,
je v njih, sedaj;
ko bodo prvi molilci molili Očeta:
v Duhu in resnici duha svojega;
On jih išče take, da bi ga tako molili.
- 24 Bog je Duh Sveti, in ti, ki ga molijo resnično,
ga molijo v duhu svojem, dvakrat resnično,
naj so oni Samarijani ali Judje.
- 27 Ko pa pridejo učenci njegovi, se čudijo,
ko vidijo, da se Jud pogovarja z ženo, še Samarijanko povrhu.
Vendar nihče njih ne črhne nobene.
- 28 Ona pa izpusti vrč iz rok in teče v mesto Sihar,
da oznani ljudem, da je ona videla Mesija.
- 25 Ona je videla Mesija;
- 26 a njega ni videla, njega, ki ji je rekel:
Jaz sem, ki govorim s teboj.
On pa je hotel videti majhen čudež, da dala bi mu piti:
Samarijanka Judu,
a ni ga videl in žaloval je.

- On je želel, da bi ne videl Samarijan Juda,
in moški le žensko;
da bi videl človek človeka.
Kako naj vidi človek idejo človeka, iskro božansko
v sebi, če niti tega ne vidi, kar se mu je zdelo,
da tako lahko je videti?
Kot las tenak bil bi ta čudež.
A čudeža ni bilo, in žalosten je bil Jezus.
- 4.31 Učenci so videli njegovo žalost človeško,
razvedriti so ga hoteli, tako kot so oni to znali sebe,
reko mu: Rabi, jej!
- 32 On: Jaz imam jed, za katero vi ne veste, da jo jem.
A pustimo zdaj to, če ne vidite je.
- 34 Glavna jed moja je, da izpolnim voljo tega,
ki me je poslal, in dopolnim delo njegovo:
njo boste videli.
- 35 Še štiri mesece, kaj ne pravite tako vi,
pa pride žetev?
Glejte, povzdignite oči,
in glejte, njive so že bele za žetev,
in vaše oči so bele,
in žetev je krvava.
- 36 In njive so zlate,
in poželi boste luč sonca.
Kdor tako žanje, prejme plačilo,
on zbira sad za trajno življenje,
in radujeta se oba;
ta, ki sije in ta, ki žanje,
zlato luč sonca;
ta, ki seje in ta, ki žanje,
- 37 kajti v tem je pregovor resničen,
ker drugi je, ki seje,
in drugi, ki žanje.
- 38 Jaz sem vas poslal žet to,
česar vi niste obdelali;
drugi v vas so obdelali in vi,
vi ste prišli v njih delo.

- 4.39 Iz mesta Sihar je mnogo Samarijanov sprejelo vero vanj
zavoljo besede žene, ki je pričala:
Povedal mi je vse, kar sem storila.
- 40 Samarijani pridejo k njemu, ga prosijo, naj ostane
pri njih. In ostal je tam dva dni.
- 32 In veliko jih je sprejelo vero zaradi njegove besede;
a malo njih je sprejelo vero iz sebe iskreno;
in to ga je žalostilo, in ni mogel več ostati pri njih.
- 42 In govorili so ženi oni tako:
Sedaj ne verujemo več zavoljo tvojega govorjenja,
kajti sami smo slišali, sedaj vemo, da ta je Veličar
sveta, Kristus.
- 43 Po teh dveh dneh odide On v Galilejo.
- 44 On sam je pričal, da prorok nima časti v domovini svoji.
a razumeli ga niso, žalost njegova ni bila zaradi časti
sebe.
- 48 Žalostila je njega njih vera zunanja, površna.
Ko bi jim tolikokrat ne rekel:
Če znamenj in čudežev ne vidite, ne boste verovali?
Storil je Jezus mnogo čudežev Judom, velikih,
a kadar je storil kakega, ki zanj je bil velik,
ga niso videli; in žaloval je vsakič, kot bi to
zgodilo se prvič.
Težko je videti las,
a kot las je tenak korak,
ki vodi po poti.
čudeži res so jih zanimali,
in zanimalo jih je vse o njih moči,
zanimala jih je moč nad vsem.
In vedel je Jezus, da ti, ki sprejmejo vero,
in vsa hiša njihova, so njemu hvaležni;
a oni trgujejo z Bogom.

- 4.45 Ko pa pride v Galilejo, ga sprejmejo Galilejci
spoštljivo, in bali so se ga, ker so videli vse,
kar je storil ob prazniku v Jeruzalemu; mnogo
njih bilo je na praznovanju velike noči Judov.
- 46 In prišel je v Kano Galilejsko, kjer spremenil
je vodo v vino, in ni ga bilo volja, da bi zopet
čudeže delal.
A čakal ga je tu neki kraljev uradnik,
v Kafarnaumu je imel bolnega sina, na smrt bolnega.
- 47 Zelo je ljubil tega sina uradnik, in prosil je
Jezusa naj gre tja v Kafarnaum in mu ozdravi sina,
ki umira.
Videl je Jezus, da zopet bo moral storiti čudež,
te prošnje uradniku odreči ni mogel, in reče mu:
- 48 Če znamenj in čudežev ne vidite, ne boste verovali.
49 Uradnik kraljevi: Gospod, pojdi dol, prej, ko umre
mi otrok moj.
- 50 Jezus: Pojdi uradnik, sin tvoj je živ.
Za upanje je zagrabil uradnik, z obema rokama,
verjel je besedi, ki mu jo je Jezus izrekel,
pohitel je k sinu svojemu.
- 51 Že na poti navzdol, v Kafarnaum, ga srečajo
hlapci njegovi; sporoče mu, da sin njegov živi.
- 52 In sporoče mu, da ga je ob sedmi uri nehalo mraziti,
popustila je mrzlica, umaknila se bolezen. Bilo je
- 53 to prejšnji dan, in ura ta, ko mu je Jezus rekel:
Pojdi, sin tvoj živi.
In sprejel je vero in vsa hiša njegova,
bili so njemu hvaležni.
- 54 To je bil drugi čudež, ki ga je Jezus zopet storil,
ko je prišel iz Judeje v Galilejo, in ko je mislil,
da mu čudežev ne bo treba.

- 5.1 Zopet je bil praznik Judov, in Jezus se napoti v Jeruzalem.
Čudežev ni nameraval delati.
- 2 Želel je videti čudežno kopel pri Ovčjih vratih,
3 ki zdravila je hudo bolne; slepe, hrome, sušične.
Ležali so v lopah in prežali na vodo, kdaj se bo skalila.
- 4 Prihajal je namreč angel, a ob svojem času, ki zanj ni
vedel nihče; in ko je stopil v kopel, skalil vodo,
je ozdravil vsak, katerokoli bolezen je imel, ki je
prvi stopil za njim v vodo skaljeno.
- 5 Bil je tam človek, ki je bil osemintrideset let bolan;
7 in v vseh letih čakanja ni imel človeka, da bi mu pomagal
v kopel, ko se voda skali, vsak je raje sam stopil vanjo
pred njim.
Zasmilil se mu je človek, bolnemu reče Jezus:
- 8 Vstani, vzemi posteljo svojo in hodi.
9 V hipu je bil mož zdrav, vzel je bolezen svojo,
in posteljo svojo bolniško, in je hodil, kot da
za bolezen svojo bi ne vedel nikoli.
Bila pa je tisti dan sobota. Reko Judje ozdravljenemu:
- 10 Sobota je, ne smeš postelje nositi;
11 In vse, kar so hoteli vedeti, je bilo:
Kdo je ta človek, ki mu je rekel: Vzemi posteljo in hodi?
13 Ozdravljenec pa ni vedel, ni še vedel, a vedel bo kmalu.
14 V templju se srečata ozdravljeni in Jezus, sedaj ga je poznal.
Jezus moža skoraj prosi:
Glej, ozdravljen si, ne greši več, so hujše bolečine od
trpljenja v boleznih.
- 54 Človek odide, mož pa hiti sporočiti Judom, da je Jezus
tisti, ki ga je ozdravil.
In zopet se mu je izjalovil čudež,
ta, ki gaje Jezus tako želel. Ta, ki je imel osemintrideset
let svojega časa za premišljevanje: kaj je človek; je
pohitel v izdajo, da bi dvakrat umrl.
- 16 So zato Judje preganjali Jezusa, ker delal je čudeže
v soboto, jih je to tako zelo motilo?
Je bil morda razlog to, za njih opravičilo,
da bi ga umorili?

- Za umor je potrebno opravičilo tehtno.
- 5.18 Mar ni tudi Boga imenoval svojega Očeta;
in več, govoril je, da je On Bogu blizu,
da je v Njem Bog, in On v Bogu.
A to, da se On dela enakega Bogu,
so ga po krivem dolžili,
tega on rekel ni nikoli.
- 19 In povedal jim je kako čudeže dela On:
Ničesar takega, kar čudež je za vas, ne morem storiti,
razen kar vidim, da že je storjeno, da Oče je storil;
karkoli namreč dela On, to tudi Sin dela tako;
in On dela tudi v soboto.
- 20 Kajti Oče Ljubi Sina in mu kaže vse;
kar sam dela, mu pokaže, da bi se vi čudili.
- 21 Kakor Oče obuja mrtve in oživlja jih v življenje,
tako tudi Sin oživlja tiste, ki hoče jih On,
ih ki hočejo oni sami.
- 22 Kajti Oče ne sodi nikogar sam,
vso sodbo je izročil Sinovom svojim,
23 da bi vsi častili Sinu v sebi,
kakor časte Očeta, ki ga je poslal.
- 24 Resnično, resnično vam pravim,
kdor posluša mojo besedo
in veruje temu, ki me je poslal,
vidi, da že ima večno življenje,
in ne pride na sodbo,
ker on je že prišel iz smrti v večno življenje.
- 25 Resnično resnično vam pravim,
da pride čas, ki traja, ki je sočasen,
ker časa, kot ga vi vidite, ni, je prazen,
resnični čas je merjen s potjo: do kod pridete;
da pride čas, ko mrtvi zaslišijo glas Sinu Božjega v Sebi,
in ti, ki ga slišijo, žive večno življenje.
- 26 Bog ima življenje v Sebi,
On je Vse življenje,
tako ima Sin Božji,
življenje v Sebi.

- 5.27 Ko sodi, sodi on,
ker je sin človeški,
človeka sin,
to je moč človeka,
do katere vam je toliko,
da bi sodili.
- 28 Temu pa se ne čudite.
A ko pride vaš čas,
ko zaslišite krik,
tako močan krik,
da ga slišijo še ti,
- 29 Takrat pridete iz grobov svojih sebe,
v življenje,
na sodbo duha svojega,
duše svoje vsakdanje,
v bistvo sebe.
- 30 Tudi jaz ne moren delati karkoli samovoljno,
kar slišim globoko v sebi, tako delam, tako sodim;
in sodba moja je pravična, ker ne iščem samovolje
volje svoje, ampak voljo globljo, ki je v Meni,
poslanstvo Njega, ki me je poslal,
da bi vi videli.
- 31 Če sam za sebe pričam,
pričevanje moje ni resnično.
- 32 Drugi v meni je,
ki pričuje zame,
in vem,
pričevanje, ki daje zame,
je resnično.
- 33 Poizvedli ste zame pri Janezu,
in on je pričal za resnico.
- 34 Jaz pa ne sprejemam pričevanja,
ki je od človeka,
ki iščem ga, a ga ne najdem,
in pravim vam to,
da vi večji ste,
veličajlte se.

- 5.35 On pa je bil Luč, ki je gorela in svetila vam,
bilo vam je po volji, nekaj časa, veseliti se,
svetlobe njegove.
- 36 A so večja pričevanja od Janezovega,
to dela so, ki mi jih je Oče izročil,
da jih dopolnim,
ta dela pričajo,
sama.
- 37 In Oče me je poslal,
da Sam priča zame,
v vas.
Kaj niste nikoli slišali svojega notranjega glasu?
Njegovega glasu v sebi, ne?
Kaj niste nikoli videli obličja Njegovega,
v vsem okoli vas?
- 38 In besede notranje nimate,
da bi prebivala v vas?
Ko temu, ki ga je On poslal,
ne verujete:
- 39 Preiskujete pisma,
mislite, da imate v njih večno življenje,
in pisma so, da pričajo,
da se ozrete v življenje;
- 40 pa tega nočete,
nočete priti k meni,
da bi videli življenje.
Čudeže hočete!
- 41 Ni mi do slave ljudi,
ne sprejemam te slave.
- 42 Vidim vas, do nimate ljubezni,
ljubezni božanske v sebi.
- 43 Zaradi ljubezni sem prišel,
v imenu Očeta svojega,
pa ne sprejmete ljubezni moje;
kdorkoli pa pride,
v imenu slave svoje,
njega sprejmete.

- 5.44 Kako morete verovati v sebi,
ko pa sprejemate slavo drug od drugega,
slave pa, ki ni zemeljska,
ki je od edinega Boga,
niti ne iščete?
- 45 Ne mislite, da jaz tožim, pri Očetu.
Mojzes je ta, ki vas obtoži.
Na Mojzesa ste stavili upanje svoje,
a verovali mu niste,
držali ste se črke, tam,
kjer ni bilo več treba,
tam se vam je zapovedi lahko držati.
- 46 Njemu pa niste verovali;
ko bi resnično verovali Mojzesu,
bi sedaj verovali meni,
ker on je pisal tudi o meni,
in o tem, kar vam sedaj jaz govorim,
le brati je treba živo,
duh črke, ne mrtvo posodo njeno.
- 47 Če pa le mrtvim črkam verujete,
njegovi živi besedi pa ne,
kako boste mojim besedam verjeli?
Besede so mrtve,
pomen živ ni v njih.
In ko jim je Jezus to govoril, ni bil zadovoljen s seboj,
ne srečen. Grenkobe očitanja bilo je več v glasu njegovem,
kot je On hotel. In tonu glasu njegovega, bi lahko rekel,
da bil je jezen; in bila je to jeza Mojzesova v Njem,
izžarel je on jezo njegovo iz sebe.
Ljudje namreč vidijo v sebi, v sebstvu svojem, le:
sebičnost svojo. To pa je tako malo tega, kar bi On rad,
da bi videli.

- 6.1 Potem odide Jezus onstran morja Galilejskega,
onstran morja Tiberijskega,
utrujen od množice, žejne samo čudežev,
med njimi pa takih, ki ozdravijo telo.
- 2 In za njim je šla velika množica, takih,
ki so videli le njegove čudeže, ki jih je delal,
na bolnikih.
- 3 Odšel je na Goro, da povzdigne oči k nebu, učenci z njim.
4 Bila je blizu Velika noč, praznik Judov.
5 Ko torej povzdigne oči svoje v duhovne oči, vidi:
da prihaja velika množica k njemu;
6 in še jih bo moral čuditi, z jedjo čudežno;
a koliko njih bo videlo hrano duha, njim ponujeno?
- 13 In prehranil je množico veliko,
9 z jedjo dečka, ki imel je pet ječmenovih hlebcev
in ribi dve,
12 in z drobtinicami, ki so ostale tem, ki so siti bili,
da nič ne pogine, od jedi preobilne.
- 14 Ko vidijo ljudje ta čudež prehrane,
čudež prebave svoje, ki ga je Jezus storil, reko:
Ta je res prorok, ki potrebuje ga svet.
- 15 On je vedel, kaj to pomeni njim:
da ga hočejo siloma odvesti,
postaviti za kralja,
potem bi bil prorok njim,
tak prorok je prorok za njih.
Umakne se na Goro On, sam.
- 16 Sami so ostali učenci njegovi,
hoteli so sami onstran morja v Kafarnaum.
- 17 Vkrkali so se v ladjo,
in tema je bila na morju,
tako sami so bili brez njega, na morju zgubljeni.
- 18 Zasmilijo oni se njemu,
ko jih vidi na morju razburkanem,
in v viharju, v njih dušah,
klicali so ga,
pomoč potrebovali,
dasi tega si niso priznali.
Veter je pel pesem groze strahu, v njih srcih.

- 6.19 Tako močan krik njih, Jezus, ki jih je ljubil,
ni mogel ne slišati, moral je k njim:
- 20 Jezus: Jaz sem, ne bojte se!
In videli so ga, kako hodi po morju,
kako gre k njim;
- 21 ko pa ga hočejo vzeti k sebi,
na ladjo, je bila ladja že v kraju,
kamor so se hoteli peljati.
Groza in strah pa sta sili močni, duha,
zavest ožita, in ta čudež so videli učenci,
vsak njih nekoliko drugače.
- 22 Hitro se je širil glas med ljudstvom,
da je Jezus izginil in čudežno pripotoval
v Kafarnaum.
- 23 Prišle so mnoge ladjice iz Tiberije za njim,
24 da najdejo Jezusa.
- 25 In ko ga najdejo onkraj morja, vprašajo najprej:
Rabi, kdaj si prišel sem?
- 26 Odgovori jim Jezus:
Iščete me!
ne zato, ker ste videli čudeže,
temveč zato, de boste jedli od hlebcev,
in se nasitili jedi, ki mine.
Resnično, resnično vam pravim:
- 27 Trudite se, ne za jed, ki mine,
ampak za jed, ki ostane v večnem življenju,
ki vam jo daje Sin človekov;
njega pričuje v vas Oče,
Bog.
- 28 Oni: Kaj naj storimo,
da bomo delali čudežna dela Božja?
- 29 Jezus: Delo Božje je to,
da verujete v tega v vas,
ki vam ga je On poslal.
- 30 Oni: Kako naj ti verjamemo, če ne naučiš se nas tega,
kar delaš ti, kakšno znamenje nam pokažeš torej,
da bi videli in ti verovali?

- 6.31 Oni: Očetje naši so jedli mano v puščavi,
tako je pisano: Kruh iz nebes jim je dal jesti.
- 32 On: Resnično, resnično vam pravim:
Ne Mojzes ne jaz vam nisva dala kruha z neba,
Oče moj vam daje, pravi kruh, z neba.
- 33 Kruh Božji je namreč hrana duhovna,
ki prihaja z neba,
in življenje daje svetu,
ta se ne je.
- 34 Oni: Gospod, daj nam tega kruha,
vsak dan.
- 35 Jezus: Jaz sem, ta kruh Življenja,
kdor z duhom prihaja k meni,
s srcem svojim,
lačen ne bo, ne žejen.
- 36 Hrano duhovno vam dajem, duhu vašemu;
in tolikokrat sem vam to že povedal,
in zopet vam pravim:
vi ste to videli,
a vi ne verjamete svojim očem, duhovnim.
- 37 Vse, kar Oče meni daje,
pride k meni,
in tega, ki k meni prihaja,
ne pahnem ven,
a to, kar dajem jaz vam,
tega vi nočete videti.
- 38 Stopil sem z neba,
ne zato, da bi uveljavil svojo voljo,
marveč voljo tega, ki me je poslal;
- 39 volja njegova pa je,
da jaz ničesar ne izgubim, kar mi je dal,
da vse to obudim v vas,
slednji dan delam to.
- 40 To je volja mojega Očeta:
večno življenje ima vsak,
kdor vidi Sinu svojega v sebi,
in veruje vanj,
in jaz ga obudim v sebi, slednji dan.

- 6.41 Godrnjali so Judje nad njim tako:
"Jaz sem kruh, ki je prišel iz nebes";
kaj je to?
To ni bil kruh, ki so ga oni hoteli,
ta kruh njegov njih ne nasiti,
hoteli so oni kruh zemlje.
- 42 In godrnjali so še:
Kaj ni ta Jezus, sin Jožefov,
čigar očeta in mater njegovo poznamo?
Sedaj pa pravi: Iz nebes sem prišel.
- 43 Jezus: Ne godrnjajte med seboj!
44 Nihče ne more priti k meni,
če ga ne vleče,
Oče me ni poslal, da bi delal silo vam.
Ti, ki so v meni,
prišli so, ker tako je hotel Oče,
ih ker vleklo je njih same.
Kdor pride, jaz ga obudim,
še poslednji dan.
- 45 Pisano je v prorokih:
"In vsi bodo učeni od Boga".
Vsak, ki je slišal Boga v sebi, ve,
in prihaja sam k meni.
- 46 Ne pravim, da je kdo videl Boga,
le tisti, ki od Boga je, ta,
ta ga je videl.
- 47 Resnično, resnično vam pravim:
kdor veruje, da ima večno življenje v sebi,
ga ima.
- 48 Jaz sem! kruh življenja.
49 Očetje vaši so jedli mano v puščavi,
in so pomrli.
Vsaka hrana duhovna ni večnost življenja.
- 50 Tak je ta kruh, ki prihaja z neba,
da ne umre, kdor je ga:
- 51 Zanj dam jaz svoje telo, moje meso,
ki dam ga za življenje sveta.
Sebe človeka dam za življenje sveta.
Jaz sem živi kruh, ki je prišel z neba.

- 6.52 Oni pa: Kako nam more ta dati jesti, svoje meso?
 53 In še rekel je Jezus:
 Resnično vam pravim,
 Če ne jeste mesa Sinu človekovega,
 ne pijete Njegove krvi,
 nimate življenja v sebi!
 In še enkrat resnično vam pravim:
 Če kdo je od kruha ljubezni moje,
 resnice moje,
 svobode moje: žrtvovanja mojega,
 bo živel večno;
 ker večne so one,
 in v večnost segajo,
 in v Bogu so,
 Eno.
 Ko je to rekel tako,
 mu je bilo žal jeze njegove, na njih,
 in rekel je mileje, čisto drugače:
 54 Kdor je moje meso, in pije mojo kri,
 ima večno življenje, in jaz ga obudim,
 še poslednji dan njegov izgubljen,
 če res hoče.
 55 Moje meso je prava jed,
 in kri moja je prava pijača.
 56 Kdor je moje meso in pije mojo kri,
 prebiva v meni in jaz v njem.
 Kdor užije mojo ljubezen in mojo resnico
 in žrtev mojo svobodno,
 prebiva v tem, kar je meni najljubše;
 in jaz prebivam v resnici in svobodi in ljubezni njegovi.
 57 Mene je žrtvoval živi Oče,
 in jaz živim zaradi njega;
 tako bo tudi tisti v vas,
 ki mene žrtvuje,
 živel zaradi mene.
 58 To je kruh, ki je prišel iz nebes,
 in ne le duhovna hrana vaših očetov,
 ki so jo jedli in vseeno pomrli.

- Vi morete več, vi morete v večno življenje.
To, kar vi ste, v vas je neumrljivo.
- 6.59 To je povedal v shodnici, ko jih učil je v Kafarnaumu.
- 60 Tudi mnogi učenci njegovi, ko so to slišali,
godrnjaje reko:
Trda je beseda to, kdo more jo slišati?
- 61 Jezus, ki je sam v sebi slišal njih notranji glas,
kako bi ne slišal njih godrnjanja, jim reče:
To vam je v spotiko?
- 62 Za vas bo čudež, ko odidem,
tja Sin človekov pojde, kjer bil je poprej,
tam on že je.
- 63 Duh je to, kar oživlja,
meso ne pomaga nič;
besede, ki sem vam jih jaz govoril,
vam ne povedo nič,
v njih duh je in so življenje, ki govori v njih,
ko vdahnem jaz vanje duh življenja.
- 64 Tudi med vami, učenci mojimi so,
ki ne verujejo, ne meni, ne sebi.
- 65 A tako to mora biti, zato rekel sem vam,
da ne more nihče k meni, če mu ni dano od Očeta mojega.
- 66 Mnogo učencev njegovih ga je takrat zapustilo,
in nič več niso hodili z Njim. On bil je vedno bolj sam.
- 67 Dvanajst njih, ki trdno zaupajo njemu, je stalo kot bili
bi okamneli. Vpraša njih Jezus:
Ali hočete tudi vi oditi?
- 68 Opogumi se Simon Peter: Gospod, kam naj gremo?
Besede večnega življenja imaš ti.
- 69 Mi nismo dvomili vate, mi vemo, da ti si: Svetnik Božji.
- 70 Jezus: Ali nisem jaz vas dvanajstero izvolil?
In eden izmed vas je hudič,
in tudi njega sem jaz izvolil.

Res trda je resnica temu, ki kdo govori mu jo resnično.
 Trumoma so ga zapuščali, in bilo je to kmalu po tem,
 ko so hoteli imeti ga še za kralja svojega, s silo ga
 oklicati, proti volji njegovi.

- 7.1 Hodil je po Galileji, po Judeji ni hotel hoditi,
 Prežali so nanj, da bi ga umorili.
- 2 Bližal se je praznik judovski, praznik šatorov imenovan.
- 3 Slave žeja in nestrpnost sta rastle v srcih bratov
 njegovih, in reko mu oni:
 Pojdi od tod, pojdi v Judejo,
 naj učenci tvoji vidijo, dela tvoja.
- 4 Kdor hoče biti javno priznan, se ne skriva,
 ničesar ne dela na skrivnem, skrivaj.
 Če take stvari delaš, pokaži se svetu,
 da te vidi, slaven boš in slavni bomo mi,
 s teboj.
- 5 Tudi oni so bolj verovali v reči kot vanj,
 in videli niso, kdaj pot se vzpenja, kdaj spušča.
 A kdo bi jim zameril, ko pa tako stvarna je vrednost
 reči, tako hitro se širi slava dejanj čudežnih za svet.
- 6 Zopet jih Jezus potrpežljivo opomni, kot to storil je
 tolikokrat že, a vsakič malo drugače:
- 7 Moj čas še ni prišel,
 vaš čas pa je tu,
 vedno pričujoč.
 Vas ne more svet sovražiti;
 mene sovraži,
 ker jaz pričujem o njem resnico,
 resnico o svetu, kakšna so dela sveta.
- 8 Vi pojdite na praznik, jaz ne grem;
 moj čas se še ni dopolnil v meni.
- 9 Ostal je Jezus v Galileji, sam.
- 10 Kako je občutil samoto on v svetu, je težko razumeti.
 On ni bil sam, ker bil je vedno z Očetom, in z Bogom,
 in z brati svojimi; a v svetu je bil sam, toliko bolj
 je občutil samoto sveta.
 Potem, ko so odšli bratje njegovi na praznik,
 je šel tudi on, a ne očitno, in ne na praznik.

- 7.11 Ob praznikih so ga Judje še posebej iskali,
spráševali so: Kje je tisti?
- 12 Med množico je bilo dosti govorjenja o njem.
So eni, ki so iskali njegovo dobroto, ti so
hvalili ga;
in drugi, so pravili, da je slepar, da
ljudstvo slepari.
- 13 Preveč očitno, in javno, pa nihče ni govoril
o njem, bilo jih je strah med Judi; med Judi
je vladal strah, lahko bi rekli, da Judom je
vladal strah.
- 14 Ko pa je minilo že pol praznika, stopi Jezus
v tempelj in uči jih tako, da čudili so se
zelo, ker tako učiti ga se slišali niso,
ne njega, ne nikogar še.
- 15 Čudijo se Judje; kako, da učen je v pismih,
ko pa se šolal ni?
- 16 Njihovo začudenje Jezus vidi, in pojasni jim:
Moj nauk, ni moj,
je nauk tega, ki je mene poslal;
in zapomnite si to.
- 17 Če le hoče kdo, razpozna ga v sebi,
in ve, kdaj On govori,
in ve, kdaj mu je Njegovo voljo izpolnjevati,
in kdaj svojo.
- 18 Kdor govori sam od sebe,
sebično govori, lastno slavo išče.
Kdor v sebi išče več,
išče slavo Njega, ki ga vodi,
ta resničen je iz sebe,
in pravičen.
Eno je sebičnost, ki zasvaja,
in drugo je duh svojski, ki osvobaja,
in tretje je sebstvo sebe, bistvo sebe,
to je Božansko, iz Boga je, to je, ki je večno.
- 19 Vam ni Mojzes dal postave,
in vendar nihče iz vas, nje ne izpolnjuje.

- V vas je nekaj, kar močnejše je od postave, od zakona;
zakaj gledate, kako bi me umorili?
- 7.20 Ljudstvo; ki je še množica:
Kdo gleda, da bi te umoril?
Hudiča imaš!
Zelo so bili razburjeni, še malo, in postali bi drhal.
- 21 Jezus: Eno delo storim v soboto, in vsi se čudite
temu, kar storim, takoj za tem pa mislite: je li
razlog ta, da bi ga umorili, zadosten?
- 22 Mojzes vam je dopustil, da v soboto obrezujete človeka,
ni pa vam rekel, da ga morite, ker vi ne morite ko
prelijete kri, že takrat morite, ko mislite na umor.
- 23 Zakaj se hudujete nad menoj, če jaz mislim na življenje
človeka, kako bi ga ozdravil; in že ko mislim, takrat že
je ozdravljen.
Obrezo torej lahko prejme človek v soboto, in postava
se ne prelomi, zakon ne krši;
če pa ozdravim celega človeka v soboto, se hudujete.
se res hudujete zato?
- 24 Ne sodite po licu črke zakona,
sodite pravično sodbo!
Če boste sodili za sebe,
in če boste sodili od sebe,
ne boste sodili pravično;
pustite raje sodbo, obsojanje drugim, ki sla jih žeja,
a vi sodite tako, da pustite sodbo drugemu v vas,
pravičnejša bo.
- 25 Tedaj so nekateri izmed njih začeli izpolnjevati
poslanstvo svoje temnejše, ki vedno je enako, in
vseeno je, kdo je tisti, ki prvi pokaže s prstom nanj.
To je zakon množice, ki se spreminja v drhal.
Nekateri izmed Jeruzalemcev: Ali ni ta tisti,
ki gledajo vsi drugi, da bi ga umorili?
- 26 In nekdo drug: Glejte, očitno govori, in nič mu ne reko.
In tretji ironično: So mar poglavarji resnično spoznali,
da je ta Kristus?
- 27 In četrti grozeče: Za tega vemo, od kod je!
Kadar pride Kristus, ne bo nihče vedel zanj, odkod je!

- 7.28 Sedaj je vedel, da jih mora ustaviti, sicer bo ta množica postala drhal; Jezus jim zakliče:
Poznate me, in tudi veste od kod sem;
in veste, da sam od sebe nisem prišel.
Ves pa je resničen, trikrat resničen
le ta, ki me je poslal, ki vodi poslanstvo moje,
ta, ki vi ga ne poznate, ker ga nočete poznati.
- 29 Jaz ga poznam, iz njega sem, On me vodi,
poslanstvo moje je njegovo.
- 30 Še malo prej so gledali, kako bi ga zgrabili, zvezali,
da bi ga linčali,
sedaj pa so stali nemočni, kot vkopani,
nihče ni položil roke nanj.
- 31 Mnogi med njimi so sedaj postali boječi in praktični,
da, tako je treba reči tem, med ljudstvom, ki so sprejeli
vero vanj šepetaje tako: Ali bo Kristus storil, kadar
pride, več čudežev, kot jih je storil ta?
- 32 Farizeji, ki bili so tu, da slišijo šepet ljudstva,
in ovajajo višjim duhovnom in višjim farizejem, so
tajno službo svojo opravili vestno in takoj. Tedaj
pošljejo najvišji med duhovni in farizeji sluge svoje,
da ga ujamejo.
- 33 Jezus: Še malo sem z vami,
in pojdem ves,
k temu, ki me je poslal.
- 34 Iskali me boste,
a najdete me ne,
tam kjer sem,
tja vi ne morete.
- 35 Godrnjali so Judje med seboj, razumeli niso ničesar.
Kam pojde, da ni ne najdemo za njim. Če misli, da
se bo skrtil, če pojde k tem, ki so razkropljeni med
Grki, in bo Grke učil, se moti; tudi tja najde tajna
služba, skrivna družba naša.
- 37 Praznik je šel h koncu, Jezus pa je stal pokončno,
in zaklical je glasno:
Če je kdo žejen resnice, naj pride k meni, naj pije!
- 38 Reke žive vode poteko iz telesa!

- Le eden učencev njegovih je razumel:
- 7.39 Da to je rekel o Duhu svojskem, ki osvobaja njih,
 če ga sprejmejo,
 da Duh sam po sebi ni dan, namreč,
 da Duh ves še ni bil dan, ker,
 Jezus še ni bil oslavljen, s slavo najvišjo.
- 43 Po teh besedah nastane zopet razpor med ljudstvom,
 hujši kot poprej, to pot zaradi njega besed.
- 44 Tedaj je On umaknil svoj ščit sebe;
 in tedaj bi ga zgrabili lahko,
 služabniki višjih duhovnov, farizejev;
 pa nihče ni položil rok nanj.
- 45 In tekli so služabniki k gospodarjem svojim,
 in ti jim reko: Zakaj ga niste zgrabili, ko bi ga lahko,
 zakaj ga niste pripeljali?
- 46 Služabniki: Nikoli ni noben človek govoril, tako.
- 47 Farizeji: Ali ste tudi vi zapeljani?
- 48 Je morda kdo izmed prvakov sprejel vero vanj?
 Ali izmed farizejev kdo?
- 49 Ta drhal zakona ne pozna, ti sprejmejo vsakogar;
 prekleti so!
- 50 Bil pa Je tam Nikodem,
 in vedel je, da so ga videli pri njem,
 ni imel kaj izgubiti sedaj,
 poznal pa je Nikodem zakon drhali, nje prokletstvo.
 Reče jim Nikodem:
- 51 Ali postava naša sodi človeka,
 če prej ga ne zasliši javno,
 in se ne izve, kaj dela?
- 52 Farizeji: Si morda tudi ti iz Galileje?
 Premisli to, da ne vstane iz Galileje še kak prerok!
 Tedaj se razidejo tudi oni, odidejo vsak na svoj dom,
 tudi drhal se razbeži, razkropi se, sile, ki so jo
 vezale, ji dajale moč, so popustile v razporu s seboj.

- 8.1 On pa, ki je danes izzival usodo, ko je odmaknil ščit
svoj, sebe,
gre sedaj, da bil bi sam z Bogom, na Oljsko Goro.
- 2 Zjutraj pa se vrne v tempelj,
in ljudstvo se zbere, sede k njemu,
in se uči.
- 3 Tedaj pa; nekam zmagoslavno,
skoraj svečano, a prikrito sovražno
farizeji in pismarji pripeljejo k njemu
ženo, v prešuštvu zasačeno;
v sredo množice jo postavijo,
in reko mu:
- 4 Učenik, ta žena je ravnokar v prešuštvu zasačena,
5 vemo, kaj Mojzes pravi! Kaj praviš ti?
6 On pa se skloni in piše s prstom po tleh.
7 Ko pa zopet vprašajo, zravnava se in jim reče:
Kdor je, med vami, brez greha,
naj prvi vrže kamen nanjo.
- 8 Pogledal jih je odsotno, kot bi gledal preko njih;
in zopet se skloni in piše po tleh.
- 9 Ko so to slišali,
odhajajo,
drug za drugim gredo;
prvi odidejo starejši,
za njimi vsi, do zadnjega njih.
Ostal je sam z njo.
Stala je tam, kot vkopana,
hroma od strahu, kdaj kamen prileti,
in potem, da ne zadene jo kazen se hujša,
od njega.
- 10 Jezus zravnava se,
kot da začuden bi bil,
ko ne vidi nikogar,
pogleda njo,
ji reče:
Žena, kje so oni?
Ali te ni nobeden obsodil?

- 8.11 Ona: Nobeden, Gospod.
On: Ne boj se, tudi Jaz te ne obsojam;
pojdi, in ne delaj tega.
- 12 Sedaj Jezus, kot da se ni nič zgodilo,
zopet uči, te, ki so sedli k njemu:
Jaz sem luč sveta;
kdor gre za menoj,
ne bo hodil po temi,
ker imel bo,
luč življenja.
- 13 Farizeji med njimi pa njemu tako:
Ti sam zase pričuješ,
pričevanje tako, ni resnično.
- 14 Jezus: Ko jaz sam zase pričujem,
je pričevanje moje resnično,
ker vem za svojo pot,
vem odkod sem prišel, kam grem;
ko boste to vedeli zase,
bo resnično pričevanje vaše.
- 15 Vi sodite po najnižjem v sebi,
po sli svoji;
a tako jaz ne sodim nikogar.
- 16 Ko pa že sodim,
je moja sodba resnična,
ker jaz nisem sam, ko sodim,
jaz in Oče, ki me je poslal,
sva ena misel, ena sodba.
- 17 Piše pa tudi v zakonu vašem,
da je človekov dveh pričevanje,
resnično.
- 18 Jaz sem, ki pričujem sam zase,
in pričuje zame Oče, ki me je poslal.
- 19 Ugovarjajo mu farizeji:
Kje je tvoj oče?
- 20 Jezus: Niti mene ne poznate,
besed mojih, njih duha,
kako boste poznali Očeta mojega?
- 20 Te besede je govoril, pri zakladnici njim sveti,
in v njihovem templju je učil, najsvetejšem,
in nihče ga ni zgrabil.

- 8.21 In zopet jim je rekel:
Jaz odhajam,
in iskali me boste,
in v slepoti svoji umrete;
kamor jaz grem, vi ne morete sami.
- 22 Judje: Se misli ta sam umoriti,
ko pravi: Kamor jaz grem, vi ne morete priti do mene.
Ne bo nam ušel.
- 23 Jezus: Vi ste od tega sveta, njega sužnji,
jaz nisem suženj sveta;
vi ste na dnu, jaz sem nad tem;
vi ste na zemlji, jaz sem za vas na nebu.
- 24 A nisem vas strašil, da umrete v grehu sebe,
da bi vam s strahom vašim vladal;
nisem vam govoril, da sem neumrljiv,
da bi se dvignil nad vas umrljive;
To sem vam govoril, da bi sebi verovali,
da videli bi, da ste neumrljivi,
da ne umorite sebe s slepoto svojo,
da ne mrete v grehih svojih,
ker vaši so oni, to vi ste.
- 25 Judje: Kdo si ti?
Jezus: Jaz sem,
jaz sem to, kar vam že od začetka pravil, da sem,
in kar vam pravi, da vi ste, če hočete videti.
- 26 Mnogo bi vam mogel reči o vas samih,
a ni mi, da bi sodil o vas;
ker ta, ki mi kaže pot, je resničen,
in jaz govorim svetu to, kar slišim od njega.
- 27 Videl je, da ga ne razumejo, zato je se rekel:
- 28 Kadar boste povišali sina človekovega v sebi,
tedaj spoznate, da jaz sem,
da sam od sebe ničesar ne delam,
da jaz delam po sebi, iz sebe spontano, svobodno,
kakor me je naučil Oče moj.
To je poslanstvo moje,
to govorim vam.
- 29 In ta, ki me je poslal, je z menoj,
nikoli me ne pusti samega, zato jaz nisem nikoli sam.

- 8.30 Ko je to govoril, jih je mnogo sprejelo vero vanj,
ljudje so tako sami, tako se boje samote,
a malo je bilo njih, ki so sprejeli vero vase.
- 31 Tistim Judom, ki so mu verovali, je govoril takole:
Če ostanete zvesti duhu besede moje,
tedaj boste resnično v besedi moji,
tedaj boste zares učenci moji;
- 32 Če ostanete v besedi, ne v črki,
spoznate resnico,
in resnica vas vodi,
in resnica vas osvobodi.
- 33 Judje: Mi smo ponosni sinovi Abrahamovi,
nikomur še nismo nikdar sužnjevali;
ti pa praviš: Postanite svobodni?
- 34 Jezus: Kdor ne pozna resnice,
resnici ne gleda v oči,
ne nore biti svoboden,
le suženj je lahko zmoti svoji.
- 35 Suženj ne pride iz okov svojih,
sin božji pride iz njih v svobodo,
v njej ostane, vekomaj.
- 36 Če vas torej Sin osvobodi,
boste res svobodni.
- 37 Vem, da ste seme Abrahamovo,
a vem, da gledate, kako bi me umorili,
tako beseda moja, ne pride čista do vas,
v vas take, ona ne more,
ona nima mesta v vas.
- 38 Delajte, kar ste od svojega Očeta slišali,
tudi jaz delam tako.
- 40 Judje: Oče naš je Abraham.
Jezus: Ko bi bili sinovi Abrahamovi, bi delali tako
kot Abraham je delal; resnice on ni črtil, umor zaradi
resnice, za pravičnost ni proglašal; tega on ne bi
storil, niti v mislih ne.
- 41 Vendar vi delate očeta svojega dela.
Judje: Mi smo čisti rojeni;
enega Očeta imamo, Boga.

- 8.42 Ko bi bilo tako, da bi vi vedeli in videli,
 ko bi bil Oče vaš Bog,
 bi vi ljubili in ne sovražili,
 in umeli bi.
 Kaj pa, če niste, tako čisti rojeni, kot mislite?
 Kaj mislite, da sem jaz sam kar od Boga izšel?
 Mene je Oče poslal, kako da me ne ljubite?
- 43 Zakaj govora mojega ne doumete?
 Ker ne morete moje resnične besede poslušati.
- 44 Vi ste iz očeta želje rojeni,
 in želje, očeta svojega hočete izpolnjevati.
 Ona je ubijalec ljudi od začetka, in na resnici je ni,
 in resnica na njej ne obstoji, ker resnice ni v njej.
 Kadar govori laž, govori iz lastne želje, ker je
 lažnik in oče laži. Laž laž poraja, in ne ustavi
 se njen plaz. Kaj ne vidite tega, to vendar ni težko
 videti.
- 45 In če kdo resnico govori, mu ne verjamete,
 ne morete mu več verjeti, ker prežela vas je laž.
 Zakaj mi ne verjamete, ko vam jaz govorim resnico?
- 46 Kdo izmed vas me more dolžiti laži?
 Če pa resnico govorim, mi vi ne morete verjeti?
- 47 Kako boste poslušali Božje besede,
 vi jih ne morete več slišati v sebi,
 bežite od resnice, vi bežite od Boga.
- 49 V duhu nimam zla, a vi me onečaščate z njim,
 z zlom svojim me hočete počastiti,
 za kralja zla bi me takoj proglasili.
- 48 Judje: S Samarijani se bratiš, Samarijan si,
 in nimaš njih zlega duha, ne pravimo prav? On: Ne.
- 50 Jaz ne iščem svoje slave, pri Samarijanih, pri vas ne,
 a je eden v meni, ki jo išče, in ta sodi.
- 51 Resnično resnično vam pravim, če ohrani kdo
 v spominu svojem, besede moje, on ve, da niso
 mrtve črke, da gredo k svetlobi in tja, kjer ni
 smrti.
- 52 Sedaj vemo čisto za gotovo, da imaš zlega duha, reko oni.
 Abraham je umrl, in proroki so umrli, ti pa praviš,
 da ne okusimo smrti. Si mar večji od očeta našega

- Abrahama, ki je umrl? Tudi proroki so pomrli vsi.
Za koga se ti sam razglašáš?
- 8.54 On: Če se jaz sam slavim,
slava moja nič ni;
Če me Oče moj slavi,
je slava moja skoraj vse,
o Njem pravite, da je vaš Bog,
- 55 a niste ga spoznali,
kako naj vam rečem, da ga ne poznam,
Če to rečem, sem lažnivec vam enak.
- 56 Abraham, oče vaš, se je veselil,
da bo videl moj dan;
in videl ga je in se vzradoval.
- 57 Oni: Petdeset let še nimaš, in Abrahama si videl?
- 58 On: Resnično, resnično vam pravim:
Preden je bil Abraham,
sem bil jaz. Čas Je za nas,
kdo je bližje Bogu.
- 59 Bilo pa je to preveč za njih potrpljenje,
dasi potrpljenje njegovo z njimi je res neizmerno.
Oblil jih je mrzel znoj,
z rokami potnimi, glavo razžarjeno grabijo kamenje,
da bi ga lučali vanj.
Z mokrimi rokami ga niso mogli zgrabiti,
v nezvezanega kamenje niso mogli metati;
Jezus se jim izmuzne iz rok in skrije izpred oči,
iz templja odide.
Pravili pa so nekateri učenci, da je megla jim
padla na oči,
da krvave oči, z zlom orošene, ne vidijo svetlobe.

- 9.1 Tako hodil je mimo sveta, po poti z učenci svojimi,
ko ugleda človeka,
ki je bil Siloamu,
s poslanstvom,
biti od rojstva slep.
- 2 Vprašajo ga učenci: Rabi, kdo je grešil,
je sam zgrešil pot svojo,
so jo roditelji njegovi,
da se je slep rodil?
- 3 Jezus: Grešil ni ne on ne roditelji njegovi,
da se je slep rodil, je vzrok globlji:
da se razodene glob sveta,
in dela Božja na njem.
- 4 Jaz moram izpolniti delo tega,
ki me je poslal,
dokler je dan;
pride noč, ko nihče ne bo videl,
v dejanju mogočnosti,
nihče ne bo mogel delati.
- 5 Dokler sem na svetu, sem luč sveta.
- 6 Pljune na zemljo,
s slino svojo napravi z nje blato,
z blatom pomaže,
slepцу oči.
- 7 Reče mu: Pojdi,
umij se,
v kopeli,
Siloamu.
Siloamu odide,
zmije zemljo z oči svojih,
in vrne se z vidom.
- 8 Sosedje in tisti, ki so ga prej poznali,
so se prerekali, če je on ali kdo drug,
njemu podoben, ki je tam dneve sedel in prosjačil.
- 9 Eni pravijo: On je.
Drugi: Ni, le podoben mu je.
On sam pravi: Jaz sem.
- 10 Potem pa so eni se le domislili, in njega vprašali:
Kako pa so tebi se odprle oči?

- 9.11 Povedal jim Je: O Jezusu in zemlji in blatu iz sline;
in to, da mu je rekel Siloamu; in pojdi in umij se.
- 12 Čudili so se, na običajen način. Takoj ga vprašajo:
Kje je on ? Tega on ni vedel in rekel je jezno: Ne vem !
- 13 Peljejo ga k farizejem, tega, ki je bil nekdam slep.
- 15 Farizeji so ravnali malodane enako kot poprej sosedje
in tisti, ki so ga poznali prej.
- 14 Le, da so najprej videli nekaj več, to, da bila je
sobota tisti dan, ko je Jezus naredil blato in mu namazal oči.
Potem pa se je vse dogajalo domala enako kot že,
le da so se spraševalci zamenjali.
Zaslišanje je bilo posebej natančno. A kaj, ko pa
ljudje se pri zasliševanju ne slišijo. In Siloamu
je bil se posebej neprijeten za zasliševalce, ker
ni se več bal, moči nad njim farizeji niso imeli;
in srčen, drzen je bil, na zaslišanju se je držal,
vida svojega.
- 32 In rekel jim je tudi to: Od vekomaj se ni slišalo,
da bi bil kdo, odprl oči, od rojstva slepemu.
- 31 In še to: Res čudno, da vi ne veste, od kod je,
in vendar mi je odprl oči!
Bil je res neprebavljiv zasliševalcem, in ko ga
dodobra opsujejo, ga vržejo ven.
Tudi zasliševalci so se čudili na običajen način;
nihče pa se ni čudil, kako, da on sam, sploh vidi;
in nihče ni videl, da bi lahko nekdo bil Siloamu,
zato, da bi drugi videli vsaj vid svojih vidnih
oči. In od nekdam je bilo tako, da so slepe na tihem,
v sebi, prej zaničevali kot pomilovali.
- 35 Jezus je slišal, da tako hlabro in srčno se je
držal na zaslišanju Siloamu, da so ga pahnili
od sebe, ga vrgli ven; vzradostil se je, ne malo.
Poišče ga Jezus in vpraša: Veruješ ti v Sinu Boga?
- 36 Siloamu: Gospod, kdo je on, reci mi, da bi veroval
vanj?

- 9.37 Jezus: Videl si ga, in s teboj govori, On je.
Bil si poslan, da drugi vidijo,
kolikor zmorejo videti;
in bil si poslan, da me vidiš.
- 38 Siloamu: Verujem Gospod, O Gospod moj.
- 39 Jezus: Prišel sem na ta svet,
da spregledajo ti, ki ne vidijo,
taka je bila razsodba Njegova.
In dodal je še:
In ti, ki vidijo, da oslepe.
- 40 Ko to slišijo, nekateri izmed farizejev,
ki so bili bliže Njemu,
oneme od strahu,
Oni pa, ki so bili dlje,
in On njim ni bil blizu tako,
vprašajo ga:
Ali smo tudi mi slepi ?
- 41 Jezus: Ko bi bili slepi,
povsem slepi,
ne imeli bi greha;
vendar vi pravite:
vidimo,
zven vašega glasu pravi to,
zato greh vaš ostaja.
Učencem svojim pa je še dejal:
Ko vidite slepega, ne sprašujte se,
je sam grešil, so grešili roditelji njegovi ?
Vprašajte se raje: je slepota poslanstvo, poti,
je slepota greh,
je greh tema,
je greh zreti v temo,
je kaj strašnejšega kot ne videti, ko videl bi lahko?

- 10.1 Resnično, resnično vam pravim:
Kdor ne gre skozi vrata v ovčji hlev,
ampak lazi drugod vanj,
je kakor tat in razbojnik.
- 2 Pastir ovac, gre skozi vrata vanj.
- 3 Vratar mu vrata odpira,
ovce poslušajo njegov glas,
in svoje ovce pozna,
in kliče jih po njihovem imenu,
vodi jih na pašo.
- 4 Ko vse ovce svoje izpusti,
gre pred njimi,
in ovce gredo za njim,
ker poznajo glas njegov, v sebi.
- 5 A za tujim glasom ne gredo,
od njega beže,
ker prepoznajo glas tujcev.
- 6 To prisposodbo je povedal Jezus,
učencem svojim,
a oni niso razumeli,
kaj bi bilo to,
kar jim pravi.
- 7 Pa jim pove Jezus drugače:
Resnično res vam pravim,
da sem vam jaz kot vrata ovcam.
- 8 Ti, ki so k vam prišli pred menoj,
so kot tatovi in razbojniki;
in ovce jih niso poslušale.
- 9 Jaz sem vrata;
kdor gre skozi mene vase,
bo veličan,
in bo hodil ven in v notranjost,
in najde pašo, ki jo išče.
- 10 Tat z drugim namenom ne pride,
kot da krade in kolje in pokonča živo;
jaz sem prišel, da pričam,
da žive so, življenje imajo,
da življenja je obilo.

- 10.11 Jaz sem pastir dobrega,
in dobri pastir, ki da življenje za ovce.
- 12 Najemnik pa, ki ni pastir,
ki mu ovce niso ljube,
ko volka vidi, da gre,
zapusti ovce, zbeži;
volk trga in razganja ovce,
- 13 on pa beži,
ker je najemnik,
najemnik ovac ne ljubi.
- 14 Jaz sem pastir dobrega,
svoje spoznam,
in moji spoznajo mene.
Jaz sem dobri pastir,
in poznam svoje ovce,
in moje ovce poznajo mene;
- 15 Kakor mene Oče pozna in jaz Njega,
On ve, da jaz življenje svoje dam za vas.
- 16 Imam še drugih ovac, ki niso iz tega hleva,
tudi te moram voditi,
in tudi one slišijo moj glas,
in isti je to glas,
in ena čreda ste,
istega pastirja.
- 17 Oče me ljubi,
ker tako ljubim,
da dam življenje svoje,
da bi življenje obudil.
- 18 Nihče ne jemlje življenja meni,
jaz ga dajem sam iz sebe.
Oblast imam nad seboj,
da ga dajem,
in oblast imam sam,
da ga zopet vzamem.
Svoboda moja je to,
in zapoved je to,
ki prejel sem jo,
od Očeta svojega.

- In Oče moj, jo je prejel;
in jaz sem jo prejel,
od Boga.
Svobodna volja je zapoved Boga;
svoboda je vrednota Božanska.
- 19 Judje so malo razumeli, le toliko,
da zopet nastane med njimi razpor.
In govorili so mnogi in površno so govorili,
bilo je to tako, od vekomaj. Izstopali so z
mnenjem svojim dvoji. Eni, ki govorili so:
20 Zlega duha ima in ob pamet je, kaj ga poslušate!
21 Drugi pa: Take besede od obsedenca ne prihajajo,
ali more um omračeni slepcem odpirati oči?
In kot je to tako vedno bilo, teh bilo manj je,
in manj glasni so bili.
- 22 Na praznik posvetitve templja v Jeruzalemu,
je bila zima.
- 23 Jezus se je sprehajal v templju, po lopi Salomonovi.
24 Obstopijo ga Judje in mu vele:
Doklej nas pustiš v negotovosti?
Če si Kristus, povej nam naravnost, odkrito!
- 25 Jezus: Povedal sem vam, že toliko-krat sem vam povedal,
a zaman; vi ne vidite niti del, ki jih izpolnjujem
v imenu Očeta svojega. Ta pričajo zame.
- 26 Vi nimate zaupanja, ker niste iz hleva mojih ovac.
27 Moje ovce poslušajo moj glas, vedo kdo jim govori
in kdo od zunaj prišepetava;
in za menoj hodijo,
moja pot, je pot za njih, da jo vidijo.
- 28 Jaz jim dajem večno življenje,
nikdar se ne izgube, nikdar pogube,
nihče jih ne iztrga iz moje roke,
ne odvede jih s poti.
- 29 Oče moj, ki mi jih je dal, je večji od vsega,
kar si vi lahko zamislite,
nihče jih ne more iztrgati Njemu, Očetu mojemu;
ne more iztrgati iz roke Boga Očeta in mojega.
- 30 Jaz in Oče sva eno v Bogu.

- 10.31 In kako jih je to razjezilo;
zopet pograbijo, vsak kamen svoj,
da bi ga kamenjali.
- 32 Ni se vznemiril, le vpraša jih:
Veliko del sem vam pokazal,
to so dela Očeta mojega v meni;
za katero, teh del, me kamenjate?
- 33 Oni: Za dobra dela te ne kamenjamo,
ampak za kleveto Boga,
ker se ti, ki si človek,
delaš Boga.
- 34 Jezus: Kaj ni pisano, v zakonu vašem:
»Jaz sem rekel, Bogovi ste.«?
- 35 Se more pismo ovreči, s kamenjem?
Se more ovreči, da imenoval vas je:
Bogove; tiste, ki je beseda Božja v njih,
ki jo slišijo v sebi.
Boste to obsuli s kamenjem?
- 36 Zakaj potem meni, ki me je Oče posvetil,
na svet vam poslal, pravite vi:
Preklinjaš Boga; ker sem rekel:
Sin Božji sem!?
- 37 Če ne delam del Očeta svojega, mi verujete;
38 če pa delam, dela Očeta svojega, mi ne verujete.
Če meni ne verujete, vsaj delom mojim verujte:
morda spoznate, da je Oče v meni in jaz v Njem.
In morda spoznate, da na tej poti sem zato,
da bi vi videli, da Bogovi ste, ker je Bog v vas,
in vi v Bogu.
- 39 Zopet ga eni skušajo zgrabiti, prijeti ga,
a On se jim umakne iz rok.
Drugi ga skušajo razumeti, tudi tem se izmuzne iz rok,
ko so že mislili, da so ga razumeli;
a razumeti Njega ni mogoče, za kaj več,
pa še ni jim dopuščal njihov čas

- 10.40 Zopet odide Jezus na ono stran Jordana,
reke očiščenja velike,
na mesto, kjer je Janez krstil,
in Je On mimo njega šel,
sedaj ostane tu.
- 41 Prihajali so k Njemu drug za drugim,
mnogi so prišli,
govorili so:
Janez res ni storil nobenega čudeža,
a karkoli je storil,
je bilo tako resnično in lepo.
Karkoli je Janez povedal o Njem,
je bilo vse resnično,
Janez je videl Njegovo pot.
- 42 In mnogo njih je tu sprejelo vero vanj.
On pa je mislil Nanj,
On je mislil na Janezov dar,
Mislil je nanj z žalostjo duše,
ranjene v Njem.

- 11.1 V Betaniji je zbolel brat Marije, Martine sestre,
Lazar mu je bilo ime. Zelo je bil bolan, zbolel je
na smrt.
- 3 Sestri pošljeta sporočilo Njemu:
Gospod, glej, ta, ki ga ti ljubiš, je bolan, zelo.
- 4 Ko Jezus sliši to sporočilo, reče:
Ni to bolezen za smrt njegovo,
ona je sporočilo Božje,
za slavo Njegovo,
ona je znamenje za Sinu Božjega,
po njej oslavi Njega.
- 5 Jezus je ljubil Marto in njeno sestro Marijo in
Lazarja, brata njunega.
- 6 A nikamor ni šel in ni kazalo, da namerava iti k njim;
tako je bilo dva dni.
- 7 Ko drugi dan mine, pravi Jezus učencem svojim:
Pojdimo sedaj, v Judejo!
- 8 Učenci: Rabi, ravnokar so te hoteli tam Judje s kamenjem
posuti, menda ne pojdeš spet tja?
- 9 Jezus: Kaj nima dan dvanajst ur?
Če hodi kdo, ko mu je dan, se ne spotakne,
luč tega sveta vidi.
- 10 Če pa kdo hodi ponoči, spotakne se,
luči tega sveta ne vidi.
- 11 Lazar, prijatelj naš, je zaspal;
grem, da prebudim ga.
- 12 Učenci: Gospod, če je zaspal, gotovo ozdravi. A niso govorili:
13 On in učenci njegovi, o enako globokem spanju Lazarjevem.
- 14 Jezus jim je moral razločno povedati: Lazar je umrl.
15 In jaz se radostim tega, zaradi vas se radujem,
da nisem bil tam, ko je umiral, morda boste tako
videli; pojdimo k njemu sedaj!
- 16 Tomaž, ki mu je bilo ime Dvojček, je bil najbolj
pretresen; součencem sočutno reče:
Pojdimo še mi, da umremo z njim.

- 11.17 Štiri dni je ležal Lazar v zemlje grobu,
ko je Jezus prišel k njemu.
- 19 Mnogo Judov iz Jeruzalema je bilo tu, na trgu Betanije,
da z Marto in Marijo žalost dele, da jima sožalje izreko,
po odhodu Lazarja, brata njunega.
- 18 In Betanija je bila tako blizu Jeruzalema
- 20 Marta je šla Jezusu naproti, Marija je ostala doma,
glas o njegovem prihodu, nekam čudno jima je legel
v dušo njiju dveh.
- 21 Ko ga Marta sreča, ne upa ga pogledati, žalostno, a s
senco očitanja v glasu mu reče:
Gospod, ko bi bil ti tu, brat moj ne bi umrl. In tako
si je želel on, da bi bil ti ob njem. Prosi Boga zanj,
vem, da kar prosiš Boga, Bog tebi da.
- 23 Jezus: Ne žaluj Marta; brat tvoj vstane.
- 24 Marta: Vem, vstane on poslednji dan, ob vstajenju,
ob prebujenju vseh, prebudi se tudi on.
- 25 Jezus: Ne, Marta. Brat tvoj se vrne v sedaj.
Prebujenje sem jaz in vstajenje življenja sedaj,
- 26 slednji dan, jaz to sem. Kdor vidi moje življenje,
ta vidi, da bom živel, čeprav umrem; in tako vsak,
ki vidi, v sebi življenje in veruje temu, kar vidi,
on ve, da življenje nikoli ne umre, ono živi večno.
Marta, mrtvih ni.
- 27 Marta: Gospod, verujem ti, ti si Kristus, ti si
Sin Božji, ki je mogel priti na svet.
- 28 In teče Marta k Mariji skrivaj, in šepetaje pove ji,
da kliče jo On.
- 29 Marija sedaj hitro vstane in hiti k Njemu, ki je
čakal jo.
- 30 Še vedno ni hotel stopiti na trg v Betaniji Jezus.
- 31 Njena naglica pa je vzbudila radovednost tolažnikov
med Judi, za njo gredo, hoteli so videti, kako bo jokala
ob grobu, tega zamuditi niso smeli.
- 32 Marija pade k nogam Jezusu in žalost njena je bila resnično
neustavljiva, bolj ihtela je kot govorila:
Gospod, ko bi bil tu, brat; moj ne bi umrl.

- 11.33 Ko Jezus vidi bridkost njeno, z nje zmedenostjo zaznamovano;
in ko vidi, da prišli so za njo Judje, da jokajo poleg;
zgrozi se, zdrzne se v duhu, nekaj se prelomi v njem;
potem pa postane sam žalosten, da komaj ubrani se solz
sin človekov.
- 34 A kmalu se zbere in vpraša:
Kam ste ga položili?
Oni: Pridi in poglej!
- 35 Tedaj se Jezus ni mogel več ubraniti solz človeka.
Jezus se razjoka. Jezus je jokal nad človekom.
In kako so si to razlagali pričujoči? Različno.
- 36 Eni njih, bolj med seboj: Glej kako ga je ljubil!
- 37 Drugi pa: Ali ni mogel on, ki je slepemu oči odprl,
storiti temu tako, da bi ne umrl?
- 38 Drugič se je Jezus zgrozil v sebi,
on sliši njih modrovanje,
On vidi v njih duše.
Potem pride k zemlje grobu,
nje krstu.
Grob je bila votlina,
kamen je ležal na njej.
- 39 Ukaže jim: Vzdignite kamen!
Marta: Gospod, saj že smrdi;
štiri dni je že v grobu.
- 40 Jezus: Ali nočeš, videti slave Božje, Marta?
Naj ne storim tega, kar rekel sem ti,
zaradi smradu ne,
ali strahu tvojega ne?
Marta umolkne.
- 41 Oni sedaj odvalijo kamen groba.
Jezus povzdigne notranje oči k nebu,
in glas svoj v molitev.
Slišali so ga, da je molil tiho, tako:
O, Oče, hvala ti, slišal si me.
- 42 Oprosti mi,
vem, da me slišiš vedno,
zaradi ljudstva, njih vere,
sem govoril glasno.

- 11.43 Potem je z močnim glasom zaklical:
Lazar, pridi ven!
- 44 Mrtvec pride,
povezan na nogah in rokah,
s povoji, tremi,
z mrtvaškim prtom ovitim obrazom.
In še enkrat jim ukaže:
Razvežite ga,
in pustite ga, da odide,
ne zadržujte ga,
pri zemlje grobu.
- 45 Tedaj je veliko izmed Judov,
ki so bili prišli k Mariji,
da vidijo pogreb navadni,
videlo za njih čudež največji.
Ta človek je premagal smrt.
In veliko izmed njih je,
sprejelo vero vanj.
- 46 A nekaj njih je pohitelo
k farizejem z ovadbo svežo.
- 47 Ko pa so višji duhovni in farizeji višji,
zvedeli za ta čudež;
njih zgrabi panični strah,
sedaj šlo je zares,
za njih moč, njih oblast.
Nemudoma skličejo veliki zbor,
in razpravljajo:
- 48 Kaj ta človek dela?
Sedaj že mrtve prebuja?
Kaj naj storimo?
Samo še malo ga pustimo,
in kdo nam bo še veroval?
Nam sploh verjame še kdo?
Rimljani pridejo z vojsko vso,
vse nam vzamejo,
zemljo in ljudstvo.

- 11.49 Le eden njih, Kajfa;
to leto nesrečno,
bil izvoljen je
za duhovna velikega;
je govoril drugače,
takole:
Vi ničesar ne veste!
- 50 In tudi preišljujete ne veliko;
sicer vedeli bi, da bolje je za vas,
če se ta človek žrtvuje za vas,
če umre on za ljudstvo,
ves narod ne bo poginil.
- 51 A tega ni rekel spontano,
sam iz sebe.
Bila je to prerokba njegova,
ki jo je izrekel za to leto,
ker je bil veliki duhoven ta,
ki je prerokbo uradno izrekel;
tako se je glasila:
Jezus bo umrl za narod;
- 52 in ne samo za narod ta,
ampak za vse narode,
razkropljene otroke Božje, On jih:
zbere v eno. Vsak narod je
individualnost zase,
nobeden njih izven Boga ni,
in eno je z Njim.
Niso ga niti do konca poslušali,
njegove prerokbe niso jemali preveč resno;
in imeli so opravek važnejši.
- 53 Od tega dne se vsak dan sestajajo,
da posvetujejo se, kako bi ga čim prej
zavratno umorili.
- 57 Uradno so izdali zanj zaporno povelje,
in Jezus je bil izobčen, kot javna oseba izničen<
- 54 Jezus ni več hodil javno med Jude,
umaknil se je z učenci odtod v Efraim,
mesto blizu puščave.
- 55 Bila pa je blizu Velika noč Judov.

- 12.11 Šest dni pred Veliko nočjo se Jezus vrne,
v Betanijo.
Tista drobna znamenja, znanilci dogodkov pomembnih,
ki jih človek navadno ne vidi, če vidi jih, pa le
megleno se spominja, da jih je že videl, so se Njemu
jasno kazala, drugo za drugim.
- 2 Ob večerji pri Lazarju, je bilo prvo njih;
Marta mu je stregla, Lazar pa je bil eden med temi,
ki so sedeli za mizo z njim; to je že videl.
- 3 Marija je vzela libro nardovega mazila, pravega in
dragocenega, pomazili noge Jezusove, in otre mu jih,
z lasmi svojimi: in hiša se je napolnila z duhom,
mazila nardovega, in polna je bila njegovega duha.
- 4 Juda Simonov Iškarjot, pa si ni mogel kaj, da ne bi
negodoval:
- 5 Zakaj se ni raje prodalo to mazilo za tristo dinarjev,
in dalo ubogim.
- 7 Jezus: Pusti jo; za dan pogreba mojega ga je hranila.
- 8 Vsak trenutek imate uboge pri sebi, a mene nimate
nikdar.
- 9 Ljudstvo je trumoma prihajalo, pa ne samo zaradi
Jezusa, tudi zaradi Lazarja, da bi videli tega,
ki ga je On prebudil od mrtvih.
- 10 Višji duhovni, so poslali oglednike, in posvetovali
so se že, da bi tudi Lazarja umorili, ker uradno je
on mrtev, po zemlji tak ne bi smel hoditi.
- 11 Lazar je bil še živ dokaz moči Jezusove, in kar je
bilo še bolj hudo, nemoči njihove; in mnogo
preprostih iz ljudstva Judov, je sprejelo vero v
Jezusa prav zavoljo Lazarja. Tako so poročali sli.
- 12 Množica je bila že ogromna, prišli so na praznik,
sedaj pa so zvedeli še to, da gre Jezus v Jeruzalem.
- 13 In vzeli so palmove veje in naproti mu gredo;
in vzklikali so: Hosana!
Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!
Kralj Izraelov!
- 14 In potem se je zgodila še vrsta znamenj, ki jih je
on že videl, nekatera njih bila so opisana v pismu.
Pripeljejo mu osliča in sede nanj, prvi.

- 12.15 "Ne boj se hči Sionska! glej, kralj tvoj gre,
sedeč na žrebetu osličjem".
- 17 Ljudstvo je bilo z njim,
in ljudstvo je pričalo o njem,
ki je mrtvega obudil v imenu Njegovem.
- 19 Da bi ga sedaj prijeli, ali zavratno umorili,
to sedaj ni bilo več mogoče. Farizeji večči,
posla svojega si reko:
Vidite, sedaj nič ne opravite!
Glejte, ves svet dere za njim!
- 20 Tudi Grki so bili tu, med romarji,
ki prišli so, da bi molili, za praznik.
- 21 In oni so hoteli videti Jezusa, pristopijo k
Filipu iz Betsaide Galilejske in mu reko:
Gospod, Jezusa bi radi videli.
- 22 Ko mu učenci to povedo, je vedel. Sedaj je
vedel z gotovostjo.
- 23 Reče učencem svojim: Prišla je ura,
da bi bil oslavljen sin človekov v
Sinu človeka.
- 24 Resnično, resnično vam pravim:
Pšenično zrno, če pade v zemljo in ne umre,
ostane samo;
če pa umre, obrodi, veliko sadu.
Sočen je sad Njegov in veter,
veter ga ziblje kot v sanjah.
- 25 Kdor svojo dušo ljubi,
jo ohrani za večno Življenje;
a kdor sovraži svojo dušo,
že na tem svetu,
jo pogubi, potemni jo.
- 26 Če kdo od vas hoče biti zvest sebi,
naj gre za meno;
po poti moji, ki sem jo prehodil, zanj,
da videl bo;
in kjer sem sedaj jaz,
tam bo tudi on,
tudi njegova ura pride,
če bo zvest zgledu mojemu,

- če bo zvest sebi,
 tudi njega počasti Oče.
- 12.27 Sedaj je duša noja žalostna,
 in kaj hočem reči?
 Oče, reši me iz te ure!
 Toda ne.
 Saj prav zato sem prišel,
 tako dolga je bila pot,
 da prišel sem do tod,
 v to uro.
 Le malo pa bi izrekel molitev zadnjo:
 O, Bog, reši me iz te lupine!
 In vse bi bilo zaman,
 vsa pot bi bila zaman.
- 28 In izrekel je molitev:
 O, Oče oslavi Sebe,
 oslavi ime svoje,
 oslavi ti, Božanskost svojo.
 In oglasi se glas, globok,
 iz najgloblje notranjosti...:
 Oslavil sem ga,
 oslavljam ga,
 in zopet ga oslavim.
- 29 Ljudje, ki so stali blizu,
 a ne Njemu dovolj blizu,
 so slišali ga,
 kot grmenje.
 Drugi so slišali,
 da mu je angel govoril.
- 30 Beroč njih misli, reče jim On:
 Ne zaradi mene,
 zaradi vas, ste slišali,
 ta glas. Jaz slišim ga vedno,
 kot sliši On mene.
- 31 Zdaj je sodba tega sveta,
 zdaj bo vojvoda vojska nad vojskami,
 vojvoda tega sveta, vržen ven,
 s tega sveta.

- 12.32 In ko zapustim vas,
 vas vabim, k sebi,
 Žalost prežame dušo njegovo.
- 33 To jim je rekel, da bi doumeli smrt, njegovo:
 kaj ona je,
 zakaj mu je umreti treba,
 in kako bo umrl.
- 34 Pa ga niso razumeli.
- 35 In zopet, nevemkolikič že, jim pravi:
 še malo je luč pred vami;
 hodite v svetlobi, dokler jo vidite v sebi,
 ko vas objame tema, svet senc,
 ne vidite svetlobe, ne pot svojo.
- 36 Dokler imate Luč, imate upanje,
 ne opustite upanja, da ne postanete to, kar niste;
 sinovi luči ste, ne teme.
 Žalost prežame dušo njegovo.
 Videl ga ni, in slišal ga ni, nihče;
 nihče ni mogel videti duše Njegove,
 le eden, ki ga je res resnično:
 ljubil.
- 37 Žalost preveva Njemu duha,
 vsi čudeži, vsa dela njegova,
 je bilo vse to zaman?
- 38 Izpolniti se mora prerokba preroka Izaije;
 dete zadnje Njegovo, smisel njegov:
 “Gospod, kdo je veroval našemu poročilu?
 in bolečina rane njegove, komu se je razodela?”
- 40 “Oslepil jim je oči, in zakril jim je srce,
 da ne bi z očmi videli, in s srcem umeli,
 stopili iz sebe lupine, in jaz bi jih ozdravil.”
 Z duhovnimi očmi niso gledali,
 svoj notranji glas niso poslušali,
 s srcem niso umeli;
 kdo naj razsvetlil bi UM njihov?
- 41 Nekako tako je govoril prerok Izaija, ko je videl:
 slavo Njegovo, in je govoril o Njem.

- 12.42 Vendar, tudi mnogi izmed prvakov med njimi,
so v sebi verovali vanj;
a ko so tehtali slavo Boga,
s slavo pri ljudeh,
odtehta slednja več,
bile jim je bliže;
bil pa je tu, še strah njihov,
da jih javno ne izobčijo iz shodnic.
- 43 Rekli bi lahko, da so ljubili slavo pri ljudeh,
veliko bolj, kot slavo pri Bogu.
- 44 Njih misli je bral Jezus, in zakliče jim:
Kdor veruje v mene,
veruje ne v mene,
ampak v poslanstvo moje.
- 45 In kdor vidi v mene,
vidi, kdo me je poslal.
- 46 Jaz Luč sem!
Prišel sem na svet, da ne ostane nihče v temi;
kdor veruje v Luč v meni,
v sebi veruje.
- 47 In, če kdo sliši moje besede,
in jih ne more sprejeti,
ga jaz ne obsojam,
zato: ker nisem prišel na svet vaš,
da bi sodil po duhu šibkim;
prišel sem, da dvignem vaš svet,
ga v duhu zveličam.
- 48 Kdor zaničuje me, ne sprejema mojih besed,
ima svojega sodnika, v njem je.
Ena je beseda, ki sem jo govoril,
ona ga bo sodila,
njegov slednji dan.
- 49 Govoril sem iz sebe,
a nisem govoril sam.
- 50 Neumrljivost duše, nje večno življenje,
ni moja zapoved, ona govori:
sama za sebe.
In izpolnil je Jezus prerokbo sebe:
Njegov glas je bil "Glas vpijočega v puščavi".
O puščava, jaz nisem mogel v tvoje srce.

- 13.1 On je sedaj vedel, z gotovostjo sebe, za svojo zadnjo jed, bilo je to pred praznikom velikonočnim, ko užil je zadnjo večerjo z njimi.
 Vedel je, da je prišel njegov dan;
 vedel je, da se sedaj poslavlja od njih, ki jih je ljubil;
 vedel je, da je sedaj pred zadnjo preizkušnjo svoje ljubezni.
 Bo mogel ljubiti izdajalca svojega, v sebi;
 bo mogel ljubiti do konca?
 Tega ni vedel z enako gotovostjo,
 ker je vedel, da žrtvoval ga je, On sam.
- 2 On sam je bil, ki je dal Simonovemu Iškarjotu zlo izdajstva v srce njegovo.
 Bo mogel ljubiti do konca, bistvo svoje?
- 3 Vedel je, da je prišel zato, da sedaj pojde do konca;
 in vedel je, da mu je On dal milost preizkušnje.
 Vstane Jezus, vedoč, da mu je Oče dal vse v roke,
 da sedaj lahko gre k Bogu ves.
- 4 Vstal je od večerje in slekel vse;
 da gre čist, nezakrit tja, od koder je izšel.
- 5 Opaše sebe s prtom zadnje večerje;
 in umiva noge učencem;
 in briše jih s prtom zadnje večerje,
 da le on bi opasan bil z njim.
 Ko storil bo tako, vsem učencem svojim,
 ponižal se njim,
 bil je v ponižnosti zgled njim,
 ker tudi v bivanju višjem, ta krepost ni vsa čista,
 nikoli do konca, ker preveč jo je želel.
- 6 Ko pa pride k Simonu Petru, tega Simon ni mogel pustiti.
 Simon Peter: Gospod, ti mi boš umival noge?
- 7 Jezus: To, kar sedaj jaz delam, ti sedaj še ne vidiš,
 a videl boš.
- 8 Simon Peter: Ne, tega ne, na veke ne.
 Na večnost bi prisegel Peter, da noče;
 vsaj ponižanja njega pred njim ne.
- 9 In prosi ga Simon Peter, da mu umije vse telo:
 roke, glavo, telo; le nog ne; le nog samih ne!

- 13.10   Pove mu Jezus:
Voda čisti, očiščuje vse,
voda je kot čistost sama.
A bolj čista je voda, ki ti je ne vidiš,
ona čisti ti dušo.
Voda, ki perem ti noge z njo,
ta, čisti dušo mojo.
Mi boš odrekel to?
Kaj ni to dolg in delež tvoj?
Kdor je bil v vodi res očiščen,
v kopeli očiščenja čist,
je resnično očiščen,
ves je čist;
ne potrebuje,
da samo noge umije,
ki prah napuha neskromnosti nosijo,
po stopnicah se vzpenjajo,
navzgor hite;
in hodijo po tem, kar ne vidijo;
in kar ne vidijo, teptajo.
Z očiščenjem lahko si ves čist,
a to ti je mogočnost samo.
Vi ste čisti, a ne vsi.
Naj ne misli tako nihče,
da je za večnost čist.
Nihče ni ves čist,
a zato naj ne misli,
vsi smo nečisti;
niste vsi enako nečisti,
in tudi jaz nisem ves čist.
- 11   On je poznal sebe,
in izdajalca sebe,
in izdajalca svojega, v sebi.
- 12   Umil jim je noge;
oblekel oblačilo svoje,
sedel za mizo in vprašal jih:
Sploh veste, kaj sem vam govoril?
Ne veste, a vedeli boste.

- 13.13 Imenujete me: Učitelj in Gospod;
in prav pravite, ker to tudi sem,
a nisem samo to.
- 14 Če sem vam jaz, Gospod, Učenik, umil noge;
jih boste tudi vi drug drugemu umivali.
- 15 Dal sem vam zgled, sebe v vpogled, da se tudi vi očistite;
in dal sem vam vpogled v nas.
- 16 Resnično, resnično vam pravim:
Hlapec ni večji od gospodarja svojega.
A najprej mora biti prvo resnično, da je lahko drugo,
dvakrat resnično.
Poslanec ni boljši od njega, ki ga je poslal.
- 17 Če to veste, blagor vam, ki delate tako,
tako presegli boste svobodo svojo.
- 18 Ne govorim vsem v vas enako,
pa vendar govorim vsem:
Jaz vem, katerega izmed vas sem izvolil,
in vem, katerega v vas sem izvolil.
Vem kdo bo prvi, in kdo bo drugi v vas;
in vem kdo prvi, in kdo drugi, med vami.
In vem, kako kdo od vas pride najdlje,
po poti svoji. Zato pravim sedaj:
Pismo se mora izpolniti:
"Ta, ki je z menoj kruh, je vzdignil peto svojo
proti meni".
- 19 Že sedaj vam to pravim, preden se je zgodilo,
da boste vedeli, ko se zgodi, da sem jaz ta,
ki ga je poslal;
- 20 in ta, ki sprejme mene, me sprejme takega, kot me je
On poslal; in sprejme Njega, ki me je poslal.
- 21 Ko jim je to povedal, se je razžalostil Jezus,
videl je, da tega ne umejo,
potem pa je zatrdil tako:
Resnično vam pravim, da me eden izmed vas izda.
Res resnično me izda eden od treh v vas, iz trojnosti
vaše izda me, zataji prvi, in eden bo prvi, ki bo to
storil; potem boste storili to še vsi drugi, nekateri
večkrat; da videli bi.
Če to veste, blagor vam, ki to delate, ker presegli ste
sebe.

Če nekdo izda,
 izda ljubezen tvojo, in svojo;
 je to, kot da bi dvakrat umrl,
 kot da bi ti umrl v njem, on v tebi,
 je kakor da bi ljubezen umrla dvakrat resnično,
 ljubezen umira v njem in v tebi,
 loči se ljubezen iz Njega.

Bolj ko jim je to pravil, bolj razžalostil se je
 v duhu resnično.

Niso razumeli, moral jim je govoriti s telesom,
 z usti človeka sinu:

Zgoditi se mora, kar se je že zgodilo;
 tega vi še ne vidite, a videli boste, ko zgodi se.

To storil sem jaz;

in kdor me takega sprejme,

me resnično sprejme,

in sprejme Očeta, ki me je poslal.

“Ta, ki je z menoj kruh, je dvignil peto svojo zoper mene”;

a on je moral to storiti, ker storil je to že poprej,
 še preden se je zgodilo. On bo prvi, ki bo to storil,
 potem boste storili tako, še vsi drugi za njim.

13. 22 In res se učenci njegovi spogledajo med seboj,
 premišljujejo, kdo je zdaj ta, o katerem pravi?
 vase se ne zagledajo.

23 Slonel pa je za mizo, v naročju Jezusovem,
 eden učencev njegovih, ki ga je Jezus ljubil;
 bil mu je on blizu ves.

24 Simon Peter namiguje z vprašanjem, mu reče:
 Povej nam ti, kdo je, o katerem pravi?

25 Sum ljubezni zelen je po barvi, kot senca jo spremlja;
 tako mu reče učenec, ki ga je Jezus ljubil, nasloni se
 Njemu na srce, in bil je, kar je resnično bil, in
 ničesar več mu ni bilo treba reči; pa vseeno odgovori
 Simonu Petru:

Le On je, ki nam pove, kdo mogel bi biti ta jaz.

In še Njemu: Gospod, kdo je?

26 Jezus omoči grižljaj svoj, odgovori:
 Ta je, ki mu ga podam.

- Podal ga je Judu Simonovemu Iškarjotu.
- 13.27 Grenak je bil grizljaj Juda Simonovega Iškarjota;
 ko poje ta grizljaj, telo njegovo;
 Juda v Judi postal je teman, simbol angelu teme.
 Bil je izbran, da bo izdal. In Juda je izdal Njega
 trikrat resnično, izdal ga je ves.
 Izdala ga je usoda njegova,
 v duhu svojem ga je izdal,
 Angel teme, je bil, ko izdal je Njega;
 in vladal mu bo.
 Vladal bo v laži in tajno,
 z zaroto zahrbtno,
 z izdajo vzvišeno;
 na ovadbi vsakogar po vsakem bo vladal,
 še dolgo.
 Žalostna in dolga je zgodba Jude,
 zato mu je rekel Jezus še:
 Kar delaš, stori hitro.
- 28 Nihče od sedečih za mizo ga ni razumel.
 čemu rekel je to?
 Le on, ki slonel je na prsih Njegovih,
 je videl veliko.
- 29 Nekateri od učencev so namreč mislili,
 ker je Juda mošnjo imel, da mu Jezus pravi:
 Nakupi, kar nam je treba za praznik;
 in res je bilo za praznik mnogo tega potrebno,
 da praznik bi bil to, kar postal je.
 Drugi pa so razumeli tako: da izdal je Juda, ker
 se zaljubil je v denar, ker denar je povzdignil v
 ljubezen svojo;
 kaj ni v resnici Juda sam izbral, a že prej ko je
 že mogel izbrati?
 Potem pa tu ni bilo več mogoče izbrati, ker bilo je
 že vse izbrano, v moči njegovi, to ni bilo več;
 ko izbral ga je On za vojvodo tega sveta.
 In nekateri so videli čisto od drugod:
 da naj Juda kaj ubogim da;
 in kaj je bilo po duhu ubogim, bolj treba kot to:
 da videli bi, kaj izdaja v resnici je, in komu služi?

- 13.30 Juda, ko svoj grižljaj je použil odide takoj,
 bila pa je noč teme, ta večer.
 Sedaj pa so nekateri od učencev mislili,
 ker je Juda z mošnjo odšel, da zmagan po mamonu gre,
 in res je skrbel za njih, da njim ni bilo treba,
 in kaj v resnici ni najtežje biti v srcu čist,
 če skrb imaš neprestano, za denar, ki visi ti
 okoli vratu, na prsih tvojih?
 Bila pa je noč ta dan res temna;
 in težko bi bilo videti vse.
 A eden med njimi je videl še dosti več.
 Njemu je dal videnj, On, da gledal je s srcem čisto.
 Videl je več, kot lahko je sporočil.
 In kako bi kdo lahko sporočil vse, kar je videl?
 Tega ne more nihče, tega ni mogel še nihče, nihče
 ni videl Vse. In kako bi smel sporočiti več, kot je
 hotel On?
 Bila pa je noč, in daleč je bilo jutro za njih,
 in prvi, ki bil je izvoljen, je odšel.
 On pa že ko jim je to pravil,
 razžalostil se je v duhu,
 ker je videl, da ne bodo razumeli;
 moral jim bo zopet govoriti s telesom,
 z usti sinu človeka:
- 31 Sedaj je sin človekov oslavljen;
 in Bog je oslavljen v njem!
- 32 In, če je Bog oslavljen v njem,
 ki ga je on sam izvolil za izdajo sebe,
 ga tudi Bog oslavi v Sebi,
 oslavi ga neizmerno.
- 33 Še malo sem z vami, otročiči moji,
 a ker ne morete z mano, čeprav daleč morete,
 lahko rečem sedaj tudi vam:
- 34 Najdlje boste prišli z ljubeznijo v sebi, v srcu svojem.
 Resnično vam pravim, tako pridete daleč:
 ljubite se med seboj,
 ljubite sklad treh v sebi,
 ljubite se, kakor sem jaz vas ljubil v sebi;
 ljubite se iz vsega srca svojega.

- 13.35 Drugi v vas spozna se po tem, da ljubi,
in po ljubezni spoznate se, in sebe spoznate,
da ljubite v sebi vsi.
In svet vas spozna po tem, da ste učenci moji,
da res resnično ljubite,
da drug drugega ljubite.
Kot duhovno oko, lahko vidi svoje oko: kot oko tujca,
ki ne vidi;
tako duhovno srce, lahko čuti svoje srce: kot srce tuje,
ki ne ljubi. Le ljubezen duhovna, resnična, resnična
lahko sluti ljubezen božansko.
- 36 Simon Peter: Gospod, kam greš?
Jezus: Tja, kamor grem, zdaj še ne moreš za menoj;
pozneje da, pozneje pojdeš za menoj.
- 37 Peter: Gospod, zakaj ne morem sedaj, za teboj?
In obupan je bil Peter,
V obupu svojem iskren,
joče in prosi: Ne hodi!
Življenje svoje dam za te.
38 On ga žalostno gleda, potem mu reče sočutno:
Življenje svoje bi dal zame?
A ko bi to storil sedaj, izbral bi lažjo pot Peter.
Mnogo je tega, kar ti je storiti;
Še najprej boš izdal ljubezen svojo,
prelahko jo izrekaš, zato zatajil jo boš v sebi;
in videl boš bolečino svojo, ko storil boš to:
trikrat v sebi boš zatajil ljubezen svojo.
Resnično res, rad sem imel to prostodušnost tvojo.

- 14.1 Ne bodi vam srce plašno.
Verujte v Boga,
v duha mojega,
v mene verujte.
- 2 V Svetu, Boga mojega Očeta,
je veliko prebivališč,
razsežnost njih je:
neizmerna.
Če bi ne bila,
bi vam tega ne govoril,
ne mogel bi vam reči,
ker grem pripravljat vam:
razsežnost prostora!
- 3 In ko odidem,
pripravim vam prostor tu,
ker malo je prostora v vas času,
kot da bi ga vam:
primanjkovalo.
A tudi vi boste tam,
kjer sem zdaj jaz.
In zopet pridem,
in vas vabim:
s seboj.
- 4 In kam jaz grem,
to veste,
in tudi pot:
veste.
- 5 A oni niso vedeli,
niso mu čisto
verjeli.
Najmanj med njimi,
mu verjel je
dvojljivec Tomaž.
Tomaž mu zato reče:
Vojvoda, Gospod, ne vemo kam greš,
in kako moremo vedeti za pot?
- 6 Jezus: Jaz sem pot,
in resnica,
in življenje;
moj jaz je ta pot,

- in nihče ne pride k Bogu drugače,
kot po sebi.
- 14.7 Ko bi mene poznali,
bi poznali Očeta mojega duha, v meni,
in Boga bi poznali po meni, v sebi.
In od zdaj ga poznate, in videli ste:
Njega v meni.
- 8 Filip: Pokaži nam Očeta, Gospod,
in zadoščalo nam bo.
- 9 Jezus: Toliko časa sem z vami,
in nisi me spoznal, Filip?
Kdor je mene videl,
je videl Očeta v meni.
- 10 Kaj ne vidiš, da sem jaz v Njem,
in On v meni?
Besede, ki vam jih pravim, ne govorim sam,
kot vidiš ti.
On jih govori v meni,
On je glas, ki prebiva v meni,
On je ta, ki vrši dela svoja.
- 11 Jaz sem, v Bogu,
in Bog je, v meni.
Če tega ne vidite,
vsaj dela njegova vidite.
Čemu sem izvršil jih toliko,
del Njegovih?
- 12 In kdor od vas bo,
resnično res verjel vame,
bo delal dela kot jaz, in večja,
in jaz bom delal dejanja v njem,
ker jaz grem k Očetu.
- 13 In kar boste res resnično prosili,
globoko v sebi, iz sebe,
v imenu mojem,
to storim,
da oslavim Očeta v Sinu.
- 15 Če me resnično, resnično ljubite,
boste našli pot svojo,
k svetlobi sebe, duše svoje.

- 14.16 Naprej pa za pot vam izprosim:
poslanca drugega, ki bo z vami večno,
in večnost bo v vas.
- 17 Duha resnice,
svet ne more sprejeti,
ker ga ne vidi,
v sebi ga ne spozna;
vi ga poznate,
ker pri vas prebiva,
ker v vas je.
- 18 Ne pustim vas zbeganih,
pridem k vam.
- 19 Še malo in svet me ne bo več videl,
a vi me boste videli;
ker jaz ta sem, ki živi, tako,
da boste vi videli,
da boste tudi vi živeli:
neslišno, nevidno
za ta svet.
- 20 Ta dan spoznate,
da sem jaz v Očetu Svojem,
in vi v meni,
in jaz v vas,
moj najgloblji,
najbolj oddaljeni,
za svet najmanj vidni:
jaz.
- 21 Kdor ima vrednote moje,
in one ga vodijo,
on je ta,
ki me ljubi;
kdor pa mene ljubi,
ga bo ljubil Oče moj,
in jaz ga bom ljubil,
in mu razodenem:
sebe.
- 22 Vpraša ga Juda, ne Iškarjot:
Gospod, kaj se je zgodilo,
da hočeš sebe razodeti nam,

- ne svetu?
14.23 Jezus: Če me kdo ljubi,
ste to vi,
in ne svet.
Svet mene ne ljubi,
svet ne ljubi,
in če kdo na svetu res ljubi,
ste to vi,
in ne svet.
Kdor pa mene tako ljubi,
ga ljubi On,
in jaz ga bom ljubil,
in razodenem mu sebe,
morem to bolj, kot z ljubeznijo?
Ljubezen svojo mu razodenem,
in razodenem ljubezen samo,
ker bivanje njeno,
neizmerno je,
pri Njem je.
- 24 Kdor ne ljubi,
ne more po tej poti,
in ta pot ni moja samo,
je pot Njegova,
ki poslal me je,
na pot.
- 25 To sem vam govoril ves čas,
ko sem z vami,
le malo tega ste spoznali.
- 26 Poslanec, Glasnik je Svetli Duh,
ki vam ga pošlje Oče,
s sporočilom mojim bo,
učil vas bo.
Učil vas bo vsega, kar že veste,
a ne morete verjeti, v sebi,
sebe niste gotovi!
- 27 Mir vam zapuščam,
mir svoj vam dajem;
ne dajem vam jaz,
kar daje vam svet.

- Ne bodi vam srce plašno, boječe.
14.28 Grem,
a zopet pridem,
takšni kot ste,
težko bi me spoznali.
A spoznali me boste,
ko zgodi se,
da boste globoko verovali v sebi,
iz sebe.
Ko bi me resnično ljubili sedaj,
veselili bi se, da grem,
k Očetu.
On je neizmerno večji od mene,
taka je ljubezen Njegova.
29 Če ne,
če tako se zgodi;
vam to pravim,
31 da svet spozna,
da ljubim Očeta.
Kakor me je On razsvetlil,
tako delam.
32 Ne bom vam več govoril.
Tod vlada:
vojvoda tega sveta,
a na meni on nima sadu;
a sedaj prihaja:
vojvoda tega sveta.
31 Vstanite!
Pojdite odtod!

- 15.1 Jaz sem trta, in Oče moj je vinogradnik.
2 Vsako mladiko na meni, ki sadu ne rodi, odreže;
in vsako, ki rodi sad, očisti, da mu rodi večji sad.
3 Kolikor ste čisti, vi čisti ste zaradi besede moje,
ki sem vam jo govoril.
4 Ostanite v meni, le tako sem lahko jaz v vas,
moj jaz lahko vas objame.
Kakor mladika sama od sebe ne more roditi sadu,
če ne ostane na trti:
tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni.
5 Jaz sam trta, vi mladike, Oče moj je vinogradnik.
In vi boste trta, vaši učenci mladike, Oče ostane isti;
vinograd pa lepši, bogatejši, sonca dovolj je za vse.
6 Lahko pa ne ostanete v meni, tudi v tem ste svobodni;
nekaj mladik se vedno posuši: tako to mora biti;
da žrtveni ogenj jih očisti, očisti vinograd, ga loči
od gozda, ker v njem je vinograd.
7 Če pa ostanete v meni, vedite, da ste ostali po svoji volji;
kar-koli prosite, se vam zgodi, ker jaz sem ta, ki je prosil
v vas, besede so moje, ki ostanejo v vas.
8 Oče širi slavo, da obrodi neizmeren sad ljubezni,
ta je njegova slava, tako boste vi v njej.
9 Kakor je on mene ljubil, sem jaz ljubil vas:
ostanite v tej ljubezni moji.
10 In z vsako vrednoto tako je, vsaka se dviga,
dokler Njega ne doseže in ostane v Njem.
11 To sem vam povedal, da moja radost ostane v vas
in se vaša radost dopolni.
12 Moja pot je bila ta, da sem vas ljubil, moj jaz vas je
ljubil; dopolnite tudi vi radost drugim.
13 Večje vrednote od te, nihče nima: da mogel bi dati
življenje svoje za prijatelje svoje, luč svojo za druge.
14 Vi ste prijatelji moji, če greste po poti ljubezni moje.
15 Ne imenujem vas več hlapce, ne ovčice moje;
ker ne hlapec, ne ovčica ne vesta, kaj dela ta, ki ju vodi.

- Imenoval sem vas prijatelje, sebi enake, ker sem vam povedal vse, kar sem dobil za pot od Očeta svojega.
- 15.16 Niste izvolili vi mene, jaz sem izvolil vas.
Nisem izvolil jaz sebe, On je izvolil mene.
Vse vrednote boste v sebi dosegli, v sebi presegli;
če boste prosili Njega, v imenu mojem iz vas samih, iz sebe.
Ljubite v sebi, da se boste ljubili med seboj.
- 17 To vam pravim, ker ste šibki, in ker je ljubezen vaša pot,
pot za vas je, edino njo vidite.
- 18 Ko vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil bolj;
ko bi me ne sovražil tako, kako bi vi videli ljubezen,
tako, kot ona je ?
Ona je po sebi, iz sebe je, a okoli nje je sovraštvo.
Ko bi bili njim enaki, pa niste; ker jaz sem vas izbral
od sveta, bi ljubili kot oni, in sovražili kot oni;
a tega ne morete več, v tem je ljubezen več, v tem je moč nje.
če vprašate me, če nazaj je mogoče? Mogoče je, saj ste
svobodni; a svarim vas, da hodite vi, ki ste ljubezen
spoznali, po poti nazaj. Strahotno bo vaše sovraštvo,
če se odločite zanj.
- 20 Spominjajte se besede, ki sem vam jo rekel:
Hlapec ni večji od gospodarja svojega. In nisem to rekel,
da rekel bi vam zopet hlapci bodite.
- 21 Sovražili vas bodo zaradi Njega, ki ga ne poznajo;
in mene ne poznajo;
kako naj rečem, da poznajo sebe, kar najmanj poznajo.
Le del sebe poznajo, le zunanjo lupino svojo,
sebičnost sebe poznajo še najbolj.
- 22 Ko bi ne prišel, in jim ne bi govoril, bi njih zavrnitev
ne bila njihov greh.
- 23 Tako pa so se vrnil, ko so že vedeli zame, in za Boga
Očeta mojega so vedeli.
- 23 Kdor duha v sebi sovraži, ta sovraži tudi iskro sebe,
utrinek božanski on sovraži.

15.24 Ko bi toliko del ne storil, ki sem jih storil, da bi videli-
Oni pa so videli, kar so videli, in sovražili so vedno
močnejše.

25 A tako se godi in mora se goditi, da se izpolni beseda
prerokbe: "Sovražili so me brez vzroka v sebi",
ker vsak sam se odloči za pot in stranpot svojo.

26 Duh resnice, ki izhaja od Boga Očeta, bo pričeval,
On bo pričeval zame ;
pa tudi vi pričujte, ker vaše je pričevanje : pot vaša.

27 Pričujte o delih mojih, od začetka ste bili z menoj.
Pokazal sem dela svoja, sedaj pokažite vi svoja;
ne bojte se, če moja se vam dela zde čudeži veliki,
ker vaša dela niso majhna.

Videti majhen čudež, komaj opazen, težko je;
pokazati v njem delo, da bi kdo videl, še teže.

Za las majhen korak na poti je čudež,
vsak dan vas je čudež,
čudež svetlobe, ki vsa vidi se, le v enem utrinku svojem.
Kot las tenak je tudi korak, ki nas loči.

- 16.1 To sem vam rekel, da se ne vračate po poti nazaj.
- 2 Izobčijo vas iz shodnic svojih, iz proščenj svojih, pride celo ura, da bo vsak, ki vas bo moril, mislil, da opravlja službo svojo Bogu; ker veliki so zemeljski bogovi, veliko je idolov malikovalcev.
- 3 In to vam bodo delali, ker niso spoznali Očeta ne mene. Če ne vidijo duha človekovega, ne vidijo iskre božanske njegove, kako moremo reči, da vidijo človeka sinu ?
- 4 A to sem vam povedal, da bi se spomnili tega, da sem vam jaz to rekel: da zgodi se, kar se v resnici je že zgodilo.
A tega vam od začetka nas, še nisem povedal, ker bil sem se ves z vami.
- 5 A sedaj grem k Njemu, ki me je poslal, in nobeden, izmed vas, in treh v vas, me ne vpraša: kam greš?
- 6 Ko jim je to povedal, jim je žalost napolnila srce.
- 7 In moral jih je tolažiti, z manj jasno, a njim bližjo resnico: Bolje vam, da jaz odidem, zakaj če ne odidem, ne pride sveti Duh k vam; ker le če odidem, ga lahko pošljem k vam.
- 8 In ko on pride, bo pričeval svetu o grehu in pravičnosti, in o sodbi.
- 9 O grehu namreč: zakaj jaz odidem, zakaj oditi moram, ker ne verujete vame.
- 10 Pravičnost je v tem: da grem k Očetu, in me ne boste več videli, človeškim očem bom neviden; ker človek verjame samo zunanjim očem svojim, samo zunanji podobi sebe.
- 11 O sodbi pa: ker je vojvoda tega sveta obsojen, obsojen pa je, ker hoteli ste videti, le vojvodo tega sveta.
- 12 Če veliko vam imam povedati o tu in zdaj; a vi tega sedaj še ne morete nositi v sebi, sedaj ne še.
- 13 Kadar pa zgodi se, da pride on, resnice Duh, vas bo vodil, v resničnost resnice, v resnico vso.
Ne bo namreč govoril sam od sebe, marveč vam bo govoril, kar bo slišal globoko v sebi, in razjasnil, oznanil vam bo reci, ki za vas še niso se zgodile, a v resnici višji, že so se zgodile.

- 16.14 On bo mene oslavlil, ker od mene jemlje, da vam govori,
in vam oznanja.
- 15 Vse, kar ima Oče; vse kar On je;
je tudi moje; tudi v meni je;
zato sem vam rekel, da sprejema od mene, in oznani v vas.
- 16 Še malo vam govorim, in ne boste me razumeli, in zopet malo,
in ne boste me videli;
a malo, čisto malo, me boste vendarle videli.
In niso ga razumeli; drug drugega so spraševali:
kaj je to, kar nam pravi?
In duha svojega niso vprašali, in Njega niso vprašali.
- 19 Ko pa je videl, da ga hočejo vprašati, jim pravi:
Ali me tako sprašujete, da se vprašujete med seboj?
Ali me zato vprašujete, ker sem rekel premalo?
Resnično, resnično vam pravim, kar moja duša vam pravi,
a vi je ne poslušate v sebi; in kaj vam pravi?
Pravi vam: da boste jokali vi, in se žalostili,
a svet bo veseljačil; in žalost vaša premeni v radost višjo.
- 21 Žalostna je mati, ko rojeva, ker v rojstvu je žalost,
bolečina, trpljenje in smrt, ona rojeva že smrt.
A ko se dete rodi, tega ona ne občuti več, ta slutnja
mine, ne spominja se je več; veselje jo prežame, da rodil
se je človek, v svet.
- 22 Tako tudi vas sedaj objema žalost;
a ko zopet vas bom videl, in boste videli vi mene;
srce vaše se bo veselilo, in te radosti višje, ne more vam
vzeti nihče.
- 23 In ko me boste videli, me ne boste ničesar vpraševali;
moja duša vam pravi: karkoli Boga boste prosili,
pove vam, po Duhu mojem, po meni.
- 24 Kaj res ne vidite, da doslej niste še ničesar resnično,
resnično prosili v duhu svojem. V duhu mojem, ni bilo
slišati prošnje vaše. Prosite, in že prejmete;
vaša radost bo dopolnjena, v duši izpolnjena radost.

- 16.25 Še vedno vam moram govoriti v prispodobah simbolnih,
ki vsaj malo jih razumete;
a ko v prilikah ne bom več govoril, takrat duh z duhom
bo govoril odkrito, oznanjeval vam bom o Bogu Očeta.
- 26 Takrat boste z duhom svojim in mojim prosili, in ne
pravim vam, da bom jaz prosil Očeta namesto vas.
- 27 Zakaj Oče sam vas ljubi, in sliši;
kot ste vi mene ljubili, in slišal sem vas,
Glas prišel je k meni od Boga.
- 28 Prišel sem na svet, poslan od Očeta;
zapuščam ta svet, k Njemu grem.
- 29 Pa reko mu učenci njegovi:
Glej, sedaj smo te razumeli, sedaj nisi govoril v
prilike, alegorije ovito; sedaj si govoril jasno, odkrito.
- 30 Sedaj vemo; veš vse, in treba ni, da bi te kdo kaj spraše-
val.
- 31 Razžalostil se je Jezus, kot še nikoli, ko videl je,
da sedaj prav malo razumejo. Kako naj on ve vse,
vse ve Bog, le on neskončno ve. A bolj se žalostil je,
ker odgovor njih, je bil še ves z dvomom prežet. Kaj jim
res je govoril svoje misli najgloblje zaman; kajti on je
najbolj govoril takrat, ko govoril ni. Še vedno bil on
za njih je le: Glas vpijočega v puščavi.
Oni so videli: kako sebe dokazuje; nekateri njih pa
še mislijo, da se vprašanj njihovih boji. Le malo v
njih dušah razumevanja je, ki mu upanje vzbudi.
Vprašal je učence svoje: Ali vsaj verujete?
- 32 Glej Bog; ura pride, in že je prišla, sem govoril zaman?
Pustite me samega!
Jaz nisem sam, čisto sam nisem, Oče je z menoj, On je
vedno v meni.
- 33 To sem vam povedal za čas, ko se vam zgane vest:
V meni je mir;
na svetu imate bridkost, trpek je njen okus, če ne vidite,
ne verujete iskreno; a bodite srčni, jaz sem svet presegel.

- 17.1 Ko je to rekel, povzdigne oči k nebu in moli :
O, Bog, ura je prišla; oslavi Sinu svojega,
da te jaz v sebi oslavim,
- 2 kakor si mi dal moč, nad vsem človeškim, v meni,
da daš videnje v večno življenje vsem, ki si mi jih zaupal
- 3 V večno življenje bodo verjeli le tako, da spoznajo tebe;
edino resničnega Boga morajo videti, potem bodo videli
v meni: poslanstvo tvoje, ki si me poslal, in videli bodo:
zakaj si me poslal, zakaj si zaupal jih meni.
- 4 Dokončal sem delo svoje, delo, ki si zaupal ga meni,
oslavil sem Tebe, sem storil to?
- 5 In sedaj oslavi Ti mene,
sam pri sebi in s seboj,
s slavo, ki sem jo imel v Tebi,
preden je svet bil moj,
ko sveta ni bilo v meni, in jaz ne v njem.
- 6 Razodel sem ime tvoje ljudem od sveta,
ki si zaupal jih meni. Tvoji so bili, in meni si jih dal,
in besedo tvojo so ohranili čisto.
Enkrat resnično so spoznali, da sem od Tebe izšel,
in verovali so, da si me Ti poslal, več niso mogli.
Spoznali so, da jaz sem od tebe izšel, in verovali so
resnično, da si me ti poslal, a več niso mogli.
- 7 Sedaj vedo, da je vse, kar si mi dal, po tebi:
8 kajti, besede, ki si jih meni dal, sem dal njim,
in oni so jih sprejeli vase, kot so to mogli.
- 9 Jaz prosim zanje;
ne prosim za svet,
le za te, ki mi jih zaupal si, prosim,
- 10 ker tvoji so oni; in vse moje bistvo je tvoje, v tebi je;
vse bistveno v meni je le del tebe;
po tebi sem poduhovljen v njih.
- 11 In nisem več na tem svetu,
a oni so še na njem,
jaz lahko zdaj odidem,
jaz k tebi grem.

- Oče, jaz prosim zanje:
 ohrani jih v sebi, v imenu svojem,
 da bodo eno, kakor smo Mi, tako sem jih vzljubil.
- 17.12 Ko sem bil z njimi, varoval sem jih v imenu tvojem,
 in ohranil sem jih v sebi;
 in nihče njih se ni izgubil,
 le eden njih se je ločil,
 izločil sem ga iz sebe,
 da izpolni se pismo,
 da očistim jaz sebe.
- 13 Sedaj grem jaz lahko k tebi in to ti govorim o svetu:
 Oni imajo v sebi dopolnjeno radost mojo.
- 14 Jaz dal sem jim Besedo,
 in svet jih je sovražil,
 ker niso le od sveta, ker drugačni so od drugih,
 ker so z duhom zaznamovani, da tujci so v svetu,
 kakor sem jaz tuj v njem.
- 15 Ne prosim zanje, da jih vzameš s tega sveta,
 ampak, da varuješ jih njegovega zla.
- 16 Od sveta niso več, a na njem so;
 jaz vem, kako je to biti: tujec na njem.
- 17 Posveti jih v resnici višji:
 v resnici Besede tvoje.
- 18 Kakor si mene poslal na svet samega,
 sem jaz pustil njih same na njem.
- 19 Očiščujem se zanje, da bodo tudi oni posvečeni
 v resnici višji.
- 20 A ne prosim samo zanje,
 prosim za tiste, ki bodo po njih besedi verovali vame:
 da bodo tudi oni eno v nas, kakor smo eno Mi.
- 22 Jaz sem sebe razdal, da spozna svet, da si me ti poslal,
 da bi jih ljubil,
 in da si jih ti ljubil tako, kot si mene ljubil.
- 23 Oče, te, ki si mi jih zaupal, hočem ljubiti večno,
 ker vzljubil sem jih tako,
 da so postali del mene;

O, stori, da bodo tudi oni z menoj,
da vidijo, kako daleč seže ljubezen moja čez čas,
ki si mi ga dal ti, ko si mi dal izvenčasno ljubezen svojo;
ker si me ljubil, ko ni bilo sveta, ko bil je ta svet,
pred svojim začetkom.

- 17.25 O Oče, saj pravičnost si ti,
popravi me, če nisem storil tako,
kot bi moral, po tebi;
če nisem storil vsega, kar bi mogel.
Svet Tebe ni spoznal,
a jaz sem te spoznal globlje, kot sem poznal te.
- 26 Oni pa so spoznali, kar so mogli, da si me ti poslal;
in oznanil sem ime Tvoje v ljubezni, v njej prišli so
najdlje, najbolj so te spoznali v njej, bili so ti blizu.
In oznanil bom Ime tvoje z ljubeznijo mojo;
in ljubezen, s katero si me ti ljubil, bo v njih.
Tako bodo ljubezen spoznali v tebi,
spoznali bodo ljubezen brez mej,
brezmejno ljubezen, ljubezen neizmerno;
moj jaz bo samo še ljubezen v njih.

- 18.1 Končal je molitev svojo Jezus, in odide z učenci svojimi, da izpolni to, kar se je zgodilo, kar se zgoditi moralo je, po volji Njegovi.
- On je to videl, in kar je videl, se je zanj že zgodilo, a zgoditi se je moralo še tako, da videli bodo, nekaj tega, učenci njegovi, in ti, ki vidijo le z očmi sveta.
- Njih pot vodila je čez potok Cedron; z mesta molitve čez vodo očiščenja;
- in bil je tam vrt, rajsko lep, in rad je zahajal tja z učenci svojini; morda je bil to rajski vrt nekoč, ali vsaj bil je tam, da bi jih spominjal na ure, ko bili so z njim; blizu nebu.
- 2 Tudi Juda je krenil v ta vrt; pa ne zato, ker je vedel o tem kraju, in ne zato, ker je vedel, da je Jezus pogostoma zahajal vanj z učenci svojimi; on je moral tja.
- 3 Da bi tja ne šel, s trumo drhali in hlapcev, tega on ni več mogel; volje svobodne Juda že imel ni, on bil je služabnik duhovnov višjih in farizejev; kot truma drhali, ki vzel jo je s sabo.
- Prišel pa je v vrt z opremo naslednjo:
svetilke navadne, in bakle, in orodje navadno;
komaj bi rekli lahko, da prišel je z ognjem in mečem, in z lučjo, ki razgrne temo.
- 4 Stopi naproti jim Jezus, glas njegov zagrmi v temo:
Koga iščete?
- Tudi oni ga še niso spoznali, in slišali niso vsega glasu njegovega.
- 5 Oni pa pridušeno z glasom negotovim:
Jezusa Nazarenskega iščemo.
- On: Jaz sem.
- 6 A ko jim je to rekel, se prestrašijo tako močno, da jih je vrglo nazaj in popadajo ne zemljo; padel je z njimi Juda, izdajalec njegov.
- Takšne vrste moči njegove, učenci videli še niso, saj kazal je ni nikoli poprej. Bila je moč teme še.
- 7 In zopet jih vpraša On:
Kaj iščete? A to pot je drugače zvenel glas njegov, mileje, manj strašno.
- Nato pa, oni pogumneje reko: Jezusa Nazarenčana.

- 18.8 In On: Rekel sem vam, da sem jaz to, kar iščete.
 Če torej mene iščete, tu sem;
 a to, kar ti iščeš, to si ti sam;
 potem naj oni odidejo.
 Morala se je izpolniti beseda, ki jo je rekel:
 Nobenega nisem izgubil, izmed teh, ki si mi jih zaupal.
- 9 In Juda bi takrat lahko odšel, in vsi učenci njegovi.
 In dva v Judi bi takrat lahko odšla, a tretji ne. In
 ni mogel iti, in iti še niso mogli oni, ker bila je tu
 drama večja; ta drama bila je od Očeta. In on je moral
 izgubiti enega od njih, on moral je izgubiti del sebe.
- 10 Simon Peter imel je enega od mečev dveh,
 izdere ga, v zamahu odseka uho desno, hlapcu duhovna
 velikega; mu Malh bilo je ime.
- 11 In reče Jezus Petru: Ali naj ne pijem kupe, ki mi jo je
 OČe dal? Spravi svoj meč!
- 12 Tedaj zgamejo se vojaki in njih višji stotnik, sluge
 izdajstva, zgrabijo Jezusa in zvežejo ga.
- 13 In peljejo ga k Anu; on bil je tast Kajfov: veliki duhovnik,
 izvoljen, določen za tisto eno leto, nesrečno.
- 14 On je bil tisti, ki je Judom svetoval:
 Bolje je, da umre en človek za ljudstvo Judovsko ...;
 a ta svet njegov bil je globlji, kot je mogel videti on sam;
 on bal se je za oblast nižjo, in bal se je maščevanja
 Rimljanov.
 A začel se je že temni pohod; to bil je pohod:
 sovraštva, izdaje, prezira; vsega, kar privre v duše
 človeške, to bil je duh vetra, ki veje na zemlji takrat,
 ko je zvezana ljubezen, simbol njen. Okužil bo vse,
 zadrl se v duše učencev njegovih; a tako je to moralo biti.
 Mraz se je vgnездil v pričujoče.
- 15 Za Jezusom je šel Simon Peter, bil je prvi, ki mu je
 obljubil, da izdal ga ne bo, da prej bi umrl.
 Skozi vrata so šli na dvor velikega duhovna.
- 16 A Peter je ostal zunaj, pred vrati, neki drugi učenec,
 od Petra temnejši, pa je šel z Njim.
 In pride ven, iz dvora, drugi učenec, znanec velikega
 duhovna, njemu vdan; in bila je tu vratarica, ki ve,

kdo odhaja, in kdo prihaja skozi vrata;
in tedaj pripelje ta drugi temnejši učenec še prvega notri,
ki bil je Simon Peter.

18.17 Dekla vratarica reče torej Petru:

Ali nisi tudi ti eden izmed učencev tega človeka?

A Peter: Nisem. In mraz mu je bilo, in tako sam je bil
sedaj Peter.

18 Zakurili so ogenj hlapci in služabniki, ker mraz je bilo,
tudi njim.

Okoli ognja so stali in se grel;

stal je tudi Peter z njimi in se grel,

a pogrel se ni, ni se več mogel, ker vel je res hladen veter.

19 Najprej pa veliki duhoven vpraša Jezusa za učence njegove,
nato še za nauk njegov.

20 Jezus pa mu odgovori drugače:

Jaz govoril sem svetu jasno in čisto, govoril sem javno,
skrivati meni ni treba ničesar, in jaz niti skrivati ničesar
ne morem; ko sem govoril svetu, sem govoril v templju Njegovem,
na shodu njegovem, ne na vašem shodišču.

21 Kaj pa govoril sem?

Ne sprašuj mene, če hočeš vedeti, kaj oni so slišali;
njih vprašaj, ker ti, ki so me slišali, oni vedo, kaj sem
vsakemu njih govoril; oni vedo, kaj so slišali. Oni ne morejo
slišati tega, česar njim nisem govoril. Vsak njih pove ti,
kaj slišal je, in če tako reče; tudi tako sem govoril.

22 Ko je to izrekel, ga udari eden služabnikov; poleg Jezusa
je stal, a velikemu duhovnu je bil pasje vdan;
vdanost in strah, in veliko sovraštvo so se prelili v
dejanje njegovo; to le malo njih je videlo.

Slišali pa so, kako hlapec reče:

Tako se ne odgovarja velikemu duhovnu.

23 Tudi takemu je Jezus odgovoril, on videl je v vsakem več
duha, kot bi ga sam mogel le v sanjah sebe.

Tako pravi Jezus njemu:

Če ti je bilo hudo, ko sem govoril, izkaži svojo bolečino,
naj ona pričuje o sebi;

če pa ti je godilo, ko sem govoril, potem izživi svojo
radost, ko me udariš.

- 18.24 Anu; pa ukaže, da ga zvezanega privedejo pred velikega duhovna Kajfa.
- 25 Še vedno se Simon Peter skuša pogreti pri ognju; ko vprašajo ga ti, ki stoje so krog ognju naredili: Ali nisi ti eden izmed učencev njegovih? On reže: Nisem. In siv je bil, še temnejši sedaj, Peter.
- 26 Pa ni še bilo konec muk njegovih: Simona Petra. Že bil je tu hlapec, sorodnik tega, ki mu je Peter odsekal desno uho. On vpraša ga: Te nisem jaz na vrtu videl z njim?
- 27 Nisi. Odločno je zavrnil ga Peter; in zapel je petelin, blizu je bilo jutro, pa tako daleč zanj. Požar pa je strašen oral v duši njegovi. O, Oče, da bi jo upepelil, je prosil Peter, kako blaga je barva siva njegova.
- 28 Jutro je že bilo, ko vodijo Jezusa od Kajfa v sodno palačo. Vstopiti pa niso hoteli, da se ne bi oskrunili. Jedli bi oni jagnje velikonočno, a ostali bi zunaj. Čudno, tu nihče ni hotel biti kriv, nihče sebe oskruniti.
- 29 Pilat sam je torej moral priti k njim, da jih vpraša: Kakšno tožbo imate zoper tega človeka?
- 30 Oni: Če bi ne bil hudodelec, zločinec, nam zla povzročitelj; ne bi ga mi vam izročili.
- 31 Pilat, nejevoljno: Vzemite ga, sodite ga po svoji postavi, tako zakon vam pravi. Oni: Mi, ne smemo nikogar umoriti. Pilat: Umoriti ga hočete; ga boste umorili, še preden mu sodite? Tako zakon ne pravi! Videl je Pilat jezo in bes drhali; linčanja, te kamene sodbe drhali, ni maral.
- 33 Z gnusom odide v sodno palačo Pilat, pokliče pa njega, ki je vedel zanj, njega, ki tako zelo ga je občudoval; najbolj pa zgodbo: o njem in o ženski, ki jo je rešil razsodbe drhali, njih linčanja nje; kar storil nihče ni še pred njim; namreč tako, da rešil bi koga, pred nahujskano množico, ki že vohta kri. Ker, kot zver divja je krvi žejna množica, ko zavoha kri; in nihče ji ne iztrga plena, ko nekdo s prstom pokaže nanj, nekdo, ki to ve. A ta, ki so ga pred njega privedli, je to mogel. Mislil je Pilat tako:

Ko bi jaz mogel storiti to, a tako kot je on, ne bi smel, ker izgubil bi vse spoštovanje in moč, izgubil bi, kar mora imeti oblast. Bil bi prvi po njem, in bil bi le drugi odtlej.

Tako kot On, tega Pilat ne bi mogel storiti. Veliko je vedel Pilat o nagonu drhali, poznal jih že po tem, kako se giblje njih masa; a oblaka, ki seva iz njih in preлива se v barvnih odtenkih: laži in strahu in sovraštva; silo sovraštva, slepoto laži, strahu pred svobodo; kako zlivajo se v en sam oblak, ki žari v njih in iz njih valovi en sam teman, sovražen val, tega Pilat ni videl. A videl je valovanje njih nog in rok, govorico giba v simbolih; to je videl, kot videl ni nihče drug.

Vpraša ga Pilat:

Kako si to storil?

Si risal kroge, kot Arhimed?

Si pisal in brisal njih znamenja, imena njihova; ki odhajali so, drug za drugim?

Si kralj njihov, da imaš moč nad njimi; si ti Judom kralj?

18.34 Jezus: Praviš li ti to sam od sebe, ali so ti to drugi tako rekli o meni?

35 Pilat bil je prizadet, presenečen; takoj vedel je, da ta ve za tajnost njegovo. Vpraša Pilat:

Si morda tudi moj kralj, sem mar jaz Jud?

Tvoj narod, njega višji duhovni, so te meni izročili, potem nisi več kralj njihov, če bil si?

36 Jezus: Moje kraljestvo ni od tega sveta, jaz nisem vojvoda tega sveta; ko bilo bi moje kraljestvo kraljestvo tega sveta, bi se meni vdani vojskovali, ne bi me Judom, ki so sebe izdali, izdali narod svoj; v njih milost izročili. A kraljestvo moje ni več od tod, jaz nisem več vojvoda tega sveta!

37 Pilat: Kako naj bi prekrižali meče tvoji;

Kako storili to, tebi vdani, njih meča sta le dva, in za vsakega njih vem, tako pravi tajna služba moja, in ona ve vse.

A pustiva zdaj to. Torej, kralj si ti?
 Jezus: Ne, sedaj ne moreva ničesar več pustiti.
 Naj povem ti, da sta dva meča dovolj!
 Eden je meč, in je obrnjen navzgor;
 in drugi je križ, in je obrnjen navzdol;
 če ta meča prekrižaš, je boj: vojna strahotna;
 mečev prekrižanih tako, ne zmore vsa vojska tvoja.
 Ti sam praviš, da sem kralj jaz; meni ne moreš prikriti
 sebe, govora negotovosti svoje. Jaz rojen sem bil zato,
 da kralj bom resnice, da pričam zanjo. Ko pričam za
 resnico, jo vsakdo lahko sliši, komur je do nje;
 glas moj posluša in sliši ga v sebi.

18.38 Pilat: Kaj je resnica?

Jezus mu ni odgovoril. Ne bi je dojel Pilat. On poznal je
 resnico moči.

Molčala sta oba in molče govorila.

Molče odmeri korak svoj Pilat, gre k Judom, in jim reče:
 Jaz ne vidim nobene krivice na njem!

39 Pilat je vedel, da če sedaj ga izpusti, prost bo;
 in linčali ga bodo, pred njegovimi očmi.

Tega on ni mogel dopustiti, bil bi to njegov zlom,
 in padeč njegov. Zato je Pilat še dodal:

Je navada, vaša, da vam enega, ki ste jih privedli, izpustim
 na Veliko noč; hočete, da spustim vam njega, kralja Judov?
 To zadnje dejal je z ironijo v glasu, ni mogel odpustiti mu,
 da bil je nad njim. In vedel je Pilat, kaj bodo oni hoteli,
 poznal jih je on.

40 Ne njega! Njega ne!

Tako so rjuli, krvi žejni, a ne katerekoli krvi;
 Njegovo kri so hoteli, ti, ki so najbolj rjuli;
 drugi pa, ki so bili poslani zato, so zahtevali Baraba,
 da izpusti jim Baraba; bil je pa Baraba razbojnik, morilec
 samo.

- 19.1 Moral je sedaj Pilat iztrgati drhali Jezusa, in dati ga bičati. Samo tako je lahko rešil sebe, položaj svoj, ki ni bil še, na preizkušnji večji od te.
- 2 In vojaki spleto krono iz trnja in kronajo Njega, kot kralja Judov;
in oblečejo škrlatni mu plašč;
da obstopi ga spremstvo kraljevo;
po licu ga bijejo in govore mu:
- 3 Zdrav bodi, kralj Judov!
Taki so podaniki tiranov, da želje gospodarjev sebe, čutijo, vsak ton in njega barvo v njihovem glasu razbero, ker to lizunska vdanost jih, v tem vešče napravi. Nerad, a Pilat je to moral dopustiti; skrunitev človeka, ki ga je on cenil.
- 4 Sedaj je njegov položaj varen, zopet ga ima trdno v oblasti, in oblast ima zopet v dosegu svojih rok. Sedaj gre lahko zopet pred drhal in jim reče:
Glejte! Pripeljem vam ga, da spoznate, da ne vidim na njem nobene krivice.
- 5 In ko pride Jezus pred množico, s trnjevo krono in plaščem škrlatnim, oskrunjen; zakriči jim Pilat:
Glejte, Človek je!
- 6 To slišijo višji duhovni, služabniki, in takoj glasno zahtevajo: Križajte ga! Križajte ga!
Pilat: Vzemite si ga, vaš je; kajti jaz ne vidim nobene krivice na njem.
A vedel je Pilat, de je nevarnost mimo, da linčali, križali ga oni ne bodo. Onečastil, ponižal ga je za njih, onečastil v očeh njih, in silno jih je pomiril s tem. To bil je čudež njegov, in skoraj bi se bil čutil enakega z njim. Bil je drugi, ki je rešil človeka iz krempljev drhali, ki voha že žrtveno kri. Sedaj lahko jim ga mirno odvede izpred oči njih. In odpeljejo Jezusa v sodno palačo.
- 7 Tedaj zahtevajo Judje, a že negotovo, ne odločno:
Mi imamo postavo, zakon imamo, in po njem se ravnamo. On mora umreti, ker on je iz sebe Sina Boga delal.

- 19.8 Ko pa Pilat sliši to, se prestraši, in prestraši se bolj kot poprej, ko šlo mu je za prestol in moč.
- 9 Odide za njim v sodno palačo in vpraša ga, to pot brez napuha, ponosa:
Odkod si?
Jezus mu ni odgovoril. Bilo je drugič, ko mu Jezus ni odgovoril, in bilo je drugič, kar vladal je Pilat, da njemu kdo ni odgovoril. Če prvič prenesel je, drugič ni mogel; zato reče mu grozeče:
- 10 Meni ne odgovoriš?
Kaj ne veš, da imam oblast jaz,
jaz oprostim te;
in jaz sem, ki križati te da.
- 11 Jezus: Če imel bi to moč in oblast ti;
ne imel bi nobene oblasti ta;
ki me je tebi izročil.
- 12 En sam namig njegov je želel dobiti Pilat, najmanjšo malenkost vdanosti njegove njemu; in izpustil bi ga srčno raje, mu dal svobodo; kot pa stregel drhali, gonu njih slepemu, in pa tem, ki so nahujskali jo nanj. Bilo je tako, da svobode njemu Pilat ni mogel dati; in bilo je tako, da svoboda, ki dal bi jo on njemu, ne bila bi svoboda, še prostost ne; in s svobodo tako je, da je nihče ne more nekomu dati, in veliko tega o svobodi je vedel Pilat; in tako malo v primeri z Njim.
Drhal pa je kričala Pilatu:
Če tega izpustiš, izdal si cesarja;
ker ta, ki se za kralja proglašja, žali cesarja.
Tudi ta prepredena misel ni misel, ki bi se množici porodila spontano; kričali so jo tisti, ki so bili poslani zato, da vzburijo množico, ko pravi čas bo zato; da poslali so jih veliki duhovni, treba reči ni.
Sedaj pa je drhal že vedno močneje kričala, rjula je:
Izdal si cesarja! Cesarja si izdal! Njega ne spoštuješ!
No, tu se ni dalo nič več storiti zanj;
bil je to že skoraj upor.

Obupan je bil Pilat, kako čudno mu stvari uhajajo iz rok; ko mislil je že, da uveljavil bo svojo moč. Bil je ponosen in sebi vdan, tako neizprosen; a tega lahko bi ne videl, sebi spregledal: saj videl je to premoč njegovo nad seboj, le on sam med ljudmi.

Z drhaljo je že skoraj opravil; provokatorje bi lahko dal poloviti, še vedno bi lahko ukazal to.

Tudi cesarju bi se dalo nekako razložiti, to bi on mogel.

A bilo je tu nekaj, kar mu jemalo je moč. Karkoli bo storil, se bo obrnilo proti njemu. Tu je veljal nek zakon železni, dobe železne; kot da ne da se ničesar več spremeniti; ker se je že zgodilo, kar godi se, in se bo po tem zakonu vedno zgodilo; ko sojen bo ta,

19.13 ki ve, in je vdan nečemu, kar najmočnejše je v njem. Tako je to videl Pilat; in se vdal. On ničesar drugega ni več mogel storiti, kot da je privedel zopet Jezusa pred množico slepo. To bil je glas, ki ga je slišal v sebi Pilat, temu se ni mogel upreti.

Na dan pred Veliko nočjo je torej moral sestiti Pilat na sodni stol, ta stal je na mestu Gabati - Kamniti tlak, tako se imenuje.

14 Judom čakajočim pravi:

Glejte, kralj vaš!

Oni: Stran z njim, stran! Križaj ga!

Pilat: Kralja vašega naj križam?

Iz ozadja se tedaj oglase višji duhovni sami:

Mi nimamo kralja, samo cesarja imamo, samo njega priznamo.

15 In ko jim je pustil, da to so izrekli, začuden je bil.

Bilo je prvič, da so višji duhovni se sami oglasili v drhali, čeprav iz ozadja. Njih vdanosti tujemu cesarju, javno izrečeni; njihovi izdaji trojni: kralja svojega, naroda svojega, in Še njega Pilata povrhu; ni se več čudil, sedaj se ni čudil ničemu več. Izdali so njega s sovraštvom neustavljivim, izdali bi sedaj vsakogar, on sam, Pilat rimski, je bil prvi na vrsti, za sedaj je videl to le on, a kmalu bodo tudi drugi.

- 19.16 A Pilat ni umil si rok. On je vedel, da jim je pustil,
da to so izrekli; že takrat jim ga je izročil, ko je
pomislil: bodo izdali, tako?
Težko noč bo imel Pilat, potem pa še dve noči težji;
prestal jih bo sam, a z njim bo trpel On v njem.
- 17 Sam nosil je križ svoj, na kraj smrti njegove.
Golgota - Mrtvaška glava, pot je od tedaj po njem
imenovana; a bila je že prej, od zdavnaj je bila,
in večna bo to pot; in pot v večnost bo, posebej
izbrana vsem, ki hodili bodo: resnično, resnično po njej.
- 18 Razpno ga na križ in z njim dva druga, na levi enega, na
desni drugega; mesto na sredi pomenilo za njih je, da
je zločinec večji; njegov zločin za njih je bil velik.
In tako je ostalo, to mesto častno poslej, za vse, ki
hodili bodo za resnico v temo.
- 19 Na križu Njegovem napis je:

JEZUS NAZARENSKI KRALJ JUDOV

Bile so to besede Pilata, izrek sodbe na Gabati.

- 20 In mnogO Judov ga je bralo; tako blizu mesta Jeruzalema
je bil; bil pisan je v jezikih mnogih:
hebrejskem, jeziku grškem, jeziku latinskem;
in bil je pisan v jeziku, ki ga govori le notranji glas,
a ta jezik zna malo njih, in nekaj njih ga je znalo.
- 21 Pritožili so se Judov duhovni višji:
Napis naj na križu on spremeni. Pisalo naj bi:

JEZUS NAZARENSKI KRALJ JUDOV SAMOZVANI

Pilat ni maral za njih besede in rekel je tako:

Hočete, da dodam še: SAMOZVANI, ki slišal je klic globoko
v SEBI?

Molčali so. Pilat pa je rekel:

Nočete, ker veste; če sliši kdo ta klic globoko v sebi,
če ga resnično sliši iz sebe, potem ta ni le samozvani.

Naj ostane tako!

In ostalo je. On bil je na križu: JEZUS NAZARENSKI KRALJ
JUDOV +

- 22 Podoba na križu še ni bila prava, ni bila taka, kot jo
je videl On.

- 19.23 Ko so vojaki pribijali ga na križ, so slekli mu obleko, obleko, ki naj bi onečastila njega s škrlatom.
- 24 Pod živim križem na križu so se sprli vojaki; obleke njegove niso mogli razdeliti pravično; in kocka je padla. Oni so kockali zanjo pod križem.
Bilo je tako, kot je on videl:
Razdelili so obleko mojo med seboj, onečaščenje moje so na sebe vzeli, ko za suknjo mojo so kocko vrgli pod križem na križu; to priliko bo znalo brati le malo njih.
- 25 One so stale pri križu:
Bila je tu mati njegova, nje sestra, Marija Klopova, in Marija Magdalena, in učenec, ki ga je Jezus najbolj ljubil, je bil pri njem.
- 26 Ni čutil še človek bolečine, kot jo je občutil on, ko gledal je njih žalost človeško, sočutje njih bilo je globoko, kot da bilo bi nad tem, kar lahko občuti človek. Gleda Jezus mater in učenca, oba, ki ju je ljubil; in obrne pogled svoj materi:
Mati, glej sin tvoj ... sem ...
več ni mogel reči; ustavila je žalost besede njegove. Sedaj pogleda Jezus učenca, ki ga je ljubil; proseče kot človek mu reče:
- 27 Glej, mati moja, je tvoja ...
VEČ ni mogel reči.
Učenec njegov je razumel, razumela je mati njegova. V trpljenju svojem bila sta si eno; ta hip jo je učenec vzel k sebi, v srce svoje; ko vzel On jo je v srce svoje; in bili so eno srce; srce, široko za vse, ki ljubijo neizmerno.
- 28 Minil je čas, predolg za človeško trpljenje, ko vladal je molk. Zbral je še moči v sebi Jezus, vedoč, da že vse je dopolnjeno, kar mu je težilo srce človeka; le še za vodo prosi: Žejen sem ...
- 29 A ni bilo vode, kdo mislil bi na vodo?
Omočili so gobo v jedko tekočino, le ta bila jim pri roki.

- 19.30 Še toliko si je opomogel, da rekel je:
 Dopolnjeno je ...
 Naklonil je glavo, odšel je ...
 Nekateri so slišali, da rekel je:
 Dopolnjeno je jedko življenje moje, izpolnil sem dolg svoj, človeka.
- 31 Bila so trupla Golgoti okras; okras groze človeka, ki mrazi; a bil je tu praznik, Judov sobotni dan velik, večji še nikoli ni bil. In videli so Judje, da tako praznovati ne morejo; sence na gori so risale podobo v njih:
 Trupla na Golgoti;
 okras grozi,
 grozi človeka,
 moči njegovi.
 Odšli so Judje in prosili Pilata,
 da praznik praznujejo svoj,
 tako, kot so ga praznovali doslej.
 Pilat: In kdo vam brani?
 Oni: Slika na Golgoti gori; mu reko.
 Pilat: Ta slika je v vas, jo niste hoteli?
 Oni: Ne, ne na soboto. Snemi jih s križa za ta dan.
 Pilat: Se ne bojite, da odidejo?
 Oni: Naj jim goleni prelomijo, nikamor ne pojdejo taki, a snemi jih s križa.
 Pilat: On že odšel je, ne veste tega? Kdo si bo drznil mrtvemu lomiti kosti, kdo onečaščal bo mrtvega?
 Oni: V srce naj ga zabodejo, on imel je srce, tako pravijo, neumrljivo.
 Utrujen je bil Pilat; njih podlosti nizke, vere prazne, strahu velikega; da, to je bilo edino veliko v njih; vsega tega on ni mogel več trpeti; na njih? Pilat ukaže svojim vojakom: Storite tako, a za las ne drugače.
 Njemu Pilatu bilo je že znano vse to. Videnje njegovo je videl Pilat, ko bil je pri Njem.

- 19.32 Natanko, natančno za las bodo vojaki storili, kar slišali
so; v poslušanju vzor so bili. Na goro so šli; zlomili
goleni prvemu in drugemu, ki bila sta z njim križana in
33 s križev so ju sneli. Ko pa pridejo pred njega, vidijo,
da je že umrl; goleni se ne dotaknejo, nobene kosti.
34 eden njih prebode mu s sulico desno stran; iz rane priteče
voda in kri. A sneli ga niso, bilo ni rečeno.
35 In ta, ki je videl, je izpričal, in pričevanje njegovo
resnično je, in on ve, da govori resnico, samo resnici
pričevanja resničnega, je mogoče verjeti.
36 Kajti to, kar se je zgodilo, se je zgodilo že davno
poprej; in bilo je zapisano. Pismo pravi tako:
Nobene kosti mu ne bodo zlomili.
37 In drugo pismo pravi:
Gledali so ga, ti, ki so ga prebodli, a videli ga niso.
38 Iz Arimateje je prišel Jožef, Jezusa učenec, da zaprosi
Pilata, na samem, za njegovo telo; bal se je Judov. A Judov
se mu ni bilo treba več bati; in Pilatu ni bilo težko
privoliti, prošnji njegovi. Jožef odšel je na hrib,
snel njegovo telo s križa, in s križa je snel križ njegov.
In tudi Judje so si oddahnili, ne ene besede mu niso rekli,
sedaj šele jim je malo odleglo. Slika na Golgoti gori,
križ dvojni, simbol močan; je bil ta, ki paral jim je dušo.
39 Ponoči pride še Nikodem, tudi on se je bal, z zmesjo aloe
in mire za sto liber.
40 Telo Jezusa, z dišavami prekrito, ovijeta v tri prte
mrtvaške. Tako pokopavajo Judje, a ne čisto tako.
41 Kraj, kjer je bil križan On, je bil vrt, bil je to nekoč
res lep vrt, to se je videlo še.
Na vrtu je bila v zemlji rana, čisto nova; grob v katerega
položen pred njim še ni bil nihče.
42 Grob je bil blizu, dovolj blizu mesta, in na tistem delu
vrta, kjer je bilo zelenje najlepše nekoč, in še se je
videlo to. Ko tja položita telo Jezusa, so to videli
veliki duhovni, a nič niso rekli; in delali so se,
kot, da niso videli ničesar; odleglo jim je; pa ni
bilo to tako le zaradi judovskega pripravljanja dne.

- 20.1 Potem je bil na vrtu mir;
in v nedeljo je bil mir,
kot da bi se ustavil svet.
Prvi dan po nedelji, že v mraku, gre Marija Magdalena na
goro, pride k grobu še v poltemi.
Grob gleda,
plošča je tu taka,
kot ona zanjo ve,
to je ta plošča, ki ne da ji miru,
oči zapre in jo vidi, kako gleda njo,
grob gleda.
Odpre oči Marija Magdalena,
pogleda v grob;
praznino groba vidi,
vso globino groba.
- 2 Tako jo prestraši ta podoba groba,
a čudno ni, kaj strašnejšega videle niso še njene oči.
Beži od groba, za sebe ne ve, ne ve, kam beži.
In taka, kot da je ona z groba stopila,
se znajde pred Simonom Petrom in pred drugim učencem,
tistim, ki ga je Jezus ljubil.
Brez sape, zadihana, hiti govoriti:
Vzeli so mi ga; Gospoda mojega so vzeli iz groba ...
v njem zeva praznina, nič v grobu ni ...
Zmedeno, prestrašeno je bilo njeno govorjenje.
- 3 Iz skrivališča odpravi se Peter prvi, za njim še učenec
drugi gre, h grobu.
- 4 Tekla sta oba, kolikor sta mogla, kot da jima gre za življenje,
a njima ni šlo za življenje, tekla sta onadva s strahom drugim.
Drugi je tekel hitreje, on k grobu pride prvi.
- 5 Skloni se v grob, vanj vleče ga;
ko pa ugleda tri povoje, ki leže na dnu groba,
vstopiti ne upa.
- 6 Simon Peter, ko dohiti ga, še ne vidi ničesar,
a ko stopi v grob, vidi tudi on tri povoje, da leže na dnu;
- 7 in vidi še, da potni prt, ki je bil na glavi njegov, leži
posebej, na mestu drugem.

- 20.8 Sedaj stopi za njim učenec, ki ga je Jezus ljubil,
in vidi, kot je videl Simon Peter; ko to vidi sam,
mu verjame, kar prej, ko mu je Peter pravil kaj vidi,
mu ni verjel.
- 9 Težko je verjeti, pismu: mora On od mrtvih vstati.
Eno je verjeti, in drugo je verjeti, ko vidiš sam,
eno je verjeti drugemu, in drugo, ko vidita oba,
skupaj verjeti.
Umeti Pisma, da mora vstati iz groba Ta, ki videl je;
ne more nihče, ki ne vidi groba, kako grob gleda vanj.
- 10 Nista se smrti bala več učenca, ko sta šla po poti,
nazaj k svojim.
- 11 Marija je sedaj sama pri grobu, ihti, tiho joka.
A s tihim jokom obup narašča; sedaj je obup močnejši
- 12 od nje, in ona se hoče vreči v grob. Ko pa skloni se
nad grob, ugleda dva angela v njem, belo oblečena
sedita; eden sedel bi mu pri nogah, drugi ob glavi,
ko bi njegovo telo bilo tam, kamor so ga položili;
ona pa je iskala tretjega, ki moral bi biti njemu
ob prsih.
- 13 Angela vprašata: Zakaj jočeš ženska?
Magdalena: Ker so mi njega vzeli, in ne vem, kje je
Gospod mojega srca.
- 14 Še ni izrekla, ko začuti neko silo za sabo, obrniti
se mora, in ko se obrne vidi njega, Jezusa, da tu je.
On stoji pred njo, a kot nekdo, ki ni on, ki Magdalena
ga ne pozna.
- 15 Ženska zakaj jočeš? za menoj?
Koga iščeš, v meni?
Magdalena iskala je tistega njega, ki ga je ona poznala,
ki ljubila ga je tako, kot nobena ženska njega ni ljubila.
Če si ti njegovo telo odnesel, povej mi, kam si ga položil;
jaz ga bom vzela, on meni pripada.
- 16 Jezus: Magdalena Marija!
Ta glas prišel je z druge strani. Marija se obrne drugič;
ta glas je bil njegov, bil je tak, ki ga je ona poznala.

Marija vzklikne: Rabuni svetli moj!

Hoče mu planiti v objem, hoče ga objeti: radost, veselje hrepenenje je kipelo ji v duši.

Pa, ni se mogla ganiti, premakniti ne, Marija Magdalena.

20.17 Jezus: Ne moreš!

Ne moreš se me dotakniti.

Tak, kot me vidiš, še nisem odšel k Njemu, k Očetu.

A pojdem k Njemu,

Jaz grem naprej in naprej, grem gori;

k svojemu Očetu grem,

k vašemu Očetu Bogu grem,

k našemu Očetu grem;

k njegovemu Bogu grem,

k svojemu Bogu grem,

k našemu Bogu grem;

jaz grem :k Bogu.

Tam je naše srečanje, tam bo hrepenenje ljubezni tvoje čisto, lepo; neskončno, nepojmljivo lepo.

Pojdi sedaj; povej učencem mojim, da si me videla, da si videla vame;

da je pot tvoja hrepenenje,

da hrepenenje: je pot; je sferična glasba neba;

to jim povej: glasba je hrepenenje duše po večnosti.

19 Večer je že bil, večer tistega dne, prvega po nedelji;

kjer učenci so bili zbrani, so bile duri zaklenjene,

njih strah je še zapiral v njih srčnost, duha v njih

hromil je. Kdo pomiril jih bo, kdo odpahnil zapah src

njihovih, če sedaj otrde, kdo sodil bi jih za to; ko

so jim Njega vzeli, so vzeli jim del njih. Oni niso bili

močni dovolj, da našli bi sebe. Moral je Jezus k njim,

da pomiri jih, jim biti še enkrat središče, stopiti

v njih sredo.

Mir vam prinašam! je rekel glas v njih;

20 in ko je to rekel, so ga videli v svoji sredi njih;

videli so takega, kot bil je, ko so ga že poznali;

poznali pa so ga z dveh strani, dva njegova lika so

poznali.

- Kot se otroci vesele najljubšega, tako so se veselili učenci. Samo otroci vedo še, kakšna je ta radost.
- 20.21 Mir vam! je moral ponoviti Rabuni.
 Tedaj so se umirili, prežal je mir njihove duše, tak, kot ga še niso poznali.
 Govoril je: Izpolnil sem pot, poslanstvo moje, sedaj je na vas, da vi izpolnite svoje. Ne sklicujte se neprestano na Boga, na ime njegovo. Sklicujte se na to, kar veste in kar videli ste. Sklicujte se name, zato me je On poslal. Kot je mene poslal Oče, tako
- 22 pošiljam vas jaz. Bodite otroci moji;
 bodite otroci duha svetlejšega v meni;
 ne imejte duha, vi duh ste, in več ste;
 bodite otroci iskre mojega uma svetlejše;
 ne bodite utrinki temnejši, boga, ki ga ne poznate.
- 23 Komurkoli v sebi odpustite, mu je že odpuščeno, karkoli zadržujete v sebi, zadržano je, zavrto.
 Bodite pa strpni, ne hitite, kot bila je vaše navade slabost; če boste res resnično hoteli, boste odpuščali, če ne boste hoteli tako, ne boste odpuščali.
- 24 Le Dvojčka Tomaža ni bilo z njimi, ko so ga videli drugi učenci. Pravili so mu, pa ni mogel verjeti.
- 25 Tomaž je moral videti, tipati, da verjel bi, rekli bi, da je moral videti otipljivo, vsaj dvakrat je moral odviti vsak ovoj duše.
- 26 Osem dni je minilo, pa so bili učenci njegovi zopet notri zaprti, zaklenjeni, pred svetom, vase zaprti; in ni malo, z dvomom svojim, temu doprinesel Tomaž. Jezus pride, ko so duri zaklenjene dvakrat, vanje; govori jim: Mir vam dajem!
- 27 Tomažu veli še posebej: Položi sem prst svoj, v rane mojih rok, v rane del mojih. Podaj roko svojo, položi jo v rano srca mojega. Ne bodi dvakrat neveren; a to bodi, kar si.
 Tako je storil Tomaž, in čutil je s tipom in videl z očmi; in umel je.
- 28 Rekel Pa samo to je: O Gospod moj! in še: O Bog moj!

Nekateri so kasneje razlagali si to: da Tomaž bil je prvi človek, ki je tipal in videl Boga; a tako ni bilo.

20.29 Jezus: Kar si me videl Tomaž, veruješ, a sreče blagor tistim, ki verujejo, ne da bi videli z očmi in tipali s prsti svojimi. Oči varajo, in tip vara, zavajajo čuti, vseh pet. A ko si videl z duhovnimi očmi, očmi duha svojega, si videl drugače; in drugače si slišal, ko slišal si svoj notranji glas. Ni pa mogoče umeti, če nikakor ne vidiš, slišiš ne; v nič ni mogoče verjeti. Videti je treba in venomer gledati, ker nihče ne vidi enkrat za vselej. Venomer skušaj gledati z odprtimi očmi, odprtim srcem, z duhom nezastrtim, nezazrtim. Če hočeš videti nič, ga boš videl, a najprej moraš videti ničnost, gorje ti, če jo spregledaš, za nič zamenjaš.

A blagor njim, ki ne vidijo po meni, pa vendar vidijo; ti verujejo po sebi. Kdo je tak, so v sebi vpraševali? Od vas nihče ni tak. A on je bil, ki ste mislili, da tak je, ki si le roke umije, umije roke po zlu zločina. Trpel pa je on bolj, in bil je on čist bolj; ne samo roke, on se je očistil po sebi, sam se je očistil.

Pa niso vedeli učenci, kdo bil bi tak, samo zato, ker: zanimalo je njih še preveč, kdo od njih bi lahko bil tak; tako zrenje pa je zazrto v stran, zameglilo oči jim je, videnje njih.

30 In vendar je Jezus hotel več.

Toliko čudežev je storil pred učenci svojimi, da bi videli; in še veliko drugih znamenj videnju, ki niso zapisana v tej knjigi.

Če verujete v življenje, v živo v sebi, verujete njemu; njemu ni mogoče ne verjeti; pa ne zaradi čudežev, ta znamenja videnju, ki jih je sporočal, so vrednote; njih je videl in o njih vedel je, videl in vedel veliko več, kot moremo danes razbrati. Njegova sporočila so živa, žive; in so večna; segajo vse tja v neizmerno. Njegova pot je zgled nam in ne čudež; to, kar iščemo, je v nas, in on je v nas, nič ne pomaga, če ne verujemo njemu; če verujemo le sebi; ker on je v nas, del naše zavesti je.

Poti so različne, a vi pridete najdlje po poti ljubezni;
 ta pot vam je blizu, to je moja pot; tako je sporočal
 v znamenjih. On je to videl in vedel, ker bil je človek,
 sin človeka,
 sin duha, sin duha svetlega,
 sin iskre uma božanske.

Vsaj to je bil, tega ni mogoče zanikati, a to ni malo;
 bil pa je še več kot to, mnogo več On je.

- 20.31 A znamenja, ki so zapisana, so zapisana, samo zato,
 da verujete po njem, ki jih je zapisal; pričevanje Janezovo
 je pričevanje učenca, ki ga je On ljubil. Sporočilo po
 njem je ljubezen. Po ljubezni je Janez največ sporočil.
 Pa ni sporočal samo o ljubezni. Od vseh čudežev, znamenj;
 najbolj skrivnostno je; videnje vase, iz sebe, po sebi.
 Kdor videl bo to videnje, zrenje; bo videl to, kar je
 najbolj skrivnostno zapisano v pričevanju Janezovem.
 V knjigi je zapisano, a ni preveč razvidno, to razbrati,
 videti mora vsak sam; ker njegova pot je bila vendarle
 pot ljubezni, on je prišel vase po njej.

- 21.1 Pri morju Tiberijskem se je Jezus zopet razodel učencem svojim; razodel se jim je tako, kot še ni se doslej:
- 2 Bili so skupaj: Simon Peter in Tomaž, ki ime mu je Dvojček, Natanel iz Kane Galilejske in Zebedejeva sina dva in še druga dva od učencev njegovih.
  - 3 Simon Peter vstane in jim reče: Ribe grem lovit. Oni takoj njemu: Tudi mi pojdemo s teboj. V ladjo se vkrcajo, odtisnejo od brega in že so lovili; lovili so ribe vso noč, a rib ni bilo, lovili so jih tam, kjer rib ni bilo; in ribolov je vodil Simon Peter po svojem načrtu.
  - 4 Že jutro je bilo, a ujeli nič niso, vso noč nič. Jezus stoji na bregu, in jih gleda. Tudi oni ga uzro, a niso ga več prepoznali.
  - 5 Jezus njim: Otroci, imate kaj jedi? Oni njemu: Nimamo.
  - 6 Jezus: Vrzite mrežo na desno stran ladje. Tako store, in glej, sedaj mreže niso mogli izvleči, prepolna je bila rib.
  - 7 Tedaj ga spozna učenec, ki ga ja Jezus ljubil: Petru zakliče radostno: On je! Vztrepetal je, in odveč si je bil Simon Peter, ko je to slišal. Peter opaše si haljo, njega zgornji del je bil nag pred Njim, v morje se požene, kot da brez uma bi bil; morda pa zato, da se očisti pred njim. Srčen je bil Peter in dobrega srca; a ne preveč okreten, tako nerodno se je gibal, po tem, ko je slišal Njegovo ime.
  - 8 A drugi učenci hite z ladjo k bregu, samo kakih dvesto komolcev do kopna; in vendar bilo je to tako daleč, in mreža je bila prepolna, za njih.
  - 9 Ko pa se izkrcajo, na kopno, na katerem je bil On, vidijo; da jih tam že čaka žerjavica, na njej riba, pripravljena za jed, in kruh Njegov.
  - 10 Jezus: Prinesite nekaj rib, ko ste jih že ujeli.

- 21.11 Simon Peter stopi na ladjo in izvleče mrežo na suho, polno velikih rib; bilo jih je sto in triinpetdeset; in čeprav so bile velike in težke, se mreža ni raztrgala; in Simon Peter je moral srčno jo vleči, da jo je izvlekel. Še vedno niso doumeli, čemu vse to, zaradi čudeža? Tako so jih bili vajeni, a vsakič so ostrmeli, se čudili. Čemu toliko rib? Rekel je; prinesite mi nekaj njih, a koliko je to nekaj njih? Vse kar so počeli od takrat, ko spoznali so ga na obali, ko bili so še na ladji, so oni počeli nespretno in zmedeno, kot še nikoli poprej. Prav smešno zabavni so bili videti njemu, ko je gledal nespretnost učencev svojih. Potem pa se zave zasanjanosti svoje On,
- 12 zresni se in jih pokliče k sebi:
Pridite, jejte!
Prišli so. Riba že pripravljena je čakala njih, oni pa toliko opravkov so si naredili. Preden prišli so na breg, so na tihem molili, nekdo drug je molil v njih, da ne bil bi On. Videli so kruh Njegov in nihče ga ni upal vprašati: Kdo si?
V globino sebe jih je bilo sram; vedeli so, da je On, pa tega niso hoteli videti; bil je nekdo drug v njih, njim tuj, ki tega ni hotel.
Le Njemu ni bilo nič tuje na njih, poznal je vsakega v njih.
- 13 Jezus gre k njim, vzame kruh svoj in jim ga da, vzame ribo in jim jo da; njim, ki mu niso sledili, ki so sebe izgubili na poti.
- 14 Sedaj se je Jezus tretjič razodel učencem, ko je trikrat stopil iz sebe, ko je že tretjič vstal od mrtvih zaradi njih, tako bi oni rekli, ko pozabili bi na trojnost njega, na njegovo troedinost. Šibka je bila njih vera, takoj ko jih je zapustil, in vijugava pot. Zadnja jed, ki jo je Jezus postregel učencem, je bila resnično, res čudežna, težko doumljiva, in kmalu jo bodo pozabili.

21.14 Vero Njih boste videli, ko vaš čas bo za videnje,
 le čemu ta neučakanost, nestrpnost in nenasitnost?
 Sebe nočete videti, če vidite, ne morete verjeti sebi,
 čemu potem ta radovednost, vedeželjnost? Dasi je
 treba reči, da ta je pri vas resnično res neskončna.
 Vidim, da hočete vedeti:
 Vero Njih hočete vedeti,
 in kakšna je Njihova resnica, svoboda, ljubezen?
 Če Oče je Gospod vojska nad vojskami, če Vojvoda Nam je,
 če Bog je edini, poslednji;
 in kakšna je vera Njegova?
 In vse to sem vam že pravil, a slišali niste, vi tega
 niste hoteli.
 Če Boga ni nihče videl,
 ga nisem videl jaz,
 ga ni videl Oče,
 ga niste videli vi.
 Če kdo bi lahko videl Boga, bi Bog videl Sebe.
 Vendar Bog Sebe vidi: v vas, v Nas, in v Drugih.
 In če bi Oni prišli in zavojevali na zemlji,
 bi vi izgubili vero svojo?
 In če bi imel Gospod vojska nad vojskami eno vero
 za Sebe in drugo za vas, bi mu še rekli Bog Oče?
 In če ima vero, katero vero je dal vam, če ne svojo?
 In če je vera Njegova, vera vaša,
 ima On Boga kakor vi.
 In On ljubi mene, kakor sem jaz vas, in vi vsa bitja;
 in pokazal mi je svobodo in resnico;
 in jaz sem jo kazal vam,
 in Mojzes vam jo je kazal,
 in toliko Nas jo kaže, oznanja vsakomur, ki hoče videti;
 in vi niste videli, da je to vera ista, da ste vi tisti,
 ki jo dojemate kot morete, izneverite kot zmorete.
 In taki kot ste, bi radi videli vero Njegovo, Boga Njega?
 Kdor Vse hoče, dobi Nič; kdor hoče vedeti vse, ne ve nič.
 Vendar pa vi veste vse, vso vednost že imate, kot On,
 le spomniti se je ne morete, a tega sedaj ne morete
 razumeti.

21.14 O lovu hočete vedeti, o lovcih na ljudi hočete vedeti več.
 Učil sem vas lova na ljudi, duha njih, njih duše, pa ste tako malo tega videli.
 To o lovcih je res treba vedeti:
 Lovci so lovci na živo življenje in živa so smrt oni.
 Vsi lovci so lovci na živo, a so lovci na ljudi vsi,
 ko ne lovijo ljudi, se lova uče, oni čakajo na lov pravi,
 na lov ljudi.
 So lovci na ljudi:
 lovci na glave človeške,
 lovci na duha človekovega,
 lovci na duše, individualnost človeka.
 Lovci so bili, oni so, in vedno bodo, ti;
 ki ujamejo plen, a ga v resnici res nikoli ne ujamejo.
 Še tisoče let bodo lovili ljudi, jih okovali v sužnje,
 a v duši sebe bodo sužnji lahko svobodnejši od njih.
 Lovili bodo ljudi, njih glave, a glava ni človek,
 je le del človeka, ker človek je ves, ne moreš ga razdeliti, razpreti, če on noče.
 Lovili bodo možgane ljudi, to je še vedno isti lov
 na človeške glave, njih manjši del, le v preobleki novi.
 Lovili bodo duha ljudi, in tudi tu bo tako, kot je z delom;
 del celota ni, ni cel človek, ki ni ulovljiv, razen po sebi.
 In lovili bodo duše ljudi, njih sebstvo, individualnost
 v njih, Boga v njih, njih iskrivost Božansko;
 a ujeli bodo le malikovalce boga njih.
 Lovci to vedo, zato se poženejo vedno na eno v človeku,
 nikoli na vse, ali pa ne ujamejo nič.
 Duša, ki jo ujamejo, je mrtva, omltvičena, kako bi ji
 lahko rekli, da to duša je?
 Možgani, ki jih ujamejo, so tako zoženi, da so prej bolezen
 kot zdravje organa tega, kjer naj bi misel domovala.
 Orodja, orožja lova, za lov; pa so vedno enaka:
 zanke, vabe, pasti;
 in vedno sila in moč;
 zastraševanje, sovraštvo, slepota.
 Ali vidite strnjeno sovraštvo v stvareh, ki naredi jih
 človek; če ne vidite še, pa boste gotovo, ker vidno
 je prej kot stvar sama, ker že takrat je, ko stvari ni še.

21.14 Tu se ne da ničesar skriti, in to boste videli z gotovostjo.
 In kaj to spremeni na vaši veri?
 Če jo imate, vas ne more ujeti, zaslužniti nihče.
 Če gotovi ste sebe, gotovi ste Boga v sebi,
 večje gotovosti, med vsemi gotovostmi ni!
 On pa ni lovec, on je pribežališče preganjanemu,
 pristan je. V njegov pristan lahko pride vsak,
 in zapusti ga vsak, ki pride, ko ni še gotov si ga,
 Njega v sebi, sebstvu svojem.
 To torej ni lov, in nihče ni ujet!
 Ujet je človek v tri ovoje, a iz njih lahko le izide,
 in izide, kolikor to sam hoče, in koliko to zmore sam.
 To je ta vaš čas, ki ga zapravljate za stranske rokave
 poti.
 Če za las ste veličali katerokoli vrednoto, ste napravili
 korak naprej na svoji poti k zavesti sebe, k bistvu sebe;
 to je vaš edini pravi čas v vas, le ta je res resničen.
 Naš lov ni bil lov navaden, ti, ki so pristali pri nas,
 v nas, so tu po svoji volji, in odidejo lahko kadar hočejo.
 Vi ste pristali pri meni, v meni po moji volji, a prej
 ste pristali pri sebi, po volji sebe in po volji Očeta
 mojega. Volje se morajo ujeti, sicer svobode ni, ne
 ljubezni, ne resnice; samo še laž ostane, in z njo
 sovražstvo, in sužnost. To pa ni mogoče ne videti.

Učil sem vas torej lova na ljudi, duha njih, njih duše;
 a pomnite, to, res resnično vam pravim, le to je tako:
 Samo en lov na ljudi je dovoljen.
 Če to lov je, samo na resnico v njih, ni dovoljen,
 če oni to sami nočejo, ni.
 Tudi samo ljubezni v njih ne lovite,
 če ni je v njih;
 če resnično, resnično ni v njih,
 če ljubezni ni na njih poti.
 Ne lovite ljudi na njih poti, če oni tega nočejo,
 proti njih svobodi, svobodni volji ravnate tako.
 Samo en lov na ljudi je dovoljen:

21.14 Če oni na poti so,
če na njih poti je: resnična ljubezen,
če njih pot je: resnično svobodna,
če ljubijo resnico, sami, po sebi.
če njih pot se nikoli ne ustavi, da reče kdo, tu sem, že;
če njih resnica nikoli ni dokončna, da reče kdo, edina je;
če njih ljubezen nima meje, da reče, imam jo.
Jaz želel sen da bi vi videli in verjeli:
da je: ljubezen po sebi,
resnica po sebi,
pot sebe svobode svoje;
da one vse vodijo v neizmerno,
v eno,
Bogu.

- 21.15 Po obedu torej, reče Jezus Simonu Petru:
 Simon Jonov, ali ljubiš me bolj kot ti?
 Simon Peter pa odgovori: Da Gospod, ti veš, da te ljubim.
 Jezus: Pasi jagnjeta moja.
- 16 Jezus vpraša drugič: Simon Jonov ali me ljubiš?
 Simon Peter: Da, Gospod ti veš, da te ljubim.
 Jezus: Pastiruj, mojim ovcam.
- 17 Tretjič vpraša Jezus: Simon Jonov, ali me ljubiš?
 Peter pa se razžalosti kot otrok, ker ga je tretjič
 vprašal isto: Ali ljubi ga? in rekel je Njemu:
 Gospod, saj veš sam; ti veš vse in znaš vse; veš, da te
 ljubim.
 Jezus: Pasi moje ovčice.
- 18 Zopet je nastal premor, že v tretje, a vzdušje ni bilo
 mučno, le resnobno je bilo; potem je Jezus rekel Petru:
 Resnično, resnično ti pravim:
 Ko si bil še otrok,
 si bil svoboden;
 sam si se opasoval,
 in hodil si, kamor je hotelo tvoje srce;
 bil si resnično svoboden,
 in hodil si, kamor si sam hotel;
 ko pa staraš se,
 raztegneš svoje roke,
 širok je tvoj sežaj,
 dolg rok doseg;
 in nekdo drug te opaše,
 in povleče te tja, kamor ti nočeš.
 Med premori pa mu je Jezus govoril že mnogo več,
 če jih je slišal Simon Peter takrat, ne, tega ni
 mogoče reči, a slišal jih bo, gotovo jih bo slišal.
 Oni drugi učenec jih je slišal, ker Jezus je njega
 najbolj ljubil, in ljubil je on Njega resnično,
 resnično. Po ljubezni svoji, je videl učenec;
 ljubezen Njegovo je dojel vso. Bila je to ljubezen v
 treh sveto-vih duše, individualnosti sebe in Njega.

21.18 Če je Bog ovil Božanskost Sebe v tri ovoje,
 je to tako, da bi jo vsak odvil v sebi.
 To kazal jim je Jezus na sebi, po sebi, iz sebe;
 da videli bi oni, da pri njih ni drugače.
 Ko je bil še otrok, je Peter videl iskro božansko
 v sebi; ovčice je pasel kot jih pase otrok božji.
 Potem je Peter pozabil v sebi, in čisto bi pozabil,
 da ni prišel Jezus, da obudi mu, vsaj na trenutke,
 neizmerno globino njega samega, mu pokaže prozornost
 vseh ovojev duše. Razsvetlil je ljubezen njegovo:
 ljubezen sinu človeka,
 ljubezen duha človeka, ljubezen čisto, duhovno;
 ljubezen božanskosti človeka, najsvetlejše,
 najsvetejše v človeku, kar vidi šele duh človeka, ko čist je.
 Kdor ne ljubi, ne more videti, kdor ne vidi, ne ve za
 pot svojo, za svobodo v sebi.
 In rekel je Jezus Petru :
 Ne bodi vodnik, kot more biti vodnik vsak človek, ki ne
 vidi, ki ne ljubi;
 ne bodi vodnik, kot more biti vodnik vsak človek jasnega
 duha, a ne ljubi;
 bodi vodnik po iskri božanski v sebi, a ne kot more biti
 vodnik vsak človek iskrivega uma, ki ne ljubi:
 kot otrok božanskosti ljubi; ker take so ovčice moje.
 Pasi moje ovčice, one so kot otroci božji.
 Ti pa si lovil ribe, tam, kjer jih ni;
 širok je bil tvoj sežaj, temnel je duh tvoj;
 a srčen si bil, ni mogoče reči, da ne,
 dasi to je, kar te povleče, kamor ti nočeš,
 potem moraš tja, potem ti nisi več ti, in nisi svoboden.

- 21.19 To mu je povedal, da bi mu pokazal pot njegovo;
vso pot do smrti bi lahko videl Peter,
in brezna, ki vleče ga vanje,
in žrtev Njegovo, s katero je oslavil Boga,
bi lahko videl Peter.
In ko mu je to povedal in videl, da Peter ne vidi,
da ne ljubi ga dovolj globoko, je rekel še:
Pojdi za menoj !
- 20 Ozrl se je Peter za njim,
in tedaj vidi učenca, ki ga je Jezus ljubil,
kako ta že gre za njim,
ta, ki mu je toliko bolečin povzročil,
že, ko je pri večerji slonel na prsih njegovih,
ki bil je ta, ki je Njega vprašal:
Gospod, kdo je tisti, ki Tebe izda?
Globoko v dušo njegovo je bila urezana beseda ta,
bila je urezana trikrat.
- 21 Ko Peter vidi tega, kako gre za Jezusom, reče:
Gospod, kaj pa ta ... ?
V glasu njegovem je bilo slišati vse:
sum v ljubezen,
njega neodpustljivost;
sovražen odkrito je bil glas njegov,
in siv, in temno obarvan.
- 22 Jezus: če hočem, da ostane in čaka,
da pridem samo ponj,
tebi na ljubo,
kaj tebi zato?
Ti pojdi za menoj !
Ne oziraj se po drugih, na druge ne glej tako,
ne preži na ljubezen njihovo.
On pojde sam,
on ni ta, ki bi ga ti pasel.
- 23 In razumeli so bratje,
v ljubezni si bratje,
a še polni sumov,
da rekel ja On:
Ta učenec ne umre.

Toda Jezus mu ni rekel, da on ne umre.
On rekel je, da ljubezen njegova ne umre;
in rekel je:
Če hočem, da ostane njegova ljubezen dotlej,
ko pridem k njemu, najlepša;
kaj tebi in ljubezni tvoji, zato?
Ne manjša ne večja ne bo ,
kot jo zmoreš sam;
če pa oziraš se v drugega ljubezen, vanjo vrtaš, sumiš jo;
bo tvoja ljubezen krhka, zdrobila se bo.

21.24 Ta učenec je tisti,
ki pričuje o ljubezni,
in je napisal pričevanje to;
in ko njegovo pot zremo, vidimo,
da je svobodna;
in vemo, da je pričevanje njegovo resnično,
če vemo kaj ljubezen je.

25 Je pa še veliko drugih vrednot kazal Jezus;
in njih pot svobodno,
pot njim;
ko bi vse opisal, menim:
da ves svet ne bi imel prostora za knjige,
ki bi se morale napisati.

21.25/1 Sedaj pa še to, kar najbolj je skrito v pričevanju
učenca, ki ga je Jezus najbolj ljubil.
Čemu, nam je pisal Janez pričevanje svoje?
Težko je to dojeti, razumeti pa sploh ni mogoče,
zaman bi se trudil, kdor bi hotel razumeti le.
Težko je dojeti brez vsega pričevanja Janezovega,
ki se ga je do danes že mnogo izgubilo.
A če se potrudimo, pogovarjati se z njim;
v duhu njegovem prebrati skrivno sporočilo, duha, ne črke,
se ono morda razodene samo po sebi.
Janez je imel pričevanje sebe!
On pričal je res resnično iz sebe, po sebi iskreno je
pričal, tega ni mogoče ne videti.
Še mnogo knjig bo pisanih o njem,
o njegovem pričevanju sebe;
in mnogo bo lažnih prerokov;
a vsak sam ga bo mogel iskati v sebi,
razkriti ga sam,
sam sebi razodeti, kaj to lažno je, in kaj pristno.
Vse to govori Janezovo pričevanje,
le razbrati ni prav lahko;
ker mi učimo se brati površno,
na videz soglasno;
ko pa smo iskreni do sebe, vidimo,
da ni temu tako.
Najtežje je verjeti sebi,
najti duha v sebi,
najti svojo iskro božansko, individualnost svojo.
In če se ona le malo zasveti,
potemni še lahko,
lahko samo tli,
a ugasne ne več,
preveč je ona dragocena Njemu.

21.25/2 Tudi ves svet, bi ne imel prostora, za knjige,
ki bi se morale napisati samo o ljubezni.
Kaj ni že danes največ knjig, ki knjige so,
takih, ki pišejo o ljubezni, njen zapis so,
pričevanje srca, ki govori iskreno.
In kdo more reči komu,
da on ne sme jih pisati;
da preveč jih je,
onih drugih: informacij, ovadb zapisnikov, zakonov, poročil;
pa premalo;
In, da v njih živega življenja več je kot v pričevanjih;
da morda so, samo male premalo še, natančne,
še niso vse v bitih šifrirane,
a ko bodo, takrat bodo popolne in morda ožive?
Dokler pa še niso,
kdo more reči, da se vendarle ne bo izpolnila
prerokba Janezova:
In knjige bi se morale napisati,
in pisale se bodo.

Zgodba o Pilatu

Pilatove sanje

Ta noč je bila čudna noč,
 ena tistih, ki človeka ne pusti spati.
 Oko ni videlo ničesar,
 pa je vseeno vedel, da nekaj je, v zraku,
 veter je vel bolj tiho, v krošnjah dreves,
 nekaj je hotel ta veter njemu reči, a kaj?

Do pogovora z ljudmi ni mu bilo,
 on je bil sebi sam tujec.
 Govoril bi Pilat s psom,
 ki pa je, njega, ljubezni učil,
 do ljudi, in drugih bitij, ki niso ljudje;
 a to noč, ni mogel;
 to noč ni mogel govoriti z nikomer,
 še sam s seboj ne.
 Potem je Pilat legel,
 morda bo le malo zaspal.

Sanjal je,
 sanjal je Pilat najbolj čudne sanje, ki jih je kdaj sanjal;
 sanjal je samoto.
 Bil je sam, tisto noč,
 noč, pred pripravljajno nočjo;
 in drugo noč, na pripravljajno noč,
 je bil še bolj sam;
 in noč, na veliko noč,
 tako sam, da to izreči ni mogoče.

Potem je Pilat sanjal, da to noč ni zatisnil očesa,
 da se je vrnil premišljevanju svojemu, govoru ožjemu,
 se trudil, da v njem bi ostal;
 vse je hotel pustiti za sabo,
 pa ni mogel, bilo je v njem;
 ko bi mogel zaspati, oditi v svet sna,
 in v svet naslednji, kamor sen ne seže,
 kot vse druge noči dnevov,
 do tega dne, ko srečal je Njega.

Bilo je v Njem nekaj,
česar videlo ni njegovo izkušeno oko,
še nikoli v človeku,
med toliko ljudmi, a poznal jih je mnogo.

Sedaj zopet sanja tesnobo samote:
Odšli so učenci Njegovi skupaj,
a vsak njih, je bil sam;
tako sam pa kot on osamljen,
bil ni nihče njih.

Samo on je vedel, ne da bi verjel čudežem,
njemu edinemu, čudežev ni bilo treba,
a bil je zato, tako strahotno:
sam.

Še v sanjah si je rekel Pilat:
te sanje bom pozabil. Spoznal se je Pilat na ukaze,
svojemu duhu noči, ki sanje po njem se ravnajo.
Potem se: Pilat preseli v svet onstran sanj,
zaspal je s trdnim snom.

Vstal je čil, in vesel je bil tega,
ker čakal ga je naporen dan.
Poročila, ki so mu jih prinašali, so govorila,
da med Judi vre; nekatera so omenjala mogočnost vstaje,
a vedel je, da te nevarnosti ni, da to poročajo tisti,
ki preveč si pohvale žele, napredovanja še bolj.
Sanj svojih se ni spominjal, ukaz je torej deloval.

Pilatova druga noč

To noč Pilat ni zatisnil očesa.
 Premišljeval je;
 pa zopet se mučil, kako bi zaspal,
 da vse bi pozabil, kar se zgodilo je tega dne,
 in dan nadaljeval z jutrom,
 kot vse druge dni,
 do dne tega, ko srečal je njega.
 Bilo je v njem nekaj,
 česar videlo ni njegovo izkušeno oko še nikoli v kakem človeku,
 med toliko ljudmi, ki poznal jih on ni malo.
 Pa tudi tega bi ne mogel, z gotovostjo reči, sebi,
 ni njega poznal že od nekod?
 Morda pa je sanjal o njem, vendar ne;
 takih sanj bi se Pilat spominjal.
 Na sanje je dal veliko, ne manj kot na resničnost vsakdanjo;
 v sanjah razbral je dvakrat resnično resničnost.
 Če nekdo ima rad sanje, raje kot resničnost,
 potem so mu sanje bolj resnične od resničnosti same,
 tako je mislil Pilat, da ne bi se zasanjal podnevi,
 da ostal bi na trdnih tleh, ker še tako lepe sanje,
 ki v njih si svoboden; imajo to pomanjkljivost:
 da v njih rišeš in brišeš sam, kakor je volja tvoja
 svobodna.
 Resničnost vsakdanja, pa je trdna, ne izbrišeš tako
 lahko zapisa, dejanj svojih.

 Začel je spraševati Pilat sebe samega,
 tistega torej, na kogar se je on najbolj zanesel,
 na čigar misli je največ dal.
 Kdaj storil sem danes, tisto veliko napako?
 Kdaj zamudil sem priložnost svojo,
 da ravnal bolje bi, bolj elegantno,
 ker tudi na estetiko sojenja sodbe,
 Pilat dal je veliko, ko že pravičnost mu uhajala z rok je.

Ena misel bila je tu, ki vplivati nanjo ni mogel;
 vrela je v glavi njegovi, utrujeni od teže življenja,
 ki naprtil si ga je zaradi slave blede;
 ta grozila je uničiti smisel vseh njegovih naporov,
 življenja njegovega celoto.

Temu človeku sem storil krivico;
 pa dobro, saj prvi ni, ki sem mu jo storil,
 je morda zadnji človek on?
 Je ta, ki sem mu sodil,
 zato tako pomemben zame?

Ko tako je mislil, je vedel, da je blizu.
 Ta misel na človeka bila je ključ,
 morda bila je rešitev vseh njegovih vprašanj,
 ravno v njej?
 Sedaj je vedel, da bo našel,
 samo zastaviti mora vprašanje pravilno.
 Sem mu sploh kdaj, skušal verjeti?
 Ne, nikoli mu nisem verjel.
 Pa, če bi mu verjel?
 Potem bi on vodil proces, in jaz,
 moj jaz bil bi, njegova igrača.
 Saj on ni bil sam.
 On ni sam vodil sebe.
 Neka žalost, hrepenenje bilo je v njega očeh;
 a tega Pilat ni bil vajen videti,
 na procesih že ne.
 Vsak človek pred njim,
 pred njegovo močjo se je bal;
 strah je sijal iz oči sojenih,
 vsaj glavni ton in lesk, jim je dajal.
 A ta človek ne,
 zopet je bil drugačen.
 On ni se bal,
 to je vedel Pilat z gotovostjo,
 on ni se bal smrti,
 niti boga se ni bal.
 Jaz pa,
 sem kot višek domiselnosti svoje izrekel množici,
 nekaj lepih, res lepih rekel.

Ta rekla imela so, magično moč v sebi,
in delovala so z njo, na množico,
vso maso to,
na drhal celo.
A nanj niso delovala, ta rekla, niti malo ne.
Eno pa morda je le delovalo, da to je bilo:
Glejte, človek je!
Kaj ni nekoliko drugače pogledal vame,
ko sem to reklo izrekel?
Kaj hotel je reči, kaj je govoril z očmi?
Je hotel reči: Tako se s človekom ne dela.
Ne.
Morda pa on sam ni bil čisto gotov vase,
če človek je, kralj je;
kaj bil bi lahko še on, sebi?
Kaj bil bi on sebi,
kaj bil je on za sebe resnično?
Pa saj nisem dejal: Glejte, le človek je!
Niti dejal nisem: Le glejte, človek je!
Vseeno ni mogel slepiti sebe Pilat;
njegov ton jo bil tak, ki vse je dejal,
več kot besede samo.
In kdaj sem se z njim pogovarjal?
ja premišljeval Pilat.
Sploh nikoli?
Tedaj, bil je to pogovor močnega, gluhega,
z nekom, ki nima nobene moči;
pa jo vendar ima, izžareva jo, kot bil bi kraljev kralj.
Govoril je on njemu Pilatu največ, ko molčal je;
in najbolj globok je bil njegov molk dvakrat.
Dvakrat je njega, Pilata užalil, tako,
kot nihče pred njim še užalil ga ni,
in samo dvakrat je bil Pilat, v vsem svojem ponosu življenja,
resnično užaljen;
in slišal ga nisem, je doumel Pilat, ne zato,
ker me resnično je ranil, prizadel ponos moj,
slišal ga nisem, ker ga v tem govoru molka njegovem,
nisem poslušal.
Je bila to užaljenost druga, z dna duše, ki mi zaprla je
oči in ušesa, in nisem ga slišal, po njej?

Sedaj je Pilat vedel, da bi moral govoriti z njim;
vedeti bi moral, kaj misli, ta človek.
Saj ni vedel ničesar o njem;
niti tega ne, koliko jih je, njih, ki so v resnici z njim.
Vsa ta poročila o njem; poročila najboljše službe tajne,
ki imel jo je kdaj kdo, v cesarstvu rimskem, ki bila je njegova;
so prazna.

Tako obilna so, a prazna;
govorila niso ničesar o njem, človeku;
o tem, kar on je, ničesar;
o vsem drugem da,
o malenkostih in podrobnostih,
in bolj kot o njih, o slepoti poročevalcev, bedi njih uma.
Žalostno je vladati z orožjem tajnosti;
v tajnosti je moč izredna, vsa moč cesarstva, njega organizacija,
temelji na njej.

A tako žalostno je vladati z ovadbo, s strahom pred njo;
zahrbtno je tako vladanje, a to ni najhujše;
hudo je, ker vladanje tako je bedno,
ko misli, da največ vidi, takrat ne vidi ničesar več,
to vladanje je slepo.

V mislih odšel je Pilat k njemu;
očiščen napuha moči, žalosten, reven;
oropan svojega življenja smisla;
utrujen od ene noči misli,
težjih on, do te noči pred nočjo, imel ni.
Čudno občutenje, njemu neznano doslej:
Pilat ja bil svoboden,
svoboden tako bil ni nikoli dotlej,
da svoboda se lahko občuti, tega ni vedel,
občutil tako je, on, ni še.

Tako ponosen je bil Pilat na svojo svobodo nekoč;
a sedaj je vedel, da, on ni vedel kaj ona je,
niti sanjalo se mu ni o njej.
Ko je mislil, da je vedel, od vseh drugih največ, o njej;
je bil on šele ta, ki je bil v vsem cesarstvu prvi,
po ravnanju svobodnem;
ker vse svoje življenje podredil je volji svobodni,
on ravnal je sebe po njej, in cesarstvo bi lahko ravnal,

po njej, pa tega ni hotel,
ker hotel je več,
po tem je bil on svojsko svoj;
in to mu je bilo več,
kot če bil bi prvi na dvoru Rima.

Ta človek pa, je imel moč,
da vzel mu je največ, kar imel je,
vsaj mislil je tako do dne tega;
on vzel mu je sebe samega;
jaz njegov,
oholi.

Sedaj je Pilat vedel, da ustavil bo vrenje misli,
ki grozile so mu vzeti noč, in spanje njemu tako potrebno,
in sanje,
in to, kar je onstran sanj.

Pilatove sanje

On je bil sam,
čakal ga je, vedel je, da bo prišel.
Nedorečene, a vseeno izrečene misli,
so bile te, ki so izmučile Pilata;
in ga privedle k Njemu,
bil je sedaj čist,
očiščen balasta vednosti svoje,
ki ni bila majhna.

Gledala sta se in molče govorila.
Ni bilo opravičevanja, ne posipanja s pepelom;
morda le solzi,
še to ne,
le rahlo so oči sanjajoče grozile Pilatu,
da orose se,
in zamegle zor njih,
še globlji.

Bila sta tako,
drug z drugim,
govorila sta si, sebi, o drugem,
in ni priče, ki pričevala bi,
o govoru njunem.
Za priče je bil pogovor njun:
molč.

Se bo sploh lahko še ločil od Njega,
se je vprašal Pilat?
On pa ga je samo gledal,
morda malo globlje.
Pilat pa je hotel preveriti svoje spoznanje,
in izmenjala sta nekaj stavkov,
po uri molka in zrenja, zveneli so tako tuje.
Potem se je ločil Pilat od njega.

Odšel je Pilat,
in tisti solzi sta kanili,
v ječi na tlak,
bili sta svetli kot iskri,
vsaj tako ju je videl stražar.

Sanjsko poročilo

V poročilu tajne policije cesarske,
tiste, ki bila je, da nadzira Pilata,
za katero je on vedel, a ga ni motila,
ker taka so pravila te igre mračne,
je pisalo vse.

Pilat je pazljivo prebral obe inačici,
dasi bi mu kdo oporekal, da sta to inačici pričevanja
o isti zadevi.

Obe torej ne prideta v poštev,
katero od njiju bo pravo,
to bo še premislil.

Dejal si je:
če to kdo razume, prav,
meni je prav tako.

V prvi inačici tajnega poročevalca,
ki je bil, mimogrede rečeno, najboljši,
ki ga je premoglo cesarstvo,
in res ni bil slab,
a kako bi mogel zapisati molk?
Torej, vse, kar je pisalo v prvi inačici,
je bilo povsem nepomembno za drugo.
In vse, kar je pisalo v drugi inačici,
je bilo nepomembno za prvo,
ker je že v njej pisalo vse.

Pisalo je torej:

Zaslišanje pred usmrtitvijo

Zasliševalec: Pilat sam, osebno

Zaslišani: Inkriminirani Nazarenčan, Rimski

Pilat: O svobodni volji, moja vednost po njej, ni bila zmotna, sem dojel jo?

Nazarenčan: Ja.

Pilat: Kaj ni potem svobodna volja v protislovju z božjo voljo?

Nazarenčan: Ni.

Pilat: Je Bog dal človeku svobodno voljo, ga je takega ustvaril?

Nazarenčan: Ni mu je dal, in mu je ne jemlje, ni ga takega ustvaril, več kot stvaritev je on, on je ta, ki je ustvaril; on je to, kar je ustvaril.

Pilat: Sta potem svobodna volja in božja volja isto, med njima ni razlike, je ista volja to?

Nazarenčan: Vseeno je, kako ji ti praviš, lahko ju zamenjaš, pogosto tako je, a nista isto. Za tebe nista isto, a postaneta isto, a do tja je še daleč tako bi rekel ti.

V resnici pa je tu, ves čas je prisotna, le seči do nje, ne more človek.

Pilat: In ti, ki pravijo, da ravnajo po njej, po najvišji volji, ti varajo?

Nazarenčan: Njega ne varajo, mene ne varajo, tudi tebe bi težko varali.

Varajo sebe, a sebe, sebstvo svoje je najtežje varati.

Pilat: Zdi se mi, d, sedaj razumem.

Nazarenčan: Sedaj umevaš. A umeš ne enkrat za vselej; tvoje umevanje se izgubi, izpuhti z vsakim dihom tvojim, kot dih izpuhti, in že naslednji hip se zdi ti, da ne umevaš, da nikoli nisi umel. A ko enkrat najdeš, jo vedno najdeš, če hočeš.

Pilat: Potem ni tako pomembno, kako ji rečemo, ampak s čim jo polnimo, gotovost s katero jo občutimo. Tega nam ne more nihče drug reči.

Nazarenčan: Tvoja pot, je bila pot svobodne volje, dasi se je malo čudno začela. A končati se ni mogla; če je nekomu resnično res do nje, bo ona poletela. Poletela bo sama, poletela bo, ker je svobodna, in poletela bo v neskončno, proti Njemu. V neskončnem pa, se vse poti strnejo.

Pilat: V eno isto pot? Ti boš sedaj šel po poti trpljenja, mučen boš, križan po svoji svobodni volji?

Nazarenčan: Taka je volja Njegova, Boga Očeta, a mojo voljo svobodno bi moral iskati drugje. Ti bi rekel, da je to daleč, in prej, preden prišel sem, da jo izpolnim; to je bila moja svobodna volja in pred njo hrepenenje. A ti bi rekel hrepenenju želja, pa ni več želja, ker je nepojmljivo več kot želja, in ta prej je: sedaj, le da ja nepojmljivo močnejši. To pa kar vidiš ti, je volja Njegova.

Pilat: Bi lahko v svojem poslanstvu ravnal tudi drugače, bolj svobodno?

Nazarenčan: Misliš, če bi lahko drugače umrl?

Lahko bi drugače odšel, pa povej mi ti sedaj: bi potem izpolnil poslanstvo svoje tako?

Če vidiš mojo pot, in hrepenenje, ono svetlejše je, kot sama pot zase. Vi bi zopet rekli, da želel sem več, kot sem mogel. Kaj pa oni, kaj njihova svoboda je? Oni so mogli, kar so hoteli; oni so mogli to pot, pot ljubezni je bila jim blizu; Njemu najbližje prišli so, po njej.

Pilat: Še nekaj me muči.

Nazarenčan: Vem, reci, odleglo ti bo.

Pilat: Če si videl, da se je že zgodilo, kar se neizbežno mora zgoditi, kar se za nas šele bo zgodilo, potem vsaj v tem nimaš svobode; ne mogel bi storiti, ravnati drugače.

Nazarenčan: Če bi res resnično in zares hotel, bi lahko ravnal drugače; a potem bi tudi videl drugače.

Pilat: Potem tudi ti nisi popoln.

Nazarenčan: No. Nihče ne more biti popoln na tem svetu, če bil bi, ne bi prišel nanj.

Pilat: Tudi s poslanstvom ne?

Nazarenčan: Ne.

Pilat: Prišel si s poslanstvom, da bi jim vrnil smisel, smisel, ki jim je zbledel, kaj ni to poslanstvo popolno?

Nazarenčan: Bila je to moja pot, če jo vidiš, če vidiš pot, potem vidiš nepopolnost mojo, vidiš vso pot: od začetka nje do sedaj, kje je tu popolnost?

Pilat: Tvoja pot na začetku je manj popolna, da bi kazal njim pot naprej, samo tako lahko vidijo pot, vendar bila je to pot neverjetne svobode; volje svobodne pot je svetla, vedno svetlejša.

Nazarenčan: Moja pot je bila pot ljubezni; bila je svobodna pot, in zame, edina resnična pot.

V Njem je to ena pot, le On je popoln.

Pilat: A krivda naša ostaja; in večja je, zakaj je tako?

Nazarenčan: Nihče ne nore z višjim dobrim v sebi, opravičiti nižje podlosti svoje. Vsaka raven sebe, se mora očistiti, ravnati po sebi, po ravni svoji, tu je.

Sklicevati se na Boga ob priložnosti vsaki, je tako, kot bil bi On tu, da bi se nanj sklicevali, da vključili bi Njega v račun svoj.

Pilat: Največ napak naših je: tu.

Nazarenčan: Iz njih morda, včasih kdo nekaj malega vidi, a tudi to ni razlog za njih opravičilo.

Ne moreš si umiti rok z vodo nevidno, če umazal si jih, v vodi kalni. Tudi jaz si jih ne morem umiti z dvakrat nevidno, resnično resnično čisto vodo.

Pilat: Misliš na Judovo žrtev?

Nazarenčan: Da, nanjo mislim.

Pilat: Bog je s teboj.

Nazarenčan: In jaz nisem z njim.

Pilat: To je tvoja moč?

Nazarenčan: To je moja pot.

To je pot moje svobodne volje,
od tam daleč, kamor ne seže um tvoj, a segel bo;
tudi moj bo dosegel sebe.

Pilat: Tudi to vidiš?

Nazarenčan: Vidim,
a ne bo koristilo, če povem ti.
Pomni: koristiti ti ne sme, kar rekel sem ti.

Preden je Pilat odšel od Njega,
sta dve solzi Človeški zalili njemu oči;
nista se svetili,
njih videl,
nihče ni.
V zapisniku jih ni,
bili sta čisto njegovi.

Sedaj je bil Pilat zopet sam.
Samo ti dve solzi sta ostali Pilatu.
A ti dve solzi, sta bili, resnično samo njegovi.

Sedaj je vedel, da ga je izdal tudi on.
Kako bi lahko še slepil sebe,
da poročila ni pisal on sam,
Pilat.

Sporočilo ob Njegovem slovesu

O njih, o njem, in o drugih

- Pilat: To poročilo je tako čudno, malo je verjetno; ali to, kaj spremeni na njem samem, poročilu, mislim?
- On: Ne na njem, ne v njem, to ničesar ne spremeni, svobodno ga zapiši.
- Pilat: Sam ga gotovo ne bom zmožal napisati, moral bom Tebe vprašati, to, česar si nisem gotov.
- On: Vseeno je, ali vprašaš mene ali sebe, v mojem imenu. Če tega vaju še nisi, naj bo po tvojem, sprašuj me, ne imej zadržkov, ne obzira.
- Pilat: Moram poročati, koliko je njih, tebi vdanih, zvestih, ki sledijo pot tvojo. Najbolj važno pa je število učencev tvojih?
- Dvanajst, je bilo njih, potem je eden odšel, oziroma, ti si ga sam poslal, in ostalo jih je enajst njih; je prav tako?
- On: Ni tako. S tem štetjem, preštevanjem je križ. Kako preštel boš njih, ko pa jih nikoli v njih vseh ni; njih število se spreminja, v trajanju ni ga. Vendar vzemiva to na grobo. Potem je nekako tako: Njih ni enajst, ampak dvanajst; ker dvanajsti ni odšel ves, in za vedno ni odšel; dasi je res, da sem ga jaz poslal. Potem, ni jih dvanajst, ampak trinajst, le da trinajsti še ne ve za sebe, da je on trinajsti; natančneje pa je, da on ves še ne ve, da on je trinajsti učenec moj. Vendar tako štetje je res zelo grobo. V resnici jih je mnogo več. Tako je v vsakem njih trojnost, so trije; in tudi ta trojnost ima svetlo in temno stran, zato rekel bi, da jih vsaj podvoji. Po štetju tem jih je sedemdeset osem. Morda pravilneje je, če štel bi jih da v vsakem njih trinajst je: še dvanajst drugih. Potem štetju je njih sto in petdesetšest; in redko vsi v vseh so. Nekaj njih je vedno odsotnih. To povem ti samo zato, da uvidiš, da štetje njih je nesmisel preštevanja,

tega, kar je po bistvu svojem nešteveno.

Pilat: Ali lahko potem zapišem tako:

On je imel učencev veliko, a prešteti ni jih mogoče.
Vsak njih je bil njemu vdan in svoboden po sebi;
in v sebi je bil svoboden in nesvoboden, resničen in
neresničen, lep in nelep;
in bil je svetlo teman in temnosvetal po duhu svojem;
in bil je iskra bolj ali manj bleščeča, ki se utrpe
in ugasne hkrati. Lahko bi rekli, da bilo je šest njih
v enem. A bilo jih ni šest, ker njihov ton se preleva
zdaj v eno, zdaj v drugo barvo, odtenek. Potem bi lahko
rekli, da njih bilo je troje le, v enem; a tudi tako
ni mogoče reči, ker njih trojstvo je v njih sebstvu:
eno.

Njih mi pa je še veliko bolj prepleten in spleten,
v njih Mistvu. V vsakem njih so že v duhu njih vsi,
vsak njih je z njih Mistvom prežet.

če pa bi sedaj nadaljevali z njih mogočnostjo bivanja
v trajanju, ko sočasno bivajo, ko za nas še ne bivajo,
in ko enako bivajo, ko za nas ne bivajo več, bo gotovo
zadoščalo, da uvidite, da takega poročila ni mogoče
niti razumeti, kaj šele sestaviti. Naj sklenem poročilo
o njih številu, da jih prešteti ni mogoče in, da je njih
preštevanje nesmiselno.

Bi bilo tako poročanje zadovoljivo? je vprašal Pilat.

On: Za poročilo bi moralo zadoščati. Le nekaj bi bilo
treba dodati, resnici na ljubo.

Njih trojstvo je, v njih sebstvu eno; a njih trojstvo
v njih jazu, ni eno.

Pilat: Na to bi ras pozabil.

On: Pa ne bi smel, to je bistveno.

Pilat: Sedaj pa moram poročati o svojstvu Tebe, njih
voditelj si, kot tak daleč najbolj pomemben.

On: Dvomim, da bo tako, vendar dajva lepo po vrsti.
O meni vendar veš toliko tega, več kot kdorkoli vas,
več, kot učenci drugi.

Pilat: In ravno v tem je problem. Kaj naj poročam?

On: Poročaj, kar je za uradno poročilo potrebno, tako neznamenit del tebe, tvoja uradna vloga, bo že vedela, kaj je to.

Pilat: Problem je ravno v tem, mislim, da je moja koža uradna za vselej izgubila lastnika, ne morem več vanjo, če pa poskušam, sem ji odveč. Ne morem reči, da sem jo prerasel, vendar jaz ne bom nikoli več pravi uradnik.

On: Vem to, vendar poročilo lahko, z lahkoto, sestaviš.

Pilat: Poskusil bom vendar čisto na kratko.

On je: Jezus Nazarenski, kralj Judov, vojvoda tega sveta, samozvani, ki slišal je klic v sebi, o poslanstvu svojem.

Je: Vojvoda neba, sin Gospoda vojska nad vojskami, sin duha izrednega.

Za časa življenja je razširil nauk svoj polovici cesarstva rimskega; na zahodu na Grško, na vzhodu do Azije. Njega usmrtitev, križanje oskrunjenega kralja Judov bo, po mojem skromnem mnenju, samo še razširilo nauk njegov, po vsem cesarstvu in dlje. Edina rešitev za nas je, da nauk njegov sprejmemo, ga vključimo v organizacijo našo, za moč našo.

Zaskrbnjujoče je dejstvo, da Judje tega niso zmogli, dasi ni mogoče reči, da nekateri vplivni med njimi, tega niso videli. To se je torej ugodno odvijalo za nas. Vendar me skrbi, če bomo mi, to preizkušnjo bolje prestali. Naj ne bom Pilat rimski, če se motim v tem.

Je: Sin Boga, to ni mogoče ne videti, Sin edinega Boga. Njega Bog, ni Bog, ki ga on priznava; je Bog, ki je v njem, v meni, v vas. To lahko ne vidite, a po mojem skromnem videnju, odsvetujem to; tu ne gre za moč in oblast, tu gre za vero vase, za smisel vsega bivanja našega. Vrednote, ki jih uči, so: resnica, svoboda, ljubezen in z njimi, vse druge. So tako žive, zlasti slednja, da daleč presegajo moč prepričevanja nam znanega, one žive, po sebi. In večne so. Tu se torej ne da storiti ničesar. In naj ne bom živo bitje, naj ne bom kamen, če se motim.

On ni prvič na svetu tem. On pozna ga, takega kot je, kot bil je, in kot bo še. Pozna ga po sebi, po bistvu svojem, a pozna ga tudi po drugih in po Bogu ga pozna. Bi to zadoščalo za poročilo, ga je vprašal Pilat?

On: Meni na ljubo, bi lahko dodal, kaj jaz sem, tudi brez poslanstva mojega.

Pilat: Je pa on tudi čisto navaden človek, morda je zadnji človek on. Je sin človeški, je sin, ki je moral prehoditi vso pot človeka, da bi našel duh njegov sebe, in da bi našel on Boga, sebstvo svoje.

On: Pilat, ali si to ti? Si še uradnik? Če si ganil mene v srce moje ranjeno, kaj ni to znamenje, ki govori, da je poročanje tvoje človeško; je tako dobro za poročilo?

Pilat: Ni, vendar mi lahko zaupaš, izkušnjam mojim, to bodo mirno spregledali.

Sedaj vem, kaj je bilo to, kar je naredilo meni poročanje to, o tebi, mogoče, kar dalo mu je smisel. Naj ostane tako, brez tega bi bilo za mene nesmiselno, jaz moram pretihotapiti nekaj malega živega, v še tako absurdno poročilo uradno. A kako naj ga končam. Sedaj vem, kaj si mislil, ko rekel si, da mi poročanje o tebi ne bo najtežje. O Njem jaz ne morem poročati, kako naj uradno poročam o Bogu.

On: To je sedaj samo še formalnost. Poročaj formalno, a v tem ti jaz ne smem pomagati, tu si ti večji od mene.

Pilat: Sedaj pa mislim, da je poročilo končano. Po tem, kar rekel si mi, ga jaz ne morem zmašiti, za nobeno ceno več.

On: Moreš Pilat, ti to zmoreš, le nekaj si pozabil. To le sanje so.

Pilat že zdavnaj ni vedel, kaj so le sanje, sanj sanje, in kaj resničnost v njih. Vendar, olajšanja je občutil. Kako čudni so ti prehodi, ko z njimi magično zmorejo ljudje početi stvari in dejanja, ki bi jih sicer si še v sanjah ne upali.

Uradno torej Boga ni. In, če ga ni, čemu potem ljudje vsega sveta, časov vseh, toliko časa zapravijo na mislih o njem: dokazu njega, traktatih, razpravah. A vse to je malenkost, če štejemo število prošenj in upanj, poslanih njemu. V tem se ne more meriti z njim, noben urad za prošnje in pritožbe v cesarstvu, niti na svetu vsi uradi skupaj ne. Naša naloga je, da te ljudi od tako številnih, in tako velikih zmot odvrnemo, s sredstvi vsemi, ki so.

Neuradno pa, bog je. Je najbolj gotova zaznava, ki jo sploh imamo; je od dejstev naše zavesti najbolj gotovo dejstvo, edino gotovejše od svobode.

Če ga torej hočemo zatajiti, sebi; moremo vedeti, kdo On je. Pot do Njega vodi daleč tja čez, čez meje razuma, pot vodi k Njemu, a ne moremo reči, da je On cilj, ker cilj je neskončen, za nas pa cilj to ni, narobe bi ga razumeli; a tega nočemo. To poročilo ni traktat o Bogu, zato bom v poročanju svoboden in pričel tam, kjer nam je On, po mojem skromnem mnenju, blizu.

Če hočemo zatreti Boga, moramo začeti pri zatiranju svobode. Ne mislim, da nismo tu že mnogo naredili, ker se to tako naravno ujema z našo potrebo po moči in oblasti; a dovolil bi si omembo, da smo premalo naredili za človeka samega. Mi mu moramo pomagati, da on zatre svobodo sam v sebi; in zatrl bo z njo Boga. Potem ja tu resnica; resnica človeka, ki sam se dokoplje do nje; če to se bo razpaslo po cesarstvu kot navada, bo ta potegnila za sabo svobodo misli in izražanja nje; in zopet se bo to končalo s svobodo in kako bo potem, sem že poročal. Resnico je treba torej strogo nadzirati, usmerjati in vsakemu človeku nuditi več nje, kot bi jo v sanjah lahko si želel, seveda mislim na našo uradno resnico. Potem je tu, in ni najmanj nevarna: ljubezen, ki jo je s takim uspehom in lahkoto, pred nosom naše najboljše tajne službe svata, širil zgoraj opisani Nazarenčan. Nevarna ja ljubezen njegova, ni mogoče videti, kako daleč je kdo prežet z njo, in kako blizu izvoru nje je, v sebi. Mi smo mnogo storili do danes, da bi jo zamolčali, izprevrgli, utesnili in definirali; da bi ona ne bila več to, kar je po njem, in kar je. Če ubijemo njo, bomo z lahkoto opravili z drugimi nesistematiziranimi človeškimi

vrednotami. Namesto njih moramo zgraditi vrednotne sisteme novega človeka, ki bo pravi človek sistema ali vsaj sistemov. Mi moramo dati več na naše sle moči: laž, strah, sovraštvo. Izkoristiti moramo sovraštva silo, laži slepoto in strah pred svobodo, da zlijejo se v en sam oblak, ki žarel bo v njih, iz njih. Samo tako bomo usmerili vrednote v njih za dva tisoč let. Če kdo misli, da ni tako resen položaj, kot se meni zdi naj pove; kaj se lahko še zoperstavi, sicer neuradnemu Bogu, če na sistem?

Potem vpraša Pilat Njega: Je bila taka uvodna zatemnitev poročila pravilna, je to sploh dopustno poročati, tako poročati?

On: Kako naj bi videl svetlobo, če ne vidiš teme v sebi? Če pa temo pravilno osvetliš, je to enako dobro, kot če svetlobo senčiš. Menda ti je jasno, da popolnega poročila ni.

Pilat: Tako sem slutil, vendar prehoda nazaj ne vidim, ne vidim ga: kako bi se naravno prelila osvetlitev teme, v senčenje svetlobe k luči, vsaj v poročilu ne vidim tega.

On: V poročilu se to ne more naravno prelivati. Poročilo mora biti jasno, bolj kot traktat. Naj te ne moti, če ne bo živo; poročila so mrtva.

Pilat: Jaz pišem poročilo našemu bogu, on je zemeljski bog, en človek se mora odreči človečnosti najbolj, da bi poosebljal sistem. Sistem je božanstvo, je brezosebno, zato pravično edino; on pa je bog, ki je konkreten, vsi ga vidijo in občutijo, z navadnimi očmi; to jo edina prednost za negotovost, ki nam jo zemeljski bog povzroča, ko se ne more razosebiti v sistem. Sistem sam teži k temu, da se znebi še te svoje zadnje pomanjkljivosti. A do tega je še daleč, za sedaj je cesar bog.

On: Dokler je tako, bo zemeljski bog hotel vedeti, najnujnejša o neuradnem Bogu.

Pilat: Torej se otepam zaman. Shematsko je tako:

A poprej še opomba:

Če mi kdo reče, da sramotim ga, v poročilu;
če mi kdo reče, če sem ga videl, da to poročam;
mu jaz moram dati prav.

Če on tako vidi moje videnje in svoje videnje;
potem ima on v tistem hipu prav, in jaz ničesar
ne vem več, in ne morem mu nič sporočiti,
v tem zapisniku že ne.

Jaz nisem videl Avatarjev na gori, pa vseeno vem,
da problem ni bil majhen. Takih stvari si moji
poročevalci preprosto ne morejo izmisliti, tem manj,
če so slabi. In taka poročila jaz preverim ne enkrat.

Da bi si tudi oni izmislili, da bi varali sebe, tega
trdil ne bo nihče, ki je srečal enega njih. Ti ljudje
so zadnji, ki bi jim lahko rekel, da varajo sebe.

O čudežih sem poročal podrobno, v dosedanjih poročilih,
enako o Avatarjih in Njega zapovedih. Naj potrdim samo
najnujnejše, to kar se mi zdi posebej zanimivo in je,
za cesarstvo pomembno.

Čez dva tisoč let bodo hoteli čudeže z dokazi,
natančno izmerjene, z dokazi potrjene, in kaj bo
to spremenilo na njih neveri? Vseeno ne bodo verjeli
ne sebi ne svojim očem, trdovratno bodo bredli po
neznanem.

Čez dva tisoč let bodo hoteli videti Gospoda vojska
nad vojskami, Avatarjev vojvodo, vojvod Vojvodo.
In kaj jim lahko reče On? Da Boga ni videl niti On.
Tega On ne bo ne zanikal ne potrdil. On to je in
vendar ni edini Bog. On ima Boga kakor mi, dasi tako
reči ni pravilno, kasneje bom pojasnil to. Vero, ki
jo oznanja, oznanja, kolikor jo moremo videti, a ta
vera je njegova vera. Čeprav je žalostno ne imeti
vere Njegove, je še bolj žalostno ne imeti vere
vase; potem so tu zapovedi, če hočete; in kolikor hočete.
Mi tu ne bomo skoparili, niti malo ne. On pa je ravno tu
skoparil. Ali ni to čudno, kako smo si v vsem nasprotni;
vredno se je zamisliti; potem pa zasuti z zakoni ljudstvo.
To nas bo, oblast našo, rešilo, morda za dva tisoč let.

Kolikor razumem jaz, je bil to glavni razlog spora med Njim in Mojzesom, tako hud, da ju je Elija moral miriti. Mojzes je dal veliko na zakon, On pa je dal vse samo na vrednote. Potem je moral popustiti tudi On.

O zapovedih je dejal, da so za tiste, ki ne vidijo.

Izražal se je zelo skrivnostno. Nekako tako:

če jih je deset, potem veste katere so,

če jih je pet, potem veste, katere so,

če sta dve, potem sta ti dve glavni zapovedi in veste kateri

sta; in ko bo samo ena, boste vedeli, katera bo to,

in vse druge bodo v njej; in še ta bo preveč; a

daleč je še do tega. Vi potrebujete vsaj dve zapovedi,

vendar zapovejte si jih sami.

Mislim, da je to poročilo, kljub nejasnosti za nas zelo, pomembno. Jasno je mogoče razbrati, da bomo mi težili

k nasprotnemu in ljudstva zasipali z zapovedmi. Nekako

dva tisoč let, bi to normativno bogatenje ljudi moralo

vzdržati, potem si bo treba izmisliti kaj drugega, morda

neke vrste samozakonodajo, sicer bo vse izgubljeno, mislim

seveda na oblast. To je tako, ko Boga uradno ni, ali pa,

ko ja on sam uraden, mislim, urejeno predstavljen.

Pilat ga proseče pogleda, vpraša:

Bog Oče ima tudi trojstvo edinosti v sebi, tega jaz ne morem videti.

On: Samo zato, ker je ne vidiš v sebi.

Pilat: On je Bog Oče,

je Sveti Duh,

je Božanskost sama, On Sam je Bog v Sebstvu Njegovem.

Mi pa bi radi videli njegovega Boga, in potem Boga njegovega

Boga, in tako v nedogled.

On: To samo zato, ker vsakič pozabite, da ste tudi vi

Bogovi. Njegov Bog je edini Bog, in vaš Bog je edini Bog.

To pa, kar vi iščete, je čista transcendenca; in če vam to

nič ne pove, potem tako je: Bog je eden in njega ni še nihče

videl; in če bi ga videl, bi Bog sam videl Sebe;

in vidi se, v Bogu Očetu v Nas, v Vas; se vidi;

in gleda SEBE, to je vse.

Pilat: Sicer pa, komu sploh pišem to poročilo?
Sedanjemu cesarju cesarjev?
Cesarstvu rimskemu?
Gotovo ne.

Cesarstvom, kraljestvom naslednjim?
Cesarstvu, kraljestvu brez cesarja?
Sistemu brez človeka boga?
Sistemu brez človeka?
Morda tako bo, to bo.

On ni več odgovoril. Gotovo, da je bilo to vse,
kar je hotel, da pride v zapisnik.
To je bilo njegovo slovo, si je rekel Pilat.
Sedaj bi moral prvo inačico poročila zopet popraviti,
ker trinajsti učenec je že vedel za sebe,
vsaj za del sebe,
vsaj she

Pilat se je prebudil, zelo nered, nikoli v življenju se
ni še, tako nerad zbujal. Rekel je še:
Tako daleč je torej že to. V službi cesarstvu,
odtujeni sebe, sem tako daleč prišel, da sanjam
zapisnike.

Sedaj je bil Pilat resnično sam.

Spremna beseda

Če me vprašate, kaj je Janezovo razodetje?
 Je razodetje poti njemu najsvetlejše;
 resnična je njegova pot, resnica je razodetje;
 je pot, ki je svobodna, svoboda je pot;
 je pot ljubezni njegove,
 ki glavna je pot njegova,
 ljubezen mu je svetla, sveta, je lepa;
 je razsvetljenje njegovo.
 Če vprašate, kaj je razodel Janez, bi rekel:
 Če je nekdo res iskren, bo lahko razodel le sebe.
 Janez je razodel sebe, dušo svojo;
 razodel jo je iskreno iz sebe, po Njem;
 On je bil ta, ki ga je ljubil.
 Razodel je Janez svojo pot,
 njegova pot je bila živa,
 in vse, kar je živo, je v neprestani rasti,
 njegova pot je prežeta z ljubeznijo,
 po njej je prišel najdlje.
 Ni pa Janez razodel samo svoje ljubezni,
 razodel je ljubezen po sebi;
 vso svojo svobodo po sebi;
 in razodel jo je resnično, resnično iskreno,
 resnico sebe, resnico po sebi je razodel.
 Razodel je tri vrednote, ki se zlivajo v eno;
 razodel je Boga;
 kakor ga je On njemu razodel.
 In razodel je še, da poti je veliko,
 raznотere so, in vsaka njih je prava,
 in vse vodijo v Eno,
 vodijo k Bogu in eno so v Njem.

Danes bi rekli, da transcendirajo vse vrednote; pa se
 vendar pri tem prežemajo, prelivajo, tako čudovito,
 da je to komaj mogoče nekako izreči, a brez tega bi
 ne mogli videti, kako vrednote rastejo in se dvigajo
 v duši, one same po sebi.

To spoznanje Janezovo je najgloblje, najbolj skrito
 v sporočilu njegovem, a najvažnejše.

Kakorkoli že razumete Janezovo razodetje: kot religiozno, spoznavno, ali literarno estetsko sporočilo; navada je taka, da se razumeva Jezusa, učitelja Janezovega kot simbol popolnosti, od začetka do konca njegove poti. Pa ni tako. On ni bil popoln, še zdaleč ne na začetku svoje poti, dasi je njegov začetek, za našo predstavo o živem bitju, izredno visok. In vendar je On vseskozi rasel in živo so rasle vse vrednote v Njem, ko se je zdelo, da ne morejo več rasti in se nekje ustavijo; vendar one se ne ustavijo, one rastejo v neizmerno.

Kakorkoli že razumemo Janezovo razodetje, ta komponenta, je za mene, ne oziraje se na čas dveh tisočev let, še vedno nedosežena, kaj šele, da bi bila presežena v kateremkoli meni znanem zapisu o poti človeka, o njegovih vrednotah, njih rasti v neizmerno.

Koliko pa je to rast meni uspelo živo predstaviti kot rast resnice, svobode, ljubezni po sebi, to je drugo. Pričevanje je v razodetju svetega Janeza evangelista, preberite ga sami. Ni mogoče, da bi se ne čudili, ker on je rasel živo, da bi se mi čudili v sebi, in sami rasli z njim, in sami rasli po sebi.

Vendar vedeti je treba, da je sporočilo šifrirano, in ni preveč preprosto dešifrirati ga. Tako kot smo mi sami sebi sporočilo in ni nam lahko dešifrirati sebe, še posebej ne, če smo pod neprestanimi pritiski na našo zavest; toliko je namreč ponudb, da nas razodenejo lažni preroki s silo propagande: moderne, sodobne, tehnizirane. Lažni preroki so vedno bili, a še nikoli niso bili doslej nam tako blizu, v domu našem. Ta sila in moč je kriterij, po katerem se človek dandanes vrednotno orientira. In če začuti v sebi odpor, ko začuti silo in moč in nasilje nad seboj, potem ve, da to ni on sam, da to je nekdo nad njim, ki hoče vanj, v sebstvo njegovo.

Opomba k viru: Svetemu pismu

Zakaj ravno razodetje svetega Janeza,
po Svetem pismu, Starega in novega zakona, Novega
po grškem izvorniku; ki ga je založila Britanska in
inozemski svetopisemska družba; v Ljubljani 1931?

Jezik je že nekoliko obarvan s patino minulega časa;
a če časa ni, s čim je potem obarvan, da ni z nečim,
kar se izgublja, in bilo je že bolj prisotno, kot je,
sedaj?

Skušal sem se držati Pisma, kolikor mi je to bilo mogoče,
vendar, spremembe so tiste, ki govore o branju, o tem,
kako je Evangelij po svetem Janezu mogoče brati - meni.
In branje je eno, in razumevanje je drugo, in dožemanje,
podoživljanje je tretje.

Prepričan sem, da vsakdo od vas bere katerokoli pismo
po svoje. Ko bere ga, se oglasi namreč nekaj v njem,
njegov notranji glas, in če zapiše ga, zapis ni enak
originalu, pa mu je vendar lahko bliže, kot bi bil,
če bi ga zapisal popolnoma enako.

Simboli - besede so sami po sebi prazni, napolniti jih
moramo s pomeni, sicer ostanejo več ali manj prazni in
beremo jih avtomatično. V resnici, res se pogovarjamo z
duhom črke, besede; stavki, knjige so le korelat komunikaciji
duha z duhom, ideje z idejo, vrednote z vrednoto;
ene individualnosti z drugo.

Ponavljjanj je morda preveč, sčasoma postanejo moteča;
a zdi se mi, da za sedaj mora biti tako, celotni pomen
bi se sicer izgubil. Danes beremo hitro, ljudje dandanes
ne prenesemo več počasnega branja; in tako malo se spominjamo,
ker tako hočemo. Skušam torej zapisati duha, da
zadržujem hitro branje, tega v vas, ki se mu mudi.

Strokovno rečeno, bi bil ta tekst predvsem spoznavno prizadevanje na področju vrednot, neke vrste spontano nadaljevanj, raziskovalnega prizadevanja, nazadnje priobčenega v "Traktatu o svobodi" ali kot je bil naslov: "Vrednostnem sistemu institucionalne strukture" ISU, 1985; in bi imel naslov "Traktat o Bogu" ali Razprava o transcendiranju vrednot k Absolutu. Pa ni tako.

Zahvaljujoč okoliščinam akcijskega raziskovanja, še posebej tistega o "Vrednostnih orientacijah avtonomne propagande znanosti", sem se nekako le uspel znebiti predstave, da sem sociolog, ali vsaj, da bi to na vsak način moral biti. In odleglo mi je; ni mi več treba analizirati vrednotnih orientacij ekonomske propagande, in tudi religijske in politične ne. In ni mi več treba biti suženj tako imenovane strokovne samoredukcije. Ko sem tako sam sebi naročnik in svojemu notranjemu naročniku glasnik, sem si dovolil, in on mi je dovolil to svobodo, da ne pišem več raziskovalnih poročil o vrednotah. Pišem le knjigo, ta je le pričevanje; in tako se mi zdi, da povem o vrednotah več, kot sicer bi.

Vse vrednote namreč transcendirajo, proučevalci njih bodo to neposredno dejstvo naše zavesti težko ovrgli, ker je pač neposrednost vsakomur trajno preverljiva, ali drugače rečeno, vsak hip preverljiva v njem samem. Analizirati pa je ni mogoče, razumu se izmakne, nedostopna mu je. A če vrednotam človek le malo prisluhne, bo slišal, kaj one same pravijo o sebi? One pravijo, da so neposredna dejstva naše zavesti, so živa dejstva, ki žive v nas, so nam neposredno dostopna dejstva zavesti brez posrednikov, in tako zelo smo si jih gotovi v sebi, kolikor to sami hočemo. Od vseh neposrednih dejstev naše zavesti pa je eno samo tako, od katerega gotovejšega ni, in to je Bog. Bog je najbolj gotovo dejstvo zavesti, od vseh dejstev gotovejšega ni.

Traktatov o Bogu je najbrž dovolj, morda preveč, ni pa preveč pričevanj Njega, nikoli jih ne bo dovolj, ne preveč.

Ne mislim, da bi vsak moral zapisati svoj pogovor s seboj ob branju Pisma, ali kateregakoli vira, a tega sem jaz moral. Bil je na moji poti od vrednot, vrednotnih orientacij, vrednotnih sistemov k Traktatu o svobodi in tu sem zagotovo vedel, da pot ne vodi naprej k traktatu o Bogu, in ko sem to vedel sem čutil voljo, osvobojeno more.

Po neki čudni določenosti sebe, iz sebe sili Človek v stran, v stranske rokave poti; šele ko se mu vsi zapro, obrne oči k nebu, tako bi rekli simbolično. Na neki določeni točki poti bi celo napisal nesrečni, nesojeni traktat, analiziral vrednote religijske in celo politične propagande; celo sem se že določil tako v petletnem raziskovalnem načrtu za naslednje srednjeročno raziskovalno obdobje; in zašel bi, izgubil bi se, močno se mi zdi, da bi bilo tako. Naš Mi je bil vedno, ne bom rekel, proti meni, bolj zoper individualnost je bil, kot pa zanjo. Tak je naš do skrajnosti institucionalizirani Mi, a oni drugi neinstitucionalni Mi me še vedno zanima, ker on sam je individualnost, v nekem širšem Mi-stvu Nas-tva, človeštva. A recimo raje v priliki:

In slišal jih je, kako govorili so med seboj:

kdo bo prvi in kdo bo drugi ...

In žalostno jih je gledal On;

in videl je, kako hočejo narediti institucijo iz simbola križa svojega v duši sebe, iz sebstva sebičnost svojo.

Piramido trdno kot skala zidajo v oblake,

in dvojno piramido zidajo, eno zvrnjeno in na njej pokončno drugo, ki se vidi;

ona prva se ne vidi, nočejo je več videti.

V zemljo kopljejo grobove,

večje in globlje;

vanje zidajo in ne vidi se,

in na njih zidajo in vidi se,

o kako štrle, v nebo,

ti zgornji deli piramid, monoliti njihovi,

da nebo se ne vidi, da nihče vanj se ne ozre.

Oni bodo krstili, posvečevali z zemljo,
 iz grobov,
 in z ognjem, ki žge vse živo.
 In kakšne čudeže bodo hoteli čez dva tisoč let?
 Hoteli bodo dokaze natančne, več stokrat gotove,
 kolikokrat je mogoče uničiti planet?
 Bodo potem videli?
 Kdo bo prvi in kdo bo drugi?
 Kaj je res treba toliko živega uničiti,
 da videli bi,
 nekateri od njih?

Vprašanja vere pa so ostala ista,
 in ista bodo, dokler bo človek:
 Kdo si človek?
 Kaj si človek? Si res človek? ...
 Zakaj si človek? Zakaj (sploh) biti človek? ...
 Kako ti, človek si? Kako biti človek? ...

Porode ta vprašanja mnogo vprašanj,
 vsako njih sega v neizmerno, neskončno,
 in vsako njih vsak trenutek lahko pade v nič.

Po kom veruješ človek?
 Po sebi, po drugem, po njem v sebi,
 in tako slede vprašanja sama sebi v neizmerno,
 vse življenje bi lahko porabil za eno samo njih,
 in ne rešil bi ga do konca.
 Zagoneten je smisel bivanja,
 življenja človekovega smisel.
 Ko pa vprašanje postaviš jasno, in čisto,
 nekdo ti odgovarja nanj,
 kaj ni to čudež?
 A mišljenje je čudno,
 samo po sebi je čudež, a:
 "je umiranje vednosti" le;
 kakšen čudež je potem vednost?

Nekateri rekli boste:

Pisno je sveto, ne bi ga snel spreminjati.

To pa je, kot bi rekli:

Ne bi ga smel brati,

ne smel doumeti, doumeti po svoje, iz sebe.

To pa je, kot bi rekli:

Moral bi ga ubiti, vso živost njegovo.

zamenjati s črko mrtvo,

domnevno enako za vsakogar.

Ker jaz ga lahko doumevam le po svoje,

in mislim, da ga nihče ne more drugače kot po svoje.

Če pa mislite, da ni tako, da ga mnogo vas enako umeva,

bom dvomil v to, še več, trdil bom, da ste pomen že ubili

in, da je Pismo tako, mrtvo.

Ni dosti teh enaindvajset Janezovih poglavij, pa vendar je;

berete jih lahko vse svoje življenje, pa jih ne boste do

konca prebrali in niti dvakrat povsem enako.

In kdo daje meni to pravico, ki si jo jemljem?

Zanimivo vprašanje, moj odgovor je: On sam.

Moj jaz se pogovarja z njim, ko ga berem;

in vaš jaz se pogovarja z njim, ko ga berete,

če le izključite cenzurno komisijo, ki vas neprestano

navaja na eno edino pravilno branje. Če uspe vam utišati

zunANJI glas, potem veste, od kod on prihaja, kdo ga pooseblja;

in, da on ni vaš notranji glas. In enako se lahko

pogovarjate z vsakomer, ki vam je blizu, in ne bi vam

smelo vzeti preveč časa, ki je dragocena prevara praznine.

Nobene prevare pa ni v čudežih Njegovih, nobene zvijače,

On dela to, kar vidi že storjeno. V zanki časa vidi, tako

bi rekli tisti, ki hočejo vse razumeti.

Človek vidi predvsem eno: da mu Bog dopušča svojo voljo,

samovoljo sebe. Dopušča mu, da se svobodne volje odreče,

če pa se je ne odreče, potem morda vidi; vidi vsaj tri

nivoje svobode. Po razumu so si v protislovju, drug

drugega izključujejo in razumeti to ni mogoče; umeti, da;

um seže v vse tri nivoje, izvira iz najvišjega; razum pa,

razum ostane na svojem nivoju: jasen, nedvoumen in pa

nemočen hkrati.

Če me kdo vpraša, če bi mogel pisati o Janezovem razodetju bolj sproščeno, svobodno?

Morda bi mogel, morda; a potem gotovo na račun resničnosti pričevanja njegovega in lepote ljubezni njegove.

Če me kdo vpraša, ne mogel bi pisati o Janezu bolj verodostojno, resnično?

Morda bi celo mogel, morda, a kaj ko bilo bi to na škodo lepote ljubezni Janezove in svobode poti njegove.

Če pa vpraša me kdo, če ne mogel bi opisati razodetja Janezovega estetskim pravilom ustrezno, z zapletom, razpletom zgodbe, to je, lepše?

Morda bi celo mogel, a kaj ko bi bilo to na škodo svobode njegove poti in resničnosti pričevanja Janezovega.

Dejali boste, da to je zgodba o jari kači in steklem polžu, vendar to ni tako, to so resna vprašanja, in vsak lahko na njih odgovori kakor hoče.

A nimam se namena izogniti glavnemu vprašanju, to je: Kdo to piše, v meni?

O tem pa še ni bilo nič rečeno. In vendar je to, v tej skrajno odvečni besedi, ki spremlja razodetje in zgodbo, to kar manjka, in je celo nujno, če naj bo zgodba resnična.

Pisati o resnici in to zamolčati, to ni mogoče, pošteno ni, pa vendar tega ne bi storil noben pameten človek.

Dosedanja razlaga, kako sem prišel do Janezovega razodetja bi večini zadoščala; nekam logično si slede analize, razprave, traktati, vendar v resnici ni nobene logične zveze, niti zakonitosti, niti nuje v sosledju tem.

V resnici je bilo čisto drugače:

V mestu Piran na Jadranskem morju je privez jadrnice Ariadne. Vezana je ob obali, a ne čisto blizu nje. Še vedno je lep avgustovski večer na Jadranskem morju in noč še lepša, ko jasno je nebo, so zvezde na njem blizu. Na jadrnici sem bil sam, Jutranjki ni bilo do morja. Misli so mi tavale brez reda, a ne brezskrbno; poletje gre mimo mene, kot bi trenil in jesen bo tu in ničesar še nisem napisal letos, pa tudi, komu naj bi? To moje dvajsetletno razmišljanje o vrednotah ni zanimalo nikogar več. Akcijska raziskava je bila blokirana po vseh pravilih, tu ni kaj reči, priznati je treba poraz. Z Inštituta niso odgovorili na sveženj pisem in niti na plan za celih pet let niti z besedo. Več mesecev je že trajalo to čakanje moreče. Očitno je, da to moje proučevanje vrednot ne zanima nikogar več. In koga bi to danes sploh lahko še zanimalo? Morda bi še koga zanimali ti dosežki, ali zmote, če bi bili vsaj nekako uporabni za sistem, za njihove vrednostne sisteme; tako pa sem se razglasil za sociologa, ki ga sistem ne zanima, ki ga zanima le drobni nepomembni individuum, njegova zgubljenost in nemoč v močnem sistemu; kaj lahko pričakujem? Kje je sedaj ta individuum, kako mi je priti do njega, in kako naj on ve, da jaz sem in, da on je, še vedno živ. In kaj sploh vem o vrednotah po teh dvajsetih letih? Tako malo in vendar preveč, da to bi lahko sporočal javno. Kam gre ta Naš vrednotni sistem, se bo ustavil, bo okamenel, ali se bo morda le čisto počasi spreminjal, ali pa bo razpadel, se sesul pod težo vrednot, ki so postale artikli in artikli so postali vrednote, pa še pod silo politične moči, ki je vidno brezumna. Govori o miru in vodi vojne, ko jih ne vodi, se nanje pripravlja in pripravlja se na eno res temeljito totalno vojno, in niti enega samega resnega znamenja ni, da ne bo temu tako. In to morje Jadransko, kako temno, umazano je že in kako plavo je bilo še pred desetimi leti, kot modrina neba je bila voda njegova čista in lesketala se je v soncu in soju lune.

Tako begajo misli v neplodno gruntnje, in kar je najslabše, to se venomer ponavlja, le občutek more se večati.

Ena misel pa je morda le plodna: Ta je, kakšen bo vrednotni sistem čez dva tisoč let na tem planetu, če bi morda planet preživel svojo moro, človeka dvajsetega stoletja? Bi mogel opisati vrednotni sistem, ki bil bi lahko, recimo čez dve tisočletji? Gotovo bi mogel, tako približno, ker nič bolj rigidnega ni, kot je ravno vrednotni sistem institucij, ki se tako počasi spreminjajo, kar se vrednot tiče, sicer pa čemu bi se človek oziral na sedaj, ki bo čez dva tisoč let?

In kakšen vrednotni sistem šele imajo Oni, če so. Če oni res so, potem nam mora biti Njih vrednotni sistem nedoumljiv, ali pa tudi ne. Kako bi mogel to dognati? Če bi to vedel, to bi bilo nekaj. Marsikaj sem že bral o Njih, glede njihovih vrednotnih sistemov pa moram reči, da karkoli sem o tem prebral, me ni zadovoljilo, niti malo ne. To ne more biti tako. Teoretično je prav vseeno, ali Oni dejansko so ali pa so le plod domišljije poročevalcev, njih utopija ali sanje. Mene zanima Njihov vrednotni sistem. In kako da ravno jaz nimam niti enega samega, niti najmanjšega znamenja Njih, ali o njih, pa mi je bilo toliko do tega? Nocoj si zastavim vprašanje. Če Oni so, bom nocoj sanjal o Njih, Njihov vrednotni sistem hočem vedeti.

Ni se še danilo, ko se je zbudil iz sanj.

Sanjal je, kar je hotel,
sanjal je njihov vrednotni sistem,
Če bi temu lahko tako rekel.

To je vedel z gotovostjo, njemu znano,
a sedaj ga ne ve več, le to še ve,
da ga je zagotovo sanjal,
in če bi bilo samo to, bi pozabil,
že naslednji dan.

Vedel je še nekaj:
da ga je sanjal tako, da se ga bo
spomnil, če bo le res resnično hotel to,
le kdaj bo to, tega ni vedel.

In potem je hotel zaspati,
 ker še zelo zgodaj je bilo.
 Pa ni mogel, te sanje bile so premočne,
 premočno so vzburile zavest;
 da sedaj bi spal, to ni bilo mogoče,
 da karkoli bi se še spomnil določno,
 tudi ne, na silo ne.

Vstal je, si umil obraz,
 dvignil pokrov kajute,
 pogledal nebo, tako kot ponavadi,
 če jasno je, če bo veter za jadranje ugoden?
 Dve luči na nebu sta se premikali od morja sem,
 proti obali Pirana; nič posebnega bi rekel,
 le malo hitro, nenavadno hitro je to gibanje
 dveh luči.

Ko nekaj je res nenavadno, je mišljenje vedno enako:
 to mora biti kak avion, hitro letalo,
 če tako hitro je letalo, kje je zvok njegov,
 če visoko leti, da ga ne sliši, potem gibanje
 njegovo ne more biti za oči tako naglo,
 luči letita čisto vzporedno, torej je vendarle naše letalo.
 Sedaj bosta luči preleteli hrib za mestom,
 in problem bo rešen sam po sebi,
 a če bi se razmaknili, to bi bilo drugo;
 Še ni pomislil do konca in razmaknili sta se,
 in zopet vrnili, ko je zopet pomislil na to.
 Potem sta izginili, ne bi mogel reči, za hribom,
 ali kar tako, kot v nič, kot piki dve.
 Sedaj pa bo sedel.
 To ni mogoče,
 pijan nisem,
 ne sanjam več,
 ali ni to malo preveč,
 tako si pravi, in že misli, kaj naj reče komu to,
 se česa lahko oprime. Ne, ničesar se ne more oprijeti,
 nikomur o tem govoriti, ker naprej je scenarij znan,
 in razlaga, ki vsem bo jasna, razen njemu.

Pa ni bilo to videnje problem,
 problem je bil Njih vrednotni sistem,
 z njim se je ponovila igra iz sanj.

In reče si:

Sedaj pa tako; to bom pozabil, če kaj je ne stvari.
 spomnil se bom, vendar jaz bom to pozabil, utvaram
 ne bom sužnjeval, še tega mi je treba, da se prerekam
 o tem z ljudmi, ki vedo vse. Nihče se ne bo poigral
 z menoj, tudi Oni ne, če so. In zadal bom nalogo sebi.
 Njih vrednotnega sistema ne bom pisal, taka je volja moja
 svobodna!

In minili so meseci, in res je pozabil.

Le enkrat se je še spomnil, ko je govoril o Njih, s
 Tinetom in rekel mu je: če so, ga bom moral pisati,
 a jaz tega nočem.

Pisal je dialoge s Henrijem, in o našem vrednotnem
 sistemu, ki bil bi lahko, recimo čez dva tisoč let,
 pa se je zgodilo to, kar Še nikoli doslej. Oboje je
 moral pustiti v mesecu decembru, leta tega, ko si je v
 avgustu zastavil vprašanje, in pozabil nanj.

In znašlo se mu je v roki Pismo, Evangelij Novega zakona,
 Janezov. In mislil je še, da ga bo prebral in zadeva bo
 urejena, in delal bo naprej. Pa ni bilo tako. Moral ga
 je premisliti, in premislil ga je in pričal o tem,
 ker tudi to je moral. In tu je to pričevanje in z njim
 misel, čisto nora, tako boste rekli:

To je Njihov vrednotni sistem, ki pa ni sistem,
 ki več je kot sistem, ker to sistem ne more biti, niti
 ne more kdaj postati!

In ta sistem, ki ni sistem, Oni sporočajo že več tisoč
 let, če to sploh lahko rečemo, ker tako je le v naši
 predstavi časa, a v resnici ga Oni trajno sporočajo,
 v trajanju je.

In kako ga dojemamo, in koliko ga?

Kakor hočemo, in kolikor zmoremo, a zmoremo malo.

Sedaj pa še vprašanje:

Kdo to piše, pišem to jaz, ali kdo drug v meni?

In pa vprašajte me:

Kje je moja volja svobodna?

Ona je tu in trajna je,

in ni manjša, večja je,

to občutim,

tu argumenti ne pomenijo nič,

in če bi jo iskali,

bi morali iskati jo vsaj dvajset let nazaj,

v moji zavesti,

in ne v naši predstavi česa.

In če piše to

kdo drug v meni?

Potem piše on

z mojim soglasjem.

Ni mogoče ne videti, kako daleč je bil On pred nami,

v videnju vrednot, in kako blizu njih izvoru;

kako daleč smo mi danes od Njegovih vrednot,

kako smo jih izprevrgli, izneverili, zmaličili z

njih definiranjem;

da one to niso več, kar bile so, vrednote:

ljubezni, poti svobodne, resnice.

Mi smo razbili, ubili obče človeške vrednote,

da bi namesto njih zgradili vrednotne sisteme;

da bi zgradili novega človeka, ki vsako vlogo sprejme,

le človeške ne more več.

Če kdo misli, da ni tako, da smo v vrednotah mi

napredovali, da dlje smo, kot je On, pred dvatisoč

leti našega štetja, zavesti v nas;

potem naj priča o tem vrednotnem sistemu sedaj(a).

Naj priča živo, kot je On.